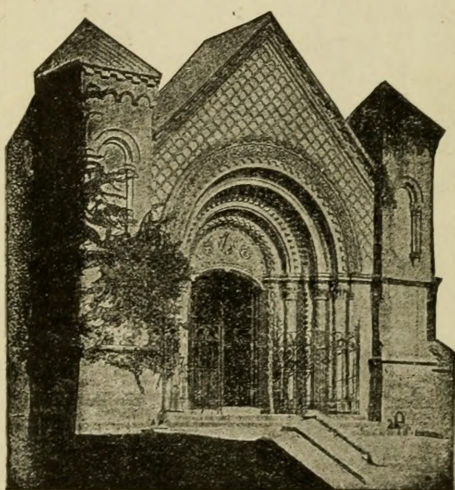

Velut Arbor Aevo

5 Vols
7/- 6/- Cal

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE

AUCTORITATE LIBRI PRAECLARISSIMI
SAECULI DECIMI

EMENDATAE

A

PHILIPPO INVERNIZIO
IURISCONSULTO ROMANO

ACCEDUNT CRITICAE ANIMADVERSIONES
SCHOLIA GRAECA INDICES ET VIRORUM
DOCTORUM ADNOTATIONES.

VOLUMEN I.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
CIƆIƆCCXCIV.

CHRISTIANO DANIELI
B E C K I O

IN LIPSIENSI PATRIA NOBILISSIMA ACADEMIA GRAECARUM LITERARUM PRAECEPTORI ITEMQUE BIBLIOTHECAE PRAEFECTO

HOMINI MULTIS LITERIS ET DISCIPLINIS ERUDITO

AC VERE DOCTO

PLURIBUSQUE EDITIS LIBRIS CLARISSIMO

PHILIPPUS INVERNIZIUS

NATAM HANC ET PROCURATAM AB EO

ARISTOPHANIS COMOEDIARUM

EDITIONEM

REFERENDAE GRATIAE CAUSA

MUNERE LIBENTI DICAT DONAT.

IN ARISTOPHANEM PROOEMIUM.

Acerrimi vir ingenii Ariſtophanes, doctiſſimus ac feſtiviſſimus poeta, cuius eloquentia aculeis, aculei gravitate atque elegantia redundant, maximos ſemper habuit ſuae laudis praeçones, ut merito ab omnibus principes inter poetas numeretur. Tanti autem Tullius, ne de ceteris dicam, eum facit, ut in *Oratore* ſolo eius teſtimonio Periclem optimum oratorem fuiſſe dicat. *Iſtorum enim*, inquit, *iudicio ſi ſolum illud eſt atticum, ne Pericles quidem dixit attice, cui primae ſine controverſia deferebantur. Qui ſi tenui genere uteretur, numquam ab Ariſtophane poeta fulgurare, tonare, permiſcere Graeciam dictus eſſet.* Ipſumque Tullium cenſeo, in ſecundo *de Oratore* potiſſimum Ariſtophanem ſignificare, ubi *ridicula* et *ſalſa* Atticorum commendat. Idemque in ſecundo de legibus *Ariſtophanem poetam lepidiſſimum veteris Comoediae* nuncupat. Iure itaque omni tempore poetam excellentem docti viri ſummo ſtudio expolire atque ornare aggreſſi ſunt, neque immerito Comoedias eius frequenter Officinae Typographorum ediderunt: quarum editionum tanta iam eſt copia, ut longum

ſit, ſingulas recenſere. Sed ceteris ſunt celebriores, inter veteres quidem, cum illa Aldi et Iuntae, tum ea, quae ab Antonio Fracino Florentiae ex officina heredum Philippi Iuntae prodiit: quibus addi poſſunt eae, quae Baſileae tum ab Andrea Cratandro, tum Gelenii ſtudio a Frobenio, et quae Venetiis a Zannettio ac Farreo excuſae ſunt, et Pariſina Wechelii; atque inter recentiores, illa, quae *Ludolphii Kuſteri* ſtudio, et quae poſt eum a *Stephano Berglero* prodiit, et, quae poſtrema omnium eſt, illa, quam *Philippus Brunckius* curavit. Ac praeter integras has editiones omnium comoediarum nonnullae commendantur unius et alterius fabulae editiones, quarum omnium commendatiſſima eſt illa *Avium*, quam *Chriſtianus Daniel Beckius*, vir plane doctiſſimus atque eruditiſſimus, fecit. De veteribus editionibus autem, quarum modo meminimus, nihil attinet dicere. Eae fere iam exoleverunt, vix ut ab iis, qui edendo Ariſtophani ſtudent, conſulantur. Neque vero quicquam de recentioribus iis dicam, de quibus ſatis iam docti homines iudicarunt. Dicam ſolum, magnam Kuſtero gratiam habendam eſſe, qui primus omnium ornando poetae grandem operam contulit. Neque parum ei Berglerus profuit. Sed hi ſuam operam Brunckio probare non potuerunt: qui ita edendo Ariſtophani acceſſit, ut obtrectator laudis illius, huius vero inimicus de foro videretur. Iam de Brunckio incertum puto, plusne boni an mali in Ariſtophanem contulerit. Acre ingenium

viri,

viri, plurimum in graecis litteris exercitati, tantum ſibi ſemper aſſumſit in veteribus ſcriptoribus emendandis, ut quod ſibi probatum non eſſet, pro ſuo arbitrio everteret. Quod vitium eſt maximum in hac arte: cum malint homines docti, obſcura quaeque et ſuſpecta loca exhiberi ſibi, ut ſunt in libris veteribus, quam ſententias et verba ad ingenium editorum accommodata. Si quid humile unquam, et abiectum ille vidit, ſollicitus in emendando fuit; neque illius meminit, quod Tullius in *Oratore* monuit, *comicorum ſenarios propter ſimilitudinem ſermonis ſaepe eſſe abiectos, ut nonnunquam vix in eis numerus et verſus intelligi poſſit.* Atque ut Ariſtarchus Homeri verſum negabat eſſe, quem non probabat; ſic ille, quod aures ſuas non implet, Ariſtophanis non eſſe putat. Neque vidit, literatiſſimos quoque viros errare facile poſſe, in notandis generibus et conſuetudine poetarum.

Ego vero, qui totos annos in foro cauſis tractandis verſor, caſu incidi in Ariſtophanem. Cum enim nonnullos ante annos vir doctiſſimus, ac de literis bene meritus, cum quo mihi familiaris amicitiae neceſſitudo intercedebat, librum vetuſtiſſimum Bibliothecae Claſſenſis, in quo ſunt ſcriptae Ariſtophanis Comoediae diligentiſſime, exſcribendum atque tractandum horis ſubſicivis dediſſet; cumque praeterea ob eximiam humanitatem ac liberalitatem *Stephani Borgiae*, Principis Eminentiſſimi, doctiſſimique Cardinalis, cui omnia me

debere profiteor, ex eius Mufeo inftructiffimo Veliterno liber alter fane bonus ad utendum mihi acceffiffet; brevi factum eft, ut non pauca haberem, quibus Ariftophanes emendari, ornarique poffet. Quare, praemiis officinae Weidmannianae excitatus, quae habebam, autumnalibus praeteritis feriis celerrime difpofui, non ut ingenio meo darem operam Ariftophani, quod iam multi fecerunt, fed ut unice viri docti cognofcerent, quam multa Ravennas liber, quo nemo unquam vetuftior atque integrior, in quo fint fcriptae Comoediae illius, ex angulis Bibliothecarum erupit, ad eas ornandas conferat, et quanto Borgianus ufui iisdem emendandis poffit effe. Ravennas enim liber, qui membranis conftat, vetuftiffimus quidem eft, eumque ad octavum, nonumve faeculum pertinere, facile quisque intelliget, qui cum libris illorum temporum litterarum, fcripturaeque formam, cuius exempla hic erunt, comparabit. In eius autem fronte fcriptum eft, Cyrillum Martinium putaffe, faeculo eum decimo fcriptum effe. *) Plura hic dicere in eum poffem, fi, quae tradunt viri docti de cognofcenda librorum aetate ex litterarum forma, ex notis, ex univerfo denique fcripturae genere ac ratione, vera femper effe poffent. Iis igitur praetermiffis, quae incerta femper et lubrica fuerunt, quaeque longam orationem, et magnum exemplorum monumentorumque apparatum et copiam defiderant, mihi certe videor poffe dicere,

eum

*) Specimina cod. Rav. aere expreffa addi iuffimus.

eum eſſe ex iis libris, qui iam decimo fortaſſe, vel ſequenti ſaeculo *veteres* nuncupabantur. Quisque enim facile exiſtimabit, eos grammaticos, qui recentius Ariſtophanem explicarunt, decimo, aut ſaltem ſaeculo ſequenti floruiſſe. Profecto illorum alter, quos in lucem allatos a veteribus Kuſterus quoque edidit, haec initio *Pluti* inquit (*Iuntin. Edit. Florent. anni MDXXV. pag.* 1.): Δοῦλον γενέσθαι) χαλεποῦ ὄντος φύσει τοῦ δουλεύειν, χαλεπώτερον γίνεται, ἐὰν καὶ ἀνοήτῳ τις δεσπότῃ ὑπηρετῇ. Παραφρονοῦντος) ἤγουν μαινομένου etc. Λέξας τύχῃ) περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ λέξῃ. Μὴ δρᾷν ταυτα) οἱ γράφοντες ταυτὰ, οὐ καλῶς γράφουσιν. εὕρηται γὰρ ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων τὸ ταῦτα. καὶ ἔστι κρεῖττον ἐκείνου. μετέχειν ἀνάγκη) πρὸς τὸ ποιητικόν etc. At in libro Ravennate non modo praeclariſſime ſcriptum eſt μὴ δρᾷν ταῦτα, verum etiam grammaticus, qui in eo eſt, haec ſolummodo in hunc omnem locum dicit: δοῦλον γενέσθαι· χαλεπὸν δὲ τοῦ δουλεύειν χαλεπώτερον γίνεται, ἐὰν καὶ ἀνοήτῳ τις δεσπότῃ ὑπηρετῇ· μετέχειν ἀνάγκη· πρὸς τὸ ποιητικόν. Quamobrem ſi in hoc libro ſcriptum eſt ταῦτα, uti ſcriptum fuiſſe grammaticus ille teſtatur in exemplis veteribus; ſi denique grammaticus, qui in ipſo libro extat, non admonet, recentioribus in libris ſcriptum eſſe ταυτὰ, in vetuſtioribus autem ταῦτα; dicendum eſt iam, non librum modo illum, verum etiam grammaticum ad eam aetatem ſpectare, qua nondum ea ratio ſcribendae vocis illius inducta fuerat. Illius ergo grammatici

teſtimonio, qui faeculo ſaltem decimo vel undecimo, ut opinio conſtans eſt, vixit, certum ſit, hunc librum iam eo tempore antiquum et vetuſtum fuiſſe nuncupatum. Cum itaque ſaeculo decimo vel undecimo iam antiquus hic eſſet, quis dubitabit, eum ad octavum nonumve ſaeculum pertinere? Non enim antiqua ea dicere ſolemus, quae breviſſimo unius ſaeculi ſpatio noſtram aetatem antecedunt.

In eo vero hoc ordine Comoediae ſcriptae ſunt: ΠΛΟΥΤΟΣ, ΝΕΦΕΛΑΙ, ΒΑΤΡΑΧΟΙ, ΟΡΝΙΘΕΣ, ΙΠΠΕΙΣ, ΕΙΡΗΝΗ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΑΧΑΡΝΕΙΣ, ΣΦΗΚΕΣ, ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ. Iam iniuria temporis, et aquae pluviae multa locis pluribus in eo perierunt ex iis commentariis, qui in extremis paginis ſcripti ſunt. Verſuum litterae exiguae ſunt planeque poſitae cum paucis ac pene vulgaribus notis; in grammatico vero litterae magnae parvis indiscriminatim commixtae cum maximis ac difficilioribus notis. Vocibus compoſitis autem omnia ſemper ſigna, quae ſimplicibus ad pronunciandum addi ſolent. Verbum ποιω conſtanter πoω ſcriptum, quod ſaepe etiam in libro Borgiano occurrit. Diligenter autem in eo ipſo nonnullis locis litterae, quas vetuſtas deleverat, reſtitutae manu antiqua ita fuerunt, ut in ipſa quoque litura vetuſtiorum litterarum veſtigia conſpiciantur: in eodemque ἐλαία, κλαίειν, ἐλλέγξειν, σπίνους, ἐνέβαλλον, ἴττε, ὕλλαν, σκέλλος, ceteraque plura huiusmodi frequenter occur-

occurrunt. Occurrunt quoque in ipso plurimis versibus eae lineolae, quae similes videntur *esse signorum criticorum*, de quibus et singularis est Luciani locus in ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, et multa iam doctissime Villoisonius in prooemio ad Homerum tractavit: quae certe signa hoc in libro in eum usum cadunt, ut ad quosque versus revocent opportuno grammatici explicationem. Neque enim ea tot essent numero, si signa essent, quibus *Aristarchus*, ut ait Cicero (*Epist. Famil. Lib. IX. Epist.* 10.) Homeri versus ὀβελίζει, *tamquam criticus indicaturus, utrum eius sint versus, an* παρεμβεβλημένοι.

Ac praeter Aristophanis versus extat in hoc libro antiquissima certe, at recentiori manu scriptus Grammaticus ille, qui omnibus est vetustior, quique commixtus a librariis turpiter est cum reliquis grammaticis, quos editos vulgo habemus. Ex quo factum est, ut saepe res eaedem iisdem in locis occurrant, et haereat saepe, nec sibi constet oratio. Primus autem illorum, qui vulgo sunt editi grammatici, ita fere maiori parte scriptus est in libro Ravennate, ut editus cum ceteris est. Hunc appello *primum*, tum quia primas habet partes in editionibus, tum quia ceteros vetustate antecellit, cuius praestantiora loca nonnulla edenda apud versus ipsos curavimus. Alter est ille, qui primum verbis amplificat, additque uberiora exempla. Hic in eo libro prorsus deest. Tertius ille est, qui versuum rationem explicat, ac genera notat, non illorum

rum quidem, quos fecit Ariſtophanes, ſed quos ſcriptos habuit in exemplo, quo utebatur. Ne huius quidem ulla extant veſtigia in libro Ravennate. Addere quartum poſſum. Extant enim in vulgaribus iſtorum grammaticorum editionibus mixtae cum ceteris breves quaedam explicationes, quae vim praeſertim verborum perſequuntur, optimae illae quidem, et magni uſus. Hae quoque modo uberiores, quam vulgo, modo breviores extant in hoc libro, ſcriptae *inter lineas* ab ea manu, quae non ſimilis eſſe videtur illius, a qua grammaticus ſcriptus eſt. Ex quo intelligitur, has quoque explicationes auctorem ſuum a reliquis diverſum cognoſcere; ut certum videri poſſit, *quatuor* ſaltem eſſe commixtos illos editos vulgo grammaticos, qui explicant Ariſtophanem. Ut autem quisque videat, quomodo ii duo, quos primo et ſecundo loco poſuimus, coniuncti ſint (reliqui enim duo facile dignoſcuntur: ad quorum alterum breviusculae explicationes verborum, ad alterum omnis ſermo de verſuum generibus pertinet) operae pretium eſſe duximus, aliqua ſub finem exempla proponere.

Borgianus autem liber chartaceus eſt. Quamquam enim recentior ſit, cum ad decimum quartum ſaeculum, ut videtur, pertineat; accurate tamen eſt ſcriptus, non ut conſervet quidem verſuum genera, quos minime diſtinctos exhibet pluribus locis, quod eſt vitium omnium fere veterum librorum, ſed ut exhibeat cum diligentiorem verborum

for-

formam, tum germanas poetae voces: quae duo magno usui solent esse ad scriptores emendandos. Saepe enim ille cum libro Ravennate, et obscurioribus quoque locis mirifice consentit, ut in Commentario frequenter animadvertimus. Ex quo intelligitur, ipsum ex vetusto, et accurato exemplo manare. Tres ille Comoedias continet, *Plutum*, *Ranas*, atque *Aves*: ac praeter has Comoedias extant in eo frequentes nominum ac verborum explicationes, quae tamen res vulgo notas persequuntur. Hunc librum unquam neminem consuluisse, facile inde intelligi potest, quod non pauca emendatiora loca iam ante in Aristophane fuissent, si quis eum vidisset. Gratissimum ergo, et commodissimum accidit, hunc nobiscum eximia liberalitate doctissimi et praeclarissimi Principis fuisse communicatum: cuius Cardinalis Eminentissimi natura haec est, nihil ut habeat, quod commune omnibus nolit esse.

At videbatur nonnullis, debere me, aut de novo in latinum sermonem transferre Comoedias Aristophanis, aut versionem, quae iam extat, ad emendata loca accommodatam, cum graecis coniungere. Duo vero in causa praesertim fuerunt, quominus id facerem. Mea primum assiduitas in causis tractandis, quae ingenium omne atque industriam, si qua est, suo sibi iure vindicat, ne spei clientum fraudi ac detrimento sim. Poetae denique ipsius lascivus sermo, in quo accurate, diligenterque

que tractando quemque versari pudet, his praesertim temporibus, quibus inimici virtuti impudentissime vivimus. Quamquam quid oportet, adeo accurate Comoedias Aristophanis in latinum sermonem vertere? Homines enim graece docti haec oderunt, in poeta praesertim illo, cuius gratiae leporesque, si de graecis in latinas sedes transferantur, omnino perierint. Nec sententiarum gravitas, nec iocorum venustas, nec eloquens eius oratio exprimi in transferendo potest. Homines vero graecarum literarum ignari tantum quidem appetere non debent, ut cognoscere graecos flores ex versione possint. Fuerunt etiam, qui vertere has Comoedias in italam linguam tentarunt: de quibus ego nihil dicam. Illud animadvertam, quantum ego cognoscere potui, si cui, salvo pudore, liceret, has Comoedias transferre, popularem romanam linguam ei adhibendam esse, quae ita in genere suo atticae proxima est, nihil ut differre a populari atticorum ratione videatur. Quod aetate nostra vir quidam litteratissimus, nec vulgaris poeta, infelici tamen successu, tentavit: cuius in quatuor Comoedias conatus extant Romae manu scripti in ornatissima Zeladiana Bibliotheca.

Ne ea quidem ego tractabo, de quibus in ipso meo commentario nonnullis locis dixi, quaeque fortasse longiori sermone indigerent, si nova acciderent. Esset enim dicendum de ratione scribendi verba nonnulla, de qua apud homines graece do-

ctos

ctos adhuc plane quidem non constat; et de usu nonnullarum particularum, de quibus semper diversa fuerunt veterum librorum testimonia; deque versuum nonnullorum ratione, qui a communi consuetudine aberrant: de quibus rebus plures iam volumina scripserunt. Et quamquam alii veterum librorum, alii grammaticorum, quorum fuit dubia semper auctoritas, attulerint testimonia, has tamen lites nemo unquam diremit: in quibus mihi videtur, plurimum esse probandam librorum vetustiorum auctoritatem, atque ita esse in eadem acquiescendum, ut non absque vitio possit ea deseri, in iis maxime rebus, quarum ratio aut dubia est, aut in vitio manifesto non extat. In quaque enim re, quae in vitio manifestissimo non deprehendatur, optimi libri auctoritas magni argumenti loco debet esse.

Commentarium ipsum meum, quem brevem esse volui, nemo quidem reprehendet, quod vix indicet ea, quae sermone longiori digna essent. Qui enim attente eum legerit, facile sine monitore intelliget, multa me ex auctoritate veterum librorum apposuisse, de quibus nihil monui, cum ea essent certissima emendatione dignissima. Nec minimas res plurimas, quas emendavi, ulla persequi oratione volui, ne longior essem, quam vellem, neve minutis in rebus homines me certe doctiores ineptissime detinerem.

Elegantissimis Comoediis igitur me gaudeo aliquam opem tulisse: quae quo magis ornatae

pro-

prodeunt, eo facilius intelligitur, quantum vilescant Comoediae noſtrae, ſi cum iis conferantur. Tantum enim eae Comoediae, quibus feminae atque infantes noſtris in theatris mirifice delectantur, abſunt ab optima Comoediarum ratione, ut mirum ſit, nondum ingenium noſtrum ne exemplo quidem graecarum Comoediarum commoveri atque excitari potuiſſe, ut aliquid hoc quoque in genere bonum, ac dignum aliqua laude tentaret. Neque exempla modo, ſed praecepta deſpicimus. Quare, etſi vir ille ſummus Ariſtoteles, ut cetera poematum genera, ita quoque Comoediam ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ veſtiri debere doceat, eamdemque oſtendat, conſtare ſibi non poſſe, niſi ῥυθμῷ καὶ μέλει καὶ μέτρῳ exornentur, haec tamen omnia in Comoediis noſtris aequo animo deeſſe ſinimus, in quibus, quod mirum eſt, ita erramus, ut ad extremum eae vix ſatyrarum nomine ſine verſu ac ſine ornamentis dignae ſint: ex quibus nulli fluunt fructus, qui uberrimi ex Comoedia debent in hominum ſocietatem manare. Movet enim ſtomachum ſatyra, ſi nonnihil inepta, vel inopportuna ſit: quae quamquam in Comoedia debeat eſſe, non tamen hoc princeps argumentum eius eſſe poteſt. Ita miſere in theatro plaudimus et Comoediis, in queis fruſtra praecepta requires, et quibusdam deſperatis poematum generibus, quibus non modo gravitas ſententiarum, verborum ſplendor, ceterique ornatus, ſed nomen ipſum deeſt.

GRAM-

GRAMMATICUS ARISTOPHANIS, UT VULGO EST EDITUS.

In Equites.

v. 2. νεώνητον) νεώνητον δὲ τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον· ἐπεὶ μὴ ἐκ γένους ἦν Ἀθηναῖος, ἀλλὰ νεωστὶ προσεληλυθὼς τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, καὶ τῶν Ἀθηναίων καθάπτεται, ὅτι δέον αὐτοὺς πιστεύειν τοῖς γνησίοις καὶ πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργετηκόσιν. οἱ δὲ μᾶλλον ἐτίμων τὸν Κλέωνα· πεφύκαμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν μᾶλλον πιστεύειν τοῖς οἴκοι γεννηθεῖσι, καὶ τραφεῖσιν ἢ οὓς ἂν κτησώμεθα πριάμενοι. ἄλλως· ὅτι νεωστὶ τῇ δημαγωγίᾳ προσῆλθε. τὸ δὲ ἑξῆς κακὸν κακῶς ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ τὸν Παφλαγόνα τὸν νεώνητον.

v. 7. αὐταῖς διαβολαῖς) ὅμοιον καὶ τοῦτο σχῆμα τῷ αὐταῖσι βουλαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέ-

GRAMMATICUS ARISTOPHANIS, EX LIBRO RAVENNATE.

In Equites.

v. 2. νεώνητον δὲ τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον· ἐπεὶ μὴ ἐκ γένους ἦν Ἀθηναῖος. καὶ τῶν Ἀθηναίων καθάπτεται, ὅτι δέον πιστεύειν αὐτοῖς τοῖς γνησίοις καὶ πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργετηκόσι· πεφύκαμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν μᾶλλον πιστεύειν τοῖς οἴκοι γεννηθεῖσι. οἱ δὲ μᾶλλον ἐτίμων τὸν Κλέωνα.

v. 5. πληγὰς) ὕβρεις καὶ κακὰ πράγματα κατασκευάζει καὶ μηχανάτους. v. 7. διαβολαῖς) ἐπεὶ διαβάλλων ὁ

πειν

πειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησε. v. 9. ξυναυλίαν) ξυναυλία καλεῖται, ὅταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ λέγωσιν. ὁ δὲ Ὄλυμπος μουσικὸς ἦν Μαρσύος μαθητής. ἔγραψε δὲ αὐλητικοὺς νόμους. ἄλλως· ξυναυλία λέγεται, ὅταν κιθάρα καὶ αὐλὸς συμφωνῇ. νόμοι δὲ καλοῦνται οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι. Ὄλυμπος δὲ μαθητὴς γέγονε Μαρσύου περὶ τὴν αὐλητικὴν ἄριστος καὶ αὐτὸς δυστυχήσας διὰ μουσικήν· καθάπερ οὖν Οὔλυμπος εὗρε τὸ συναυλεῖν, καὶ ἡμεῖς ὅμοια καὶ ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδυρώμεθα· μιμησώμεθα οὖν συναυλίαν Ὀλύμπου.

v. 61. σιβυλλιᾷ) περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ταραχώδη ὄντα εἰκότως πολλὰ τοιαῦτα γίνεσθαι. γέρων δὲ ὁ δεσπότης ἤγουν ὁ δῆμος. σιβυλλιᾷ δὲ χρησμῶν ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ ἢ παραληρεῖ ἐπειδὴ ἡ Σίβυλλα μακρόβιος. ἢ τοῖς χρησμοῖς ἥδεται ἢ ἀπατᾶται· μαντικῶς ἔχει· χρησμοὺς φαντάζεται· χρησμολόγος γὰρ ἐρυθραία ἦν ἡ Σίβυλλα· ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται.

Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησε. v. 8. πρόσελθ') πλησίασον· ἐγγὺς ἐλθέ. v. 9. οὐλύμπου) ὁ δὲ Ὄλυμπος αὐλητὴς γέγονε. καὶ αὐτὸς δυστυχήσας διὰ μουσικήν. μιμησώμεθα οὖν ἐν τῷ θρηνεῖν συναυλίαν Ὀλύμπου. καὶ ὡς ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδυρώμεθα.

v. 61. σιβυλλιᾷ) χρησμολόγος γὰρ ἡ Σίβυλλα. σιβυλλιᾷ· χρησμῶν ἐρᾷ. ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται.

v. 85.

v. 85. ἀγαθοῦ δαίμονος) αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατον περιεφέρετο καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις ἀγαθοῦ δαίμονος. ἄλλως· τὸ πρῶτον ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον. εὐφημεῖ δὲ τὸν Διόνυσον ὡς πάτριον θεόν· ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ Διονύσου ἑορτῇ, τουτέστι τοῖς Διονυσίοις, ἠγωνίζοντο οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

v. 165. Πυκνός) τῆς ἐκκλησίας. μετάθεσις ἐστὶ τῶν στοιχείων. εἰ γὰρ Πνύξ ἐστιν, ἔδει Πνυκός· νῦν δὲ Πυκνός.

In Ranas.

v. 46. ἐρῶν λεοντῆν) διονυσιακὸν φόρημα κροκωτήν. ἐφόρει λεοντῆν ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς. Ἡρακλέους γὰρ φόρημα ἡ λεοντῆ. κροκωτὴν δὲ, ἵνα ᾖ φοβερός· ἢ κροκωτῷ γυναικείῳ ἐκ πήνης ἐνδύματι. v. 47. τίς ὁ νοῦς) ὅτι ὁ κόθορνος ἐλέγετο, ὅτι τοῖς καιροῖς καθομιλεῖν δύναται etc.

v. 85. ἀγαθοῦ δαίμονος) τὸ πρῶτον ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον· τουτέστιν ἀγαθοῦ θεοῦ. καὶ αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον περιεφέρετο καὶ ἐκαλεῖτο ἀγαθοῦ δαίμονος.

v. 165. Πυκνός) τῆς ἐκκλησίας. μετάθεσις ἐστὶ στοιχείου. ἔδει γὰρ Πνυκός.

In Ranas.

v. 46. λεοντῆν) διονυσιακὸν φόρημα ὁ κροκωτός. ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς. Ἡρακλέους γὰρ φόρημα λεοντῆ. κροκωτὸν δὲ, ἵνα ᾖ φοβερώτερος. v. 47. τίς ὁ νοῦς) τινὲς ὅτι ὁ κόθορνος λέγεται. οἱ δὲ ὅτι ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει.

v. 86. Ξενοκλέης) υἱὸς Καρκίνου. Ξενοκλῆς κωμῳδεῖται ὡς ἄξεσος ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ἀλληγορικός. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Ξενόκλειτος καὶ Ξενότιμος. εἰσὶ δὲ, ὥς φασι, δύο Ξενοκλεῖς τραγῳδοὶ γεγονότες. τρίτος δέ ἐςι τούτοις ὁμώνυμος πολιτικός· Φαύλου μὲν πατρὸς, τῷ δὲ δήμῳ Χολαργεύς. v. 87. Πυθάγγελος) τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος τραγῳδός. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν ὡς δοῦλος τὸ προκείμενον.

v. 86. Ξενοκλέης) υἱὸς Καρκίνου. ὁ κωμῳδεῖται ὡς ἄξεσος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικός. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Ξενόκλειτος, Ξενότιμος, Δάτις. v. 87. Πυθάγγελος) οὗτος ἄσημος τραγῳδός. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες. ἔςι δὲ τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρός.

v. 91. πλεῖν ἢ ςαδίῳ λαλίςερα) πολυτονώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

v. 91. πλεῖν ἢ ςαδίῳ λαλίςερα) πλέον ἢ ςαδίου Εὐριπίδου φλυαρώτερα.

v. 93. χελιδόνων μουσεῖα) παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς εὐφυὴς κλάδος
χελιδόνων μουσεῖα.

v. 93. χελιδόνων μουσεῖα) περὶ τῇ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

πολὺς δ' ἂν εἷρπε κισσὸς ἐκ φυῆς κλάδος
χελιδόνων μουσεῖον.

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἐνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· οὗ περιβρέμεται θρηϊκία χελιδών.

v. 96. γόνιμον) Φυσικόν τινα καὶ μὴ βεβιασμένον γεννητικόν. v. 99. παρακεκινδυνευμένον) ὑψηλὸν, βλάσφημον, παράδοξον, ἀσύνηθες. v. 100. αἰθέρα Διός) ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου·

καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.

καὶ ἐν Μελανίππῃ Σοφοκλέους·

ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα οἴκησιν Διός.

v. 121. θρανίου) θράνους καὶ θρανίτια τινὰ διφρία καὶ

ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ ἡ χελιδὼν ἐπὶ τῶν βαρβάρων. καὶ τῆς ἑξῆς· οὗ περιβρέμεται θρηϊκία χελιδών.

v. 96. γόνιμον) Φυσικόν τινα καὶ μὴ βεβιασμένον· ἢ γεννητικόν. v. 97. λάκοι) ἀντὶ τοῦ, λάλοι καὶ πιθανολόγοι. v. 99. παρακεκινδυνευμένον) ἀντὶ τοῦ ὑψηλὸν βλάσφημον. v. 100. αἰθέρα Διός) Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης·

ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα οἴκησιν Διός.

Ibid. χρόνου πόδα) ἐξ Ἀλεξάνδρου·

καὶ χρόνου πρόβαινε πούς.

v. 121. ἀποκάλου) θράνους καὶ θρανί-

ὑπο-

ὑποπόδια ἔλεγον. καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρήνους· ἐφ' ὧν ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσι ἑαυτοὺς ἀπολακτίζοντες αὐτά. τοῦ δὲ κάλω ἡ εὐθεῖα.

τια· ταπεινά τινα διφρίδια καὶ ὑποπόδια λέγονται· καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ θρήνους· ἐφ' ὧν ἱστάμενοι ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσι ἑαυτοὺς ἀπολακτίζοντες αὐτά· τοῦ δὲ κάλω ἡ εὐθεῖα ὁ κάλως.

v. 209. λιμναῖα κρηνῶν) λιμνῶν καὶ κρηνῶν ὀφείλων εἰπεῖν οὕτως εἶπεν ἀττικῶς. ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα· ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι οὐδὲ ὁ χορός. ἀλλ' ἴσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. ὁ δὲ χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν. ἐλλείπει δὲ ὁ καί, ἵν' ᾖ λιμνῶν καὶ κρηνῶν τέκνα. καὶ γὰρ ἐν κρήναις γίνονται καὶ εὑρίσκονται βάτραχοι.

v. 209. λιμναῖα κρηνῶν) λίμνη τόπος ἱερὸς Διονύσου ἐν ᾧ καὶ οἶκος καὶ νεὼς τοῦ θεοῦ. ἐλλείπει ὁ καὶ ἵν' ᾖ λιμνῶν καὶ κρηνῶν τέκνα. καὶ γὰρ ἐν κρήναις γίνονται καὶ εὑρίσκονται βάτραχοι.

v. 245. καὶ φλεώ) φλεὸς λοχμῶδες φυτόν. οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον, ὅτι ποτάμιός ἐστι, ὡς τὸ βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος·

> ἔνθεν βούτομον ὀξύ βαθύν δ'
> ἐτάμοντο κύπειρον.

v. 245. καὶ φλεώ) φλεὼ λοχμῶδες φυτόν. οὗ μνημονεύει Θεόφραστος παραδηλῶν, ὅτι βοτάνη ἐστὶ ὡς τὸ βούτομον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαρέῳ· πόθεν ἂν μέμ-

μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ· πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων. τοῦ δὲ ἡλίου λάμποντος καὶ θαυμαστῆς οὔσης.

v. 271. τὸν ναῦλον) Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς· ἀλλ' οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. διασώζεται δὲ καὶ ἔν τισιν ἡ γραφή. καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται· οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ ἐν τοῖς δύο λέγεται λλ ναῦλλος καὶ ναῦλλον.

In Aves.

v. 484. Μεγαβύζου) Δαρεῖος βασιλεὺς ἦν. Μεγαβύζος δὲ στρατηλάτης πορθήσας Μέμφιδα. οὗτος σατράπης Δαρείου ὁ τὴν Αἴγυπτον ἑλών. οὗ μνημονεύει Θουκυδίδης ἐν τῷ πρώτῳ γράφων οὕτως· Μεγαβύζον τὸν Ζωπύρου πέμπει ἄνδρα Πέρσην μετὰ πολλῆς στρατιᾶς·

λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων.

v. 271. τὸν ναῦλον) Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. διασώζεται δὲ ἡ γραφὴ παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ δύο λλ. καὶ οὕτως ναῦλλον λέγεται καὶ ναῦλλος.

In Aves.

v. 484. Μεγαβάζου) οὗτος σατράπης Δαρείου ὁ τὴν Αἴγυπτον ἑλών. οὗ μνημονεύει Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῳ· Μεγαβάζον τὸν Ζωπύρον πέμπει ἄνδρα Πέρσην μετὰ πολλῆς στρατιᾶς. ὃς

ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν τούς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς συμμάχους ἐκράτησε. καὶ ἐκ Μέμφιδος ἤλασεν τοὺς Ἕλληνας.

v. 1772. τήνελλα καλλίνικος) τὸ τήνελλα μίμησίς ἐστι φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς. ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἆθλον Αὐγέου· τήνελλα καλλίνικε· χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις· αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύω· δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐν Πάρῳ νικήσας τὸν Δήμητρος ὕμνον ἑαυτῷ τοῦτον ἐπιπεφωνηκέναι.

ἀφικόμενος κατὰ γῆν τούς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς συμμάχους μάχῃ ἐκράτησε.

v. 1772. τήνελλα καλλίνικος) τὸ τήνελλα μίμησις φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου. οὕτως εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τῶν ἄθλων αὐτοῦ·

τήνελλα καλλίνικε·
χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις·
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὴς δύο.

δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐν Πάρῳ νικήσας τὸν Δήμητρος ὕμνον ἑαυτοῦ τοῦτον ἐκπεφωνηκέναι.

In Pacem.

v. 213. ναὶ τὼ σιώ) οὕτω τοὺς Διοσκούρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον· ὡς Ἀθηναῖοι

In Pacem.

v. 213. ναὶ τὼ σιώ) τοὺς Διοσκόρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς

θεοὺς

θεοὺς Δήμητρα καὶ Περσεφόνην.

v. 276. ἐν Σαμοθρᾴκῃ) οἱ ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ· τούς τε κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο. v. 277. μεμυημένος) τὰ μυστήρια τοῦ Καβείρου. δοκοῦσι γὰρ οἱ μεμυημένοι ταῦτα δίκαιοί τε εἶναι καὶ ἐκ δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων.

ἔλεγον ὡς Ἀθηναῖοι θεὼ Δήμητραν καὶ Περσεφόνην. ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι.

v. 276. ἐν Σαμοθρᾴκῃ) ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἦσαν τελεταί τινές, ὡς ἐδόκουν τελεῖσθαι. προσαλεξου φάρμακα τινὰ κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθρᾴκῃ τὰ τῶν κορυβάντων ἦν μυστήρια, καὶ τῆς Ἑκάτης. καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον· ἔνθα τὴν Ἑκάτην ὀργίαζον. ἐλέγετο καὶ τελετάς ἡ... τον αὐτῇ καὶ κύνας ἤθ.... υ.... v. 277. μεμυημένος) τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα ἐκ τῶν κακῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων.

v. 476. διχόθεν) ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς πρὸς Λακεδαιμονίους. ἐμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μιστοφοροῦντες. ἥρμοττε γὰρ οὕτω μᾶλλον εἰπεῖν, ὅτι οὐ προθυμοῦνται πρὸς τὴν εἰρήνην. καὶ ταῦτα μάλιστα πάντων τρυχόμενοι ἐν τῷ πολέμῳ· μήτι οὖν ἐν ἴσῳ τούτων εἴρηκε. διὰ τὸ διχόθεν μισθοφορεῖν· περὶ δὲ Ἀργείων καὶ Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις· οὗτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολέμενοι ἐπαμφοτερίζουσιν ἐμποδὼν καθήμενοι.

v. 476. διχόθεν) ὡς τῶν Ἀργείων ἐπ' ἀμφοτεριζόντων καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτὰ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ὁ Φιλόχορός φησι πολεμοποιοῦντας πάλιν Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους. ἀπεμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μιστθοφοροῦντας.

Ornat autem Comoediam quam maxime audacior illa verborum translatio, qua Comici uti debent, ut comta semper accidat, atque festiva oratio. Nam si, ut docet *Tullius*, ceterique dicendi magistri censuerunt, nulla potest esse in quolibet dicendi genere eloquentia sine artificioso quodam usu verborum translatorum; quid de Comicis putandum erit, quorum festiva et iucunda oratio sine perpetuo fere usu verborum ac sententiarum huiusmodi nequit esse? Quantum vero in re hac omni Aristophanes excelluerit, eae, quae restant, Poetae Comoediae tantum suppeditant, quantum est necesse, ut de comico eius universo sermone

cer-

certam coniecturam faciamus. Nec veteres Grammaticos fugit, cum de verborum significationo tractarunt, Comicorum usum diligenter esse observandum. Ut enim cetera praetermittam, quae in Grammaticis praesertim Aristophanis non infrequenter occurrunt, ab *Apollonii Rhodii* Grammatico exemplum petam, qui in quatuor *Vaticanis* manu scriptis libris, quorum alter ex membranis constans ad Saeculum XII. facile pertinet, *in versum* 1614. *libri quarti* haec ait: Κήτειος ἀλκαίη) οὕτω καὶ ἀλκὴ λέγεται ἡ τῦ λέοντος οὐρὰ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι· καὶ ὁ ποιητής· „οὐρῇ δὲ πλευράς τε, καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται“ (tres autem ex Vaticanis libris μαστίγεσθαι). κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαίη λέγεται. ΕΝ ΔΕ ΤΗι ΚΩΜΙΚΗι ΛΕΞΕΙ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππου καὶ βοὸς καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται: quo loco in vulgatis editionibus scriptum est: ἐν δὲ τῷ Κωμικῷ Λεξικῷ οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου etc. Quam quidem verborum, modorumque comice dicendi collectionem tametsi numquam extitisse censeam, plurima tamen sunt in grammaticis, quae comicam significationem in verbis semper fuisse quaesitam diligenter demonstrant.

Neque vero parum de Graecis literis bene meritus esset ille, qui *Comicum Vocabularium* concinnaret: in quo tamen gravissime reprehendendi illi essent veteres scriptores, qui comicas dicendi rationes

tiones inepte ufurparunt; et acriter coercendi ex recentioribus interpretibus illi, qui infatiabili quodam iocorum defiderio planiffimos ac proprios dicendi modos veterum eorumdem fcriptorum, inciviliter ad ludum comicum transtulerunt. Quis enim, ut aliquo exemplo rem explicem, in *Apollonio Rhodio* ferre poterit iocum illum, comico tantum fermone dignum, quo in extremo pene *libro quarto* ufus eft (v. 1147.), quando defcribens nuptiarum apparatum, vellerisque fplendorem exaggerans, quod ftraverant Nymphae, haec de puellis miniftrantibus ait: *δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον. ἴσχε δ' ἑκάστην — αἰδὼς ἱεμένην περ ὁμῶς ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι*? Nam etfi explanator eius Grammaticus pudoris caufa manus repreffiffe eas dicat, *διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ* (velleris) *μέλλειν γίνεσθαι τὴν μίξιν*; hae tamen nugae funt. Nunquam enim poterit Heroum laudator poeta excufari, quando comicum fermonem cum turpitudine ufurpavit, in explicanda ea re, quae facile honefteque poterat defignari, ut alii fecerunt. Ea enim, *ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι*, plus certe fignificant, quam *vellus tangere*, ut interpretes exiftimarunt, in quo pudor nullus potuit effe. Contra vero comica abufum licentia Ciceronem interpretes exiftimarunt in eo Orationis *poft Reditum in Senatu loco* (Cap. VI.): *Idem* (Pifo) *domi quam libidinofius, quam impurus, quam intemperans: non ianua receptis, fed pfeudothyro intromiffis voluptatibus:* in quo plurimum tamen errarunt. Defcribit enim hoc loco Tullius hominem affectan-

affectantem gravitatem cultu horrido, moestoque vultu, qui in domesticis tamen stupris volutatus, spurcissimus omnium erat. Atque ille, ne dedecori sibi esset, suas in vulgus libidines prodire, per ianuam occultam, aut alterius speciei causa comparatam, veluti servorum, familiarium, aut libertorum commodo, scorta quaeque impurissima introducebat. Quod confirmant cum haec, quae in hoc ipso extremo capite occurrunt: *Ita contemsit hanc pudentissimam civitatem, ut omnes suas libidines, omnia flagitia latere posse arbitraretur, si modo vultum importunum in Forum detulisset;* tum vocis eiusdem similis fere significatio in *secundo in Verrem* libro, ubi (Cap. XX.) pecuniam Cicero palam numeratam, ad eum, qui numeraverat, *per pseudothyrum* rediisse dicit. Quae quidem, aliaque non pauca huiusmodi demonstrant, quam apte in unoquoque dicendi genere quaerenda translatio atque usurpatio verborum sit, et in definienda eorumdem significatione unum in primis esse genus scriptionis spectandum. Dixit ex grammaticis aliquis, Aristophanem quandoque in vocibus atque dicendi ratione tragoediam sapere, quod esset in comico poeta ineptum ac frigidum. Sed quae loca maxime hoc vitio notantur, non eis Comoediae festivitatem, non comicos lepores deesse, facile quisque intelligit.

Sed ut ad comicas voces redeam, tanta diligentia posterioris aevi grammatici fuerunt, ut *antiquioris, mediae, infimae* demum Comoediae voces

quae-

quaesiverint ac notaverint. Cuius rei illustre exemplum et in ipso Ravennate libro extat. Ubi enim in Pluto (v. 515.) Aristophanes ait: *καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι*, haec vetustior ille Grammaticus, qui eo libro continetur, animadvertit: *ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει. ἀντὶ τοῦ γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι.* Nec naturam comicae rationis in vocibus praetermiserunt. Quando enim in Pluto *αὐτότατος* (v. 83.), quando *μονώτατος* (v. 182.) occurrit, haec vetustus ille Grammaticus libri Ravennatis animadvertit: *ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία. πεποίηται κωμικῶς*: et rursus: *μονώτατος ὡς αὐτότατος πέπαικται*: quod *Thomas Magister* de vetustis scholiis in suam penum transtulit. Eadem apud infelicissimos latinos comicos usurpata non raro invenimus. Ita quoque in editis Aristophanis scholiis in Plutum ad versum 313. haec ad *μινθώσομεν* occurrunt: *μίνθον οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον, οἱ δὲ τὸν ἴυγγα. ὡς κεῖται ἐν τῇ κωμικῇ λέξει*; quae tamen in Ravennate libro desiderantur, in quo eorum loco haec extant: *μίνθος λέγεται ἡ τοῦ τράγου κόπρος.* Nec tamen est in hac re grammaticis omnino fidendum: iis praesertim, qui viciniores nobis vixerunt: qui quidem, ut acutiores superioribus viderentur, et patres suos quodammodo ignaviae accusarent, in lapides satis grandes non raro offenderunt. Nam, ut utar aliquo exemplo, edita scholia in Aristophanem ad Nubes in versum 758. legendum illic esse contendunt:

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργυρίων δανείζεται:

hac adiecta versui adnotatione: *οὕτως ἡ γραφή· ἀργυρίων*

γυρίων παρὰ Φρυνίχῳ κεῖται. ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασίν· οἱ δὲ ῥήτορες ἑνικῶς. Quae omnia et in Ravennate libro omnino desunt, et oppido inepta sunt. Nam et libri vetustiores ei Grammatico contrarium testantur, et saepe alibi apud ipsum Aristophanem ἀργύριον occurrit tum in *Pluto* saepe, tum in fragmentis amissarum comoediarum. Nec ratio ulla subest, quamobrem comici eo modo illa voce uti non debuerint, sicut eadem vulgus frequentissime utebatur. Ut igitur Aristophanes in *Avibus* τἀργύρια dixit, ita et Phrynichus. Veruntamen unum hoc istius exemplum non plus eum movere debuit, quam diversa Aristophanis. Denique, ne plura de comicis vocibus dicam, unum Eustathium commemorabo, qui dignus est *pag.* 656, ut consulatur.

Ravennas autem liber eo maioris ceteris faciendus est, quod scriptus aetate ea fuerit, qua nondum in locis plurimis diversa legendi ratio inducta fuerat. Bilem enim et stomachum movent edita in Aristophanem Scholia, ubi saepissime diversa scriptionis ratio ex aliis exemplis indicatur: quae pene omnia in libro Ravennate desiderantur.

Ad scholia quod attinet, praeter ea, quae ex Borgiano ac Ravennate Libro huc illuc in editione attulimus, alia quoque addenda eisdem ex ipsis libris curavimus cum non exiguis emendationibus, quae faciunt, ut ea aucta et emendata nunc prodeant. Adiecimus autem tum auctionibus tum emendationibus notas quasdam, ut intelligi inde posset,

quid

quid auctum, quid emendatum ſit, et unde auctio atque emendatio prodierit. *) Etenim auctionibus et emendationibus, quae ex Ravennate Libro profectae ſunt, has notas adiecimus C. R., quae autem ex Borgiano, C. B.

Homines eruditos precor ne fugiat, haec ſtudia eius eſſe, qui forenſibus conſtrictus negotiis, familiaeque ſuae procuratione occupatus, non alios habet dies, quibus genio ſuo indulgeat, praeter eos, quos nefaſtos maiores fecerunt.

*) Haec nova Scholia ſuis locis inſerta legentur repetitis et emendatis Scholiis, quae Kuſteriana editio habet, quaeque tertium Lipſienſis editionis volumen complectetur.

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΩΝ.

Καλὸν ἐπισημήνασθαι τὰς αἰτίας, δι᾽ ἃς ἡ μὲν ἀρχαία κωμῳδία ἴδιόν τινα τύπον ἔχει· ἡ δὲ μέση διάφορός ἐστι πρὸς ταύτην. ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρ᾽ Ἀθηναίοις, καὶ τὴν ἐξουσίαν σύμπασαν ὁ δῆμος εἶχεν, αὐτὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. τῆς ἰσηγορίας οὖν πάσης ὑπαρχούσης, ἄδειαν οἱ τὰς κωμῳδίας συγγράφοντες εἶχον τοῦ σκώπτειν καὶ στρατηγοὺς καὶ δικαστὰς τοὺς κακῶς δικάζοντας, καὶ τῶν πολιτῶν τινὰς, ἢ φιλαργύρους, ἢ συζῶντας ἀσελγείᾳ. ὁ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, ἐξῄρει τὸν φόβον τῶν κωμῳδούντων, φιλοτίμως τῶν τοὺς τοιούτους βλασφημούντων ἀκούων. ἴσμεν γὰρ, ὡς ἀντίκειται φύσει τοῖς πλουσίοις ἐξ ἀρχῆς ὁ δῆμος, καὶ ταῖς δυσπραγίαις αὐτῶν ἥδεται. ἐπὶ τοίνυν τῆς Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος κωμῳδίας, ἀφόρητοί τινες κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων ἦσαν οἱ ποιηταί. λοιπὸν δὲ τῆς δημοκρατίας ὑποχωρούσης ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννούντων, καὶ καθισταμένης ὀλιγαρχίας, καὶ μεταπιπτούσης τῆς ἐξουσίας τοῦ δήμου εἰς ὀλίγους, καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας, ἐνέπιπτε τοῖς ποιηταῖς φόβος. οὐ γὰρ ἦν τινὰ προφανῶς σκώπτειν, δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβριζομένων παρὰ τῶν ποιητῶν. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς ΒΑΠΤΑΣ, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασ-

σαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δρᾶμα. καὶ διὰ τοῦτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο, καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας, χειροτονεῖν. τὸν γοῦν ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝΑ Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικὰ μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων, καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς, ὑπεξῃρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικὰ μέλη, καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δήμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγοὺς, παρεὶς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολὺν φόβον, ΑΙΟΛΟΝ τὸ δρᾶμα, τὸ γραφὲν τοῖς τραγῳδοῖς, ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Ἀριστοφάνους, καὶ οἱ ΟΔΥΣΣΕΙΣ Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ δέ ἐστι τοιοῦτο. μετὰ τὸ τοὺς ὑποκριτὰς, τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὡς ἂν μὴ τὸ θέατρον ᾖ κενὸν, καὶ ὁ δῆμος ἀργῶς καθέζηται, ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπέστροφον ἐποιεῖτο πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὴν ἀπόστροφον ἐκείνην, οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰσηγοῦντο. ἡ δὲ παράβασις ἐπληροῦτο ὑπὸ μελυδρίου καὶ κομματίου, καὶ στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου, καὶ ἐπιῤῥήματος καὶ ἀντεπιῤῥήματος, καὶ ἀναπαίστων. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τὰς παραβάσεις, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐδιδάχθη, καθ' ὃν ὁ δῆμος ἐκράτει· τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα, τῆς ἐξουσίας λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δήμου μεθισταμένης, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας κρατούσης. οἱ δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τὰς ὑποθέσεις ἤμειψαν, καὶ τὰ χορικὰ μέλη παρέλιπον, οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας.

ὑποθέσεις μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ἦσαν αὗται· τὸ ϛρατηγοῖς ἐπιτιμᾶν, καὶ δικαϛαῖς οὐκ ὀρθῶς δικάζουσι, καὶ χρήματα συλλέγουσιν ἐξ ἀδικίας τισὶ καὶ μοχθηρὸν ἐπανῃρημένοις βίον. ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις· ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱϛορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθεν. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον. οἷον, διασύρειν Ομηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν. τοιαῦτα δὲ δράματα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ ἐϛὶν εὑρεῖν, ἅπερ τελευταῖον ἐδιδάχθη λοιπὸν τῆς ὀλιγαρχίας κρατυνθείσης. οἱ γοῦν ΟΔΥΣΣΕΙΣ Κρατίνου, οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι· δια[illegible]υρμὸν δὲ τῆς Οδυσσείας Ομήρου. τοιαῦται γὰρ αἱ κατὰ τὴν μέσην κωμῳδίαν ὑποθέσεις εἰσίν. μύθους γάρ τινας τιθέντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῖς παλαιοτέροις εἰρημένους, διέσυρον ὡς κακῶς ῥηθέντας· καὶ τὰς παραβάσεις παρῃτήσαντο, διὰ τὸ τοὺς χορηγοὺς ἐπιλεῖψαι, χορ[illegible]ν οὐκ ὄντων. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον. ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα, πρίν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ. ἐν δὲ τῇ μεσῃ καὶ νέᾳ κωμῳδίᾳ, ἐπίτηδες τὰ προσωπεῖα πρὸς τὸ γελοιότερον ἐδημιούργησαν, δεδοικότες τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἐπηρτημένους ἐξ ἐκείνων Φόβους, ἵνα μηδὲ ἐκ τύχης τινὸς ὁμοιότης προσώπου συμπέσῃ τινὶ Μακεδόνων ἄρχοντι, καὶ δόξας ὁ ποιητὴς ἐκ προαιρέσεως κωμῳδεῖν, δίκας ὑπόσχῃ. ὁρῶμεν γοῦν τὰ προσωπεῖα τῆς Μενάνδρου κωμῳδίας, τὰς ὀφρῦς ὁποίας ἔχει, καὶ ὅπως ἐξεϛραμμένον τὸ ϛόμα, καὶ οὐδὲ κατ' ἀνθρώπων φύσιν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΝ.

Βίβλοι Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν Ἀχαρνεὺς
  κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
ἠνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελὶς, οἷα δὲ μῦθοι
  ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ ἤθεσιν Ἑλλάδος ἶσα
  κωμικὲ, καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετά τινος αὐτῷ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταυτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν· ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες, πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν· ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος) καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ᾽ ἑαυτὸν ὁ θεράπων, μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ᾽ αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἥσθησάν τε, καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας, καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι, πένητες ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ θεράπων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ δεσπότης.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ φίλος Χρεμύλου.

ΠΕΝΙΑ.

ΓΥΝΗ Χρεμύλου.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐςὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾷν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον

Adnotationes in Plutum.

Contulimus hanc fabulam cum libro *Ravennate* ac *Borgiano*, in quibus tamen Argumentum eiusdem deeſt. Huius Comoediae *Chorus* magna in parte deſideratur, cuius iactura antiquiſſima debet eſſe. Etenim in ipſo libro noſtro poſt verſum 770. ſcriptum eſt κομμάτιον Χοροῦ, quod idem ſcriptum debuit eſſe in antiquiſſimo illo libro, ex quo fuit hic noſter exſcriptus. Quod oſtendit, ea aetate, quo liber noſter, atque ille etiam unde noſter, ſcriptus eſt, partem Chori, quae intercidit, iam diu ante periiſſe.

Scholia.

V. 5. μετέχειν ἀνάγκη) πρὸς τὸ ποιητικόν·
ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποτίεται εὐρύοπα Ζεὺς
ἀνέρος εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἄγῃσι.

κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς, ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.

ΚΑΡΙΩΝ.

λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,
πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.
εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.

ΧΡΕ-

V. 17. ἀποκρινομένῳ Ravennas liber, ut ſententia ſit, ſi qua tamen huiusmodi poteſt eſſe ex iis verbis: *et percontanti mihi, cur adeo moeſtus ſit, et cur haec agat, ne gry quidem dicit.* Borgianus liber, ut vulgo ἀποκρινομένου: hac addita interpretatione: τοῦ τυφλοῦ ἀπόκρισιν διδόντος. Perinde ac ſi poeta dixerit, *dominum percontatum a ſervo, cetera quidem reſpondere, ſed cauſam moeroris ſui prorſus tacere.* Quae ſane interpretatio vera eſt. *Brunckius* cum *Bentleio* contra auctoritatem librorum omnium ἀποκρινόμενος ex ingenio emendarunt.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὔ τι κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.

ΚΑΡΙΩΝ.

οἶδά τοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.

ΚΑΡΙΩΝ.

πείθομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην πρὸς τὸν θεὸν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον·
τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.

ΚΑΡΙΩΝ.

τί δῆθα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

v. 26. Ravennas liber οὔ τι κρύψω. Vulgo οὔ σε κρύψω.

v. 27. κλεπτίστατον, id eſt, ut Borgianus liber, πανοῦργον.

v. 32. πρὸς τόν. Ita Ravennas liber. Vulgo ὡς τόν.

v. 34. ἐκτετοξεῦσθαι. Grammaticus libri noſtri iisdem verbis, quibus Suidas: ἐκκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.

v. 39. τί δῆθα Φοῖβος. Ita liber noſter. Vulgo δῆθ' ὁ Φοῖβος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιὼν,
ἐκέλευε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ᾽ ἔτι·
πείθειν δ᾽ ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τουτῳί.

ΚΑΡΙΩΝ.

εἶτ᾽ οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ὦ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα,
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τῷ τοῦτο κρίνεις;

ΚΑΡΙΩΝ.

δηλονοτιὴ καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ᾽, ὡς σφόδρ᾽ ἐστὶ ξυμφέρον,
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ.

ΧΡΕ-

v. 42. Vulgo ἐκέλευσε.

v. 44. τουτῳί. Ita liber noſter. Alii τῷ γε δή.

v. 48. δῆλον ὅτι ἢ καὶ τυφλῷ Ravennas liber. Borgianus liber ut vulgo recte δηλονοτιή. Neque ſecus Rav. liber, cuius mos eſt in omnibus fere compoſitis vocibus accentus atque ſpiritus omnes notare — τυφλῷ Borgianus et impreſſi omnes libri. Brunckius ſine ullius libri auctoritate τυφλὸς. Planiſſima ſententia eſt: *tam id eſt apertum, vel ut caeco, ſe haec intelligere, videatur.*

v. 50. ἐν τῷ νῦν βίῳ. Ita Rav. liber. Vulgo ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον,
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.

ΚΑΡΙΩΝ.

μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σοὶ λέγει τοῦτ, οὐκ ἐμοί.
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω.

v. 56. Borg. liber et nonnulli editi σὺ πρῶτον. v. ſeq. verba λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ male libri editi *Chremylo* tribuunt; qui paulo poſt ſervo ait σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.

v. 59. Borg. et Rav. liber τοῦτο κοὐκ ἐμοί.

v. 62. κλαίειν. Hanc prae ſe fert perpetuo formam liber noſter. Ut autem dici poſſit Atticos ab ea ſcribendi ratione ſemper abhorruiſſe, omnis quidem eſſet de veteribus libris auctoritas detrahenda, quam qui nihili faciunt, ne curare quidem veteres ipſos ſcriptores deberent. Borg. liber κλάειν. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κλαίειν. Grammaticarum *nugae* hae ſunt.

ΚΑΡΙΩΝ.

δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἢν μὴ φράσῃς γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πώμαλα.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν
ἄπειμ', ἐκεῖθεν, ἵν' ἐκτραχηλισθῇ πεσών.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' αἶρε ταχέως.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

μηδαμῶς.

ΧΡΕ-

v. 67. Rav. liber: βετιόν ἐστιν.

v. 69. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν, ἄπειμ' ἐκεῖθεν, ἵν' ἐκτραχηλισθῇ πεσών. Ita Rav. liber. Vide infra ad v. 505. Vulgo: τιν' αὐτὸν, κᾆτα λιπὼν ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν. *Bentleius* καταλιπὼν ex ingenio emendavit; Brunckius vero: ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπών. Si quidem voluit Brunckius genio linguae consulere eleganti emendatione. Sed exempla si non nova, saltem non obvia ne spernamus, quando librorum vetustorum auctoritas iisdem augendis opem affert. Nam praeter librum nostrum *Orvillius* quoque vir praestantissimus in suo veteri libro καταλιπὼν fuisse scriptum testatur.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν ἐρεῖς;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἢν, μεθίεμεν.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἀκούετον δή. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων· εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;

ΚΑΡΙΩΝ.

σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φής; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ναί.

ΧΡΕ-

v. 73. ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον. Ita Rav. liber. Borgianus autem, ut editio Bernardi Iuntae: ἐργάσεσθαι κοὐκ ἀφήσετον. Brunckius ἀφήσετε.

v. 74. Borg. liber: γ' ἢ βούλει γε σύ, et v. seq. μέθεσθον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐκεῖνος αὐτός;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

αὐτότατος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξότου περ ἐγένετο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὁμολογῶ σοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;

ΠΛΟΥ-

ΠΛΟΥΤΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

πάνυ μὲν οὖν.
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πω χρόνου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἄφετόν με νῦν. ἴσον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα·
μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δ' ἐμοῦ

τύχωσ'

v. 98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πω χρόνου. Ita Rav. liber. Vulgo: πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Davvesius iam ingenio ita versum emendarat: πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ὅπωπ' ἐγὼ χρόνου. Brunckii liber: οὐχ ἑώρακά πω χρόνου. Res quidem longiori commentario non indiget, cum praeter libri veteris auctoritatem, et plana sententia sit, et versus optimus.

τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες.

ΚΑΡΙΩΝ.

οἰμώξει μακράν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς,
γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,
βλέψαι ποιήσας.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί φῄς;

ΚΑΡΙΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ', ἐμ', εἰ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε.

ΧΡΕ-

v. 111. Vulgo: μακρά. Quod reddimus, est ex libro Ravennate.

v. 119. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ', ἐμ', εἰ πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε. Ita elegantissime liber Ravennas. Vulgo: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ. Kusterus

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων·
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐὰν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἆ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταῦτ'.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔχ' ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἐμὲ σύ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

ΚΑΡΙΩΝ.

rus ex ingenio parum feliciter: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μᾶρ' (ἐπεὶ πύθοιτ' ἂν) ἐπιτρίψει με: Brunckius, *Kusterum* sequutus, addidit ex libro vetere: οἶδ' ὡς:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μᾶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.

Nihil horum elegantius libro nostro.

v. 126. 147. et alibi μικρὸν uterque liber. Alii σμικρόν.

v. 127. Borg. liber ὦ πονηρὲ) ὅτι πόνηρος ὁ γεωργὸς ἀπὸ τοῦ πονεῖν. πόνηρος ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τοῦ αἴρειν πόνους, πόνηρος ὁ κακότροπος ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἢ πλέκειν πόνους.

v. 129. μείζω liber Rav.

ΚΑΡΙΩΝ.

διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ᾽ αὐτῷ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ᾽;

ΚΑΡΙΩΝ.

ὁδί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

θύουσι δ᾽ αὐτῷ διὰ τίν᾽; οὐ διὰ τουτονί;

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ νὴ Δί᾽· εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν ὅδ᾽ ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ᾽ ἄν;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὅτι τί δή;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὅτι οὐδ᾽ ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδὲ ἕν,
μὴ βουλομένου σοῦ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

πῶς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὅπως; οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.

ΠΛΟΥ-

v. 132. αὐτὸ τοῦθ᾽ liber Rav.
v. 142, Borg. liber λυπῇ τί σε.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.
καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν,
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔγωγέ τοι διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ἐς τοῦτον τρέπειν.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ τούς γε παῖδας φασὶν αὐτὸ τοῦτο δρᾷν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.

ΧΡΕΜΥ-

v. 144. Borg. liber καλὸν καὶ λαμπρὸν
— ἢ χάριεν ἐν ἀνθρώποισι διὰ σὲ γίνεται.

v. 146. Borg. liber: γὰρ τῷ πλουτεῖν. Tritum est omnium ore proverbium: ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις.

v. 152. ἐς τοῦτον. Ita Rav. liber. Vulgo ὡς τοῦτον.

v. 153. φασὶν αὐτὸ τοῦτο δρᾷν. Ita Rav. liber. Vulgo φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾷν.

v. 149. τάς γ' ἑταίρας) δηλοῖ ὡς ἀπὸ τῆς Λαΐδος· Κορινθία γὰρ ἦν, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῆς Λαΐς· Κυρήνη· Λέαινα· Σινώπη· Πυῤῥίνη· Σινώπη.

v. 150. πειρῶν) προσβάλλων ἢ συνουσιάζων. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πειρῶν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.

ΚΑΡΙΩΝ.

τί δαί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικούς.

ΚΑΡΙΩΝ.

αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ, καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.
ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.

ὁ δὲ

v. 156. *τί δαί* uterque liber, ut vulgo. Brunckius *τί δέ*. v. ſeq. uterque liber θηρευτικούς. Vulgo θηρευτικάς.

v. 160. ad 169. Verſus hi omnes in libro Rav. uni *Chremylo tribuuntur.* Eos Brunckius viciſſim *Chremylo* ac *ſervo* tribuit. Idemque de v. 170. ad 180. dicendum eſt. In ſcena minus apta eſt ſententiarum tam minuta ac diviſa recitatio. Vocis namque alterius ſonus alterum loquentem turbat, fitque ingrata ſpectatoribus rerum perſonarumque confuſio. v. 164. χρυσοχοεῖ γε uterque liber.

ὁ δὲ κναφεύει γ'· ὁ δέ γε πλύνει κῴδια.
ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπ' ἐμοί.
τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
'Αγύῤῥιος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει;

v. 165. ὁ δὲ κναφεύει γ'. ὁ δὲ πλύνει κῴδια. Ita duo libri noſtri. Vulgo: ὁ δὲ κναφεύει τις. ὁ δὲ πλύνει κῴδια. Davveſius quia cenſet δὲ produci non poſſe ante κν litteras, γναφεύει emendat, a *Pierſono ad Moerim* pag. 31. reprehenſus, quem tamen Brunckius defendere erudite conatus eſt. Sunt grammatici, qui γναφεὺς ſcripſiſſe Atticos hac aetate narrant. Sed ſunt libri veteres optimi, qui κναφεύειν quoque eosdem ſcripſiſſe demonſtrant. Ceterum quando adeſt auctoritas librorum optimorum, ineptum eſt, contra eamdem pugnare, legesque ſtatuere. Iterum quoque κναφῆς occurrit in libro noſtro in *Concion.* v. 438. ὁ δὲ κναφεύει, ait grammaticus libri Rav. iisdem fere verbis, quibus Harpocratio, ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ. κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. οἱ παλαιοὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. παρὰ τὸ κνάφος. ἔστιν δὲ ἀκανθῶδες τὶ, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ. παρὰ τὴν γνάψιν.

ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;
ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;
ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος —

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐμπέσοι γέ σοι.
τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΚΑΡΙΩΝ.

κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνον.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ νὴ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
ἔρωτος.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἄρτων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μουσικῆς.

ΚΑΡΙΩΝ.

τραγημάτων.

ΧΡΕΜΥ-

v. 178. δ' οὐ διὰ σέ. Uterque liber. Vulgo δ' οὐχὶ διὰ σέ.
v. 183. Borg. liber καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν.
v. 185. μόνον liber Rav. Vulgo μόνος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τιμῆς.

ΚΑΡΙΩΝ.

πλακούντων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀνδραγαθίας.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἰσχάδων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φιλοτιμίας.

ΚΑΡΙΩΝ.

μάζης.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

στρατηγίας.

ΚΑΡΙΩΝ.

φακῆς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τρία καὶ δέκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.

v. 196. κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται. Ita duo libri nostri, ceterique omnes, secunda in ἀνύσῃ syllaba producta. Quod exempli causa notandum est. Melius enim ita cum veteribus poetis agitur, quorum omnis ratio nota nobis esse non potest, quam contra auctoritatem tot librorum veterum, eorumdemque optimorum, in unum conspirantium, ex ingenio emendare, ut cum Davvesio Brunckius hoc loco ἀνύσηται.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φράζε τοῦ πέρι.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Δί'· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατος ἔσθ' ὁ πλοῦτος.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' ἐμὲ
τοιχωρύχος τις διέβαλεν. εἰσδὺς γάρ ποτε,
οὐκ εἶχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

κἀκεῖνος οὖν σύνοιδε ταῦτα;

ΧΡΕΜΥ-

v. 203. δειλότατος uterque liber. Vulgo δειλότατον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ὁρᾶτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ.
ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

ΚΑΡΙΩΝ.

κἂν βούλει γ', ἐγώ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἅτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

παπαί· πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν συμμάχους.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκ· ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.

ΚΑΡΙΩΝ.

τί δρῶ; λέγε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὑρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,

v. 216. κἂν δεῖ. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius καὶ δεῖ, quod ſoloecismum putat eſſe κἂν δεῖ. Sed ἂν particula, ne de aliis huiusmodi dicam, ſaepiſſime apud Ariſtophanem cum praeſenti tempore occurrit, de quo alibi ſaepe diximus. Sequenti verſu liber noſter: κἂν βούλει γ' ἐγώ.

v. 218. Rav. liber χἄτεροι ᾤν. v. 224. Vulgo ἐν τοῖσιν.

ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυθοῖ παρὼν,
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὴ τὸ κρεάδιον
τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ᾽· ἀλλ᾽ ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ᾽, ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴσω μετ᾽ ἐμοῦ δεῦρ᾽ εἴσιθ᾽· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ᾽στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,
εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ᾽ ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ᾽ ἰδεῖν με πώποτε.
ἢν δ᾽ ὡς παραπλῆγ᾽ ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
γυμνὸς θύραζ᾽ ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

ΧΡΕΜΥ-

v. 227. τοῦτο δὴ τὸ κρεάδιον. Ita Rav. liber, in quo grammaticus auctor est in aliis libris λεβήτιον pro κρεάδιον extare. Postremum ille tamen praetulit.

v. 231. εἴσω uterque liber. Vulgo ἔσω.

v. 240. αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον. Ita libri omnes. Venerat Brunckio in mentem, ita emendare hunc versum praeter necessitatem: αἰτῶν τι παραλαβεῖν σμικρὸν ἀργυρίδιον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

πείθομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

ΚΑΡΙΩΝ.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο.

v. 260. ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο. Ita eleganter Rav. liber. Vulgo: ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.

v. 253. ταυτὸν θύμον) ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. θύμος γὰρ εὐτελὴς βοτάνη. ἄλλως. τινές φασιν ὅτι παρῴδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου: οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φής; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.

ΚΑΡΙΩΝ.

πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.

ΧΟΡΟΣ.

μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

ΚΑΡΙΩΝ.

πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ' εἶναι, κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.

ΧΟΡΟΣ.

διαῤῥαγείης. ὡς δὲ μόθων, καὶ φύσ' εἶ κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον γὰρ, ὦ 'νδρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης· ὃς ἡμᾶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟΡΟΣ.

ὄντως γὰρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;

ΚΑΡΙΩΝ.

v. 279. ὡς δὲ μόθων καὶ φύσ' εἶ κόβαλος. Ita Rav. liber. Vulgo: ὡς εἶ μόθων καὶ φύσει.

v. 284. Πλοῦτον γὰρ Rav. liber. Vulgo μὲν, et v. seq. ὃς ἡμᾶς; vulgo minus bene ὑμᾶς.

v. 277. ἐν τῇ σορῷ) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δέκα ἦσαν φυλαί. ἔθος γὰρ ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν. εἶτα ἀπὸ μιᾶς ἑκάστης ἐλάμβανον ἄνδρας ε̄. τοὺς ἐπισημοτέρους· καὶ πάλιν ἐκ τῶν ε̄. ἕνα τὸν κλήρῳ λαχόντα ἐποίουν δικάζειν· ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κληρωθὲν τὸ γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα· ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος δικάζειν σε καὶ δικαστὴν καθέζεσθαι ὡς πρὸς γέροντα παρ' ὑπόνοιαν παίζει.

ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια· καὶ ἐν τισι μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἐν τισι δὲ περὶ δημοτικῶν. καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἕν τι τῶν στοιχείων ἰδικὸν ὄνομα. οἷον ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ᾱ. ὅμοιον ἄλλο β̄. ἄλλο δὲ γ̄. καὶ δ̄. ἐς τὸ ε̄. καὶ τοῦ ἕως τοῦ κ̄. δέκα γὰρ ἦν δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις. καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυῤῥῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον, ᾧ τινι τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο· ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον.

ΚΑΡΙΩΝ.

νὴ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ᾽ ὄνου λάβητε.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ᾽ ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ᾽ ἀληθῆ.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ᾽ εἶα, τέκεα, θαμίν᾽ ἐπαναβοῶντες,
βληχώμενοί τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,
ἕπεσθ᾽, ἀπεψωλημένοι τράγοι δ᾽ ἀκρατιεῖσθε.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δέ γ᾽ αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
βληχώμενοι, σε τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,
πήραν ἔχοντα, λάχανά τ᾽ ἄγρια δροσερὰ, κραιπαλῶντα,
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ᾽ ἀνακυκῶσαν,
ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ᾽ ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,

με-

v. 291. Borg. liber παρενσαλεύων, et 294. translato in scripturam pronunciationis modo, quod frequenter in his libris occurrit, κινκυρώντων — μέλη uterque liber.

v. 301. In libro Rav. deest ἡμμένον, et v. 316. ἀλλ᾽.

v. 303. τοῦ Φιλωνίδου) καὶ ταῦτα εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα· ὡς οὐ μόνον μέγαν ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὑώδη· καὶ Νικοχάρης ἐν Γαλατείᾳ:

τί δῆτ᾽ ἀπαιδευτότερος ἢ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.

μεμαγμένον σκῶρ' ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς,
μιμήσομαι πάντας τρόπους·
ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ Φιληδίας
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσαν τε τοὺς ἑταίρους,
λαβόντες, ὑπὸ Φιληδίας
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγου,
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίςυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε —
σθ'. ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 306. Borg. liber, et impressi nonnulli πάντας τοὺς τρόπους, et v. 311. ἢν λάβωμεν ὑπὸ τῆς φιλιδίας. tum v. 314. σὺ δ' ὡς Ἀρίςυλος.

ΧΡΕΜΥ-

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΠΕΝΙΑ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
ἀσπάζομαι δ', ὅτιὴ προθύμως ἥκετε,
καὶ συντεταγμένως, κοὐ κατεβλακευμένως.
ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

Θάῤῥει. βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.

ΒΛΕΨΙ-

v. 325. καὶ συντεταγμένως κοὐ κατεβλακευμένως. Ita duo libri nostri. Vulgo κ' οὐ καταβεβλακευμένως. Brunckius συντεταμένως, et κατεβλακευμένως, ut libri nostri.

v. 327. Borg. liber: ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ γένησθε, quod ex margine in versum irruit. v. seq. Rav. liber ἄρη. Brunckius ut Borgianus ἄρην.

v. 329. εἵνεκα. Hanc fere semper formam Rav. liber prae se fert, cuius auctoritati acquiescimus. Brunckius ubique fere ex ingenio οὕνεκα ei substituit.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν γ', ὅπως,
χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν γε τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ποῖός τις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οἷος;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῄς ποτε.

ΧΡΕΜΥ-

v. 340. θαυμαστόν γ' ὅπως. Ita Brunckius ex libro suo, et libri duo nostri, in quibus γε particula, frequenti exscriptorum vitio, deest.

v. 342. ἐπιχώριόν γε τι. Ita Rav. liber, et v. 344. νὴ τοὺς θεοὺς, ubi vulgo μὰ τοὺς. Borg. liber: τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν καὶ ἐπιτρίψῃ αὐτούς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πῶς οὐδὲν ὑγιές;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

εἴ τι κεκλοφὼς, νὴ Δία,
ἐκεῖθεν ἥκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ· κἄπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

φεῦ·
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον ἆχες τρόπων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μελαγχολᾷς, ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχεις.
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

κακοδαιμονᾷς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

ΒΛΕΨΙ-

v. 365. ἆχες τρόπων. Ita Rav. liber. Borgianus vero, ut vulgo, εἶχε. Brunckius ex ingenio ᾖχεν. Ita etiam v. 367. idem liber ἔχεις, ubi vulgo ἔχει.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ὦ Ἡράκλεις· φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ὦ 'τᾶν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν.
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικός· κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.

ΧΡΕ-

v. 374. ποῖ τις ἂν τράποιτο. Ita Borgianus liber, ut Kusterus, Davvesius, Brunckius ex ingenio emendarunt. Rav. liber ut vulgo ποῖ τις οὖν τράποιτο.

v. 380. et seq.

καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.

Ita uterque liber, licet in Borgiano pro φίλως est φίλος. Atque ita Brunckius hos versus edidit, quos *Hemsterhusius* nonnihil emendarat. Ante eum enim ita vulgo circumferebantur:

καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκῇς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε λογίσασθαι δώδεκα.

v. 379. ἐπιβύσας) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσας. ὡς Ὅμηρος (Ὀδυσ. δ, v. 134.) νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε, καὶ τοὺς δικαίους καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οἴμοι τῶν κακῶν,
ἀπολεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σὺ,
ἔχω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

σὺ Πλοῦτον; ποῖον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

αὐτὸν τὸν θεόν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

καὶ ποῦ 'στιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔνδον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ποῦ;

v. 387. *τοὺς δικαίους καὶ σώφρονας.* Ita Rav. liber. Vulgo *τοὺς δεξιοὺς* (quod metro convenit).
v. 392. *ποῖον.* Ita Rav. liber. Brunckius *ὁποῖον.*

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

παρ' ἐμοί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

παρὰ σοί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πάνυ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

λέγεις ἀληθῆ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φημί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

πρὸς τῆς Ἑστίας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τὸν θαλάττιον λέγεις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τί φής;
οὐ τῷ μεταδοῦναι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα —

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

βλέψαι ποιῆσαι νὼ —

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τίνα βλέψαι; φράσον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἐνί γέ τῳ τρόπῳ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ τὸν οὐρανόν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τίς δῆτ' ἰατρός ἐςι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔς', οὔθ' ἡ τέχνη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

σκοπῶμεν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔςιν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
κράτιςόν ἐςι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν βαδίζω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

σπεῦδέ νυν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

ΠΕΝΙΑ.

ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾷν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;

ΒΛΕ-

v. 414. καὶ μὴν βαδίζω. Ita Rav. liber. Vulgo δή.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

Ἡράκλεις.

ΠΕΝΙΑ.

ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας.

ΒΚΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὐκοῦν κλαύσεται.

ΠΕΝΙΑ.

οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.

ΠΕΝΙΑ.

ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;

v. 424. βλέπει μέντοι. Ita Rav. liber. Vulgo γέ τοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;
ἀλλ' ἥ τις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.

ΠΕΝΙΑ.

ἣ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς, ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;

ΠΕΝΙΑ.

Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

(Φεύγει, ἀκούσας ὅτι ἡ Πενία ἐστί.)
ἄναξ Απολλον· ὦ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
οὐ παραμενεῖς;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἥκιστα πάντων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ μενεῖς;
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;

ΒΛΕ-

v. 431. ὑπόλοιπον τὸ βάραθρόν σοι. Ita Rav. liber.

v. 438. ἄναξ Απολλον· ὦ Θεοὶ. Ita idem liber melius quidem et concitata magis dicendi ratione, quam vulgo: ἄναξ Απολλον καὶ Θεοί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
τηνδὶ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχούμεθα.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.

v. 451. Interpres Homeri, quem nuper edidit homo clarissimus VILLOISONIVS *Iliad.* α, v. 104.: το δε πληθυντικον κατα Ἀθηναιους μεν ἑρκη, βέλη, τειχη. κατα δε Ἰωνας ἑρκεα, βελεα, τειχεα. και δηλον ὅτι ὅσσεα, των εἰς α πληθυντικων τα δυϊκα ουδετερα εἰς ε τελευτα, οἷον ὀμματα ὀμματε, γραμματα γραμματε. και Εὐριπιδης: οὐκ ἂν δύ' ἡ την ταῦτ' ἔχοντε γραμματε. καὶ Ἀριστοφανης ἐν Πλουτῳ: γρύζειν και το ὄμματον ὠ καθα-

v. 445. παραπολὺ) ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνίκησαν Κερκυραῖοι· παρὰ πάνυ πολύ. καὶ Θουκυδίδης: πολύ.

ΠΕΝΙΑ.

γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ δ', ὦ κάκις' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;

ΠΕΝΙΑ.

οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε
ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;

ΠΕΝΙΑ.

τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΝΙΑ.

καθαμαντε. Locus librarii negligentia turpiter corruptus. Scripserat enim grammaticus hoc loco, ceu scripsit exemplum ipsum ad *Iliad.* Λ. v. 356., ubi postquam eadem docuisset: καὶ Ἀριστοφάνης, inquit, ἐν Πλούτῳ: γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε.

v. 458. νομίζετε uterque liber. Vulgo νομίζετον, quod iterum v. 464. occurrit.

v. 461. Uterque liber ἐκπορίζομεν ἀγαθόν.

v. 462. τί δῆτ' ἄν. Ita Bentleius. Libri nostri τί δ' ἂν ὑμεῖς, ex δῆτα factum δε ex contracta librariorum scribendi ratione. Vulgo τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς.

ΠΕΝΙΑ.

ἐμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώποις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.

ΠΕΝΙΑ.

καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τοπρῶτον αὐτοῦ. κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ταυτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;

ΠΕΝΙΑ.

καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;

ΠΕΝΙΑ.

v. 465. ἀνθρώποις. Ita plane ſcriptum eſt in libro Rav. Vulgo ἀνθρώπους. Borg. liber ἀνθρώποισιν.
v. 468. αὐτοῦ. Ita libri omnes. Brunckius αὐτή ex ingenio ſuo.
v. 472. ταυτὶ σὺ. Ita Rav. liber. Vulgo τουτὶ σὺ.
v. 476. Huic verſui ex libro Rav. perſonam appoſui.

v. 470. ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας) λείπει καταγνώσεσθαι ἑαυτῶν καὶ ἐάσατε παρ' ὑμῖν. ὅμοιον δὲ τὸ σχῆμα τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλιαδ. α. v. 137. et 139.) ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν.

ΠΕΝΙΑ.

οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾷν, ἰοὺ, ἰοὺ,
τοιαῦτ' ἀκούων;

ΠΕΝΙΑ.

ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐὰν γ' ἁλῷς;

ΠΕΝΙΑ.

ὅ τι σοι δοκεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καλῶς λέγεις.

ΠΕΝΙΑ.

τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.

ΠΕΝΙΑ.

οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

ΧΟΡΟΣ.

v. 485. φθάνοιτε. Idem liber. Vulgo φθάνοιτον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι,
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ ἀπολείψει.
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κᾆτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα σέβοντας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

οὐδείς. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,

τίς

v. 499. οὐδείς. Idem liber, et Borgianus. Vulgo οὔ τις, atque in impressis libris nonnullis etiam οὔ τι ἄν.

τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
ἀδίκως αὐτὰ συλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
οὐκοῦν εἶναί φημ', εἰ παύσαι ταῦτ', ἣν βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν ἥντιν' ἰὼν, τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

ΠΕΝΙΑ.

ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
οὐδείς.

v. 505. εἰ παῦσαι ταῦτ', ἣν βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος
ὁδὸν ἥντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.
Ita Ravennas liber. In hac ipſa Comoedia v. 69.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν,
ἄπειμ' ἐκεῖθεν, ἵν' ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
Idemque in *Pace* occurrit. Vulgo:
οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν, ἥν τιν' ἰών.
Sententia loci huiusce haec eſt: *Sic putatote. Si volumus haec monſtra aliquando finem habere, quando Plutus videndi facultatem recuperaverit, ita ut ingredi per ſe viam poſſit, bonis viris omnino ſe adiiciet, eosque divites faciet.* Borgianus liber πορίσειεν — δώσει.

v. 511. Borg. liber οὔτε σοφίαν μελετῴ κ' ἄν.

οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, ἐθελήσει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,
ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

ΠΕΝΙΑ.

πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.

ΠΕΝΙΑ.

τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

κερδαίνειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

ΠΕΝΙΑ.

ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής,
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει,

κινδυ-

v. 514. Uterque liber ut vulgo σκυτοδεψεῖν, et Rav. v. 524. κινδυνεύειν.

κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ, τοῦτο ποιήσαι;
ὥς' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλα τε μοχθεῖν,
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐς κεφαλήν σοι.

ΠΕΝΙΑ.

ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται·
οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει, χρυσίου ὄντος;
οὔτε μύροισιν μυρίσαι ςακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον·
οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐςιν πάντων τούτων ἀποροῦντας;
παρ' ἐμοῦ δ' ἔςιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον. ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι,
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν, πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου,
καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γρᾳδίων κολοσυρτόν;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι· Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίςω.
πρὸς

v. 531. πάντων τούτων ἀποροῦντας. Ita libri noſtri, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo ἀποροῦσι.

πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ᾽ ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης,
στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστὴν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου,
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ᾽, ἀντὶ μὲν ἄρτων,
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης, φυλλεῖ᾽ ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας,
πιθάκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε πολλῶν
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ᾽ αἴτιον οὖσαν;

ΠΕΝΙΑ.

σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· τὸν τῶν πτωχῶν δ᾽ ὑπεκρούσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν;

ΠΕΝΙΑ.

ὑμεῖς γ᾽, οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ᾽

v. 545. ἀντὶ δὲ θράνους, ut vulgo uterque liber noſter. *Pollux* X, 48. θράνου, ex quo Brunckius Ariſtophanem emendavit. Mihi contra videtur eſſe aequius, tot libros Ariſtophanis unum Pollucem corrigere atque emendare debere. Ante v. 471. vulgo ὅ τι γ᾽ ἂν, uterque liber noſter ὅτι ἂν, ut Brunckius edidit.

v. 550. Rav. liber: Διονύσιον φάτ᾽ εἶναι ὅμοιον. Explicatio interpretis in verſum irruit.

ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

ΠΕΝΙΑ.

σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας,
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,
καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

ΠΕΝΙΑ.

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω,

ὅτι

v. 559. Borg. liber παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες.
v. 562. Vulgo ὑπὸ τοῦ.

ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου ἐστὶν δ' ἐνυβρίζειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

νὴ τὸν Δί', εἰ δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστιν;

ΠΕΝΙΑ.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν
ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων
πενία πλούτου.

v. 564. τοῦ Πλούτου ἐστὶν δ' ἐνυβρίζειν. Ita liber Rav. ου ες una syllaba. Vulgo: τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

v. 566. νὴ τὸν Δί', εἰ δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστιν; Ita Rav. liber. Borgianus ut vulgo:

νὴ τὸν Δί' εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;

Brunckius ex libro suo:

νὴ τὸν Δία γ', εἴγε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

in qua scriptura Δία γ' εἴγε ex librario quidem est, qui saepe ruptam ab insequenti vocali vocem integram exhibuerunt, additis particulis γε, τε; cuius rei non pauca in libris veteribus omnibus exempla supersunt.

ΠΕΝΙΑ.

καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

ΠΕΝΙΑ.

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων. τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸν Δία φήσεις ἆρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

ΠΕΝΙΑ.

ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.

εἰ γὰρ

v. 581. Borg. liber κρονικαῖς γνώμαις, ut impressi nonnulli.

v. 583. Ita Rav. liber. Borgianus vero:
πῶς ποιῶν ἂν αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα.
Vulgo:
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα.
Emendationem, quae est in libro Ravennate, Kusterus ex ingenio, Brunckius ex libro suo assecuti sunt. Borgianus

εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει,
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας
κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος.
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

ΠΕΝΙΑ.

πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,
εἰ πλούσιος ὤν, ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλοκερδής.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλά σ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας.

gianus liber, qui hoc in versu corruptus est, versum antecedentem emendatissimum ita praebet:
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται. καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.
Vulgo: καὶ τοῦτό γε δὴ φανερῶς.
Rav. liber: καὶ ταῦτο δήπου φανερῶς διδάξω.

v. 585. τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας. Ita poeta scripsit, quam vocem negligenter librarii cum ἀθλητῶν commutarunt, quae vulgo in libris inest.

v. 592. ἀλλά σ' ὁ. Uterque liber. Vulgo σέ γ' ὁ.

ΠΕΝΙΑ.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἐς' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν Πενίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεςιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὐτὴ
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν.
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων, ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς
ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

ΠΕΝΙΑ.

ὦ πόλις Ἀργοῦς, κλύεθ' οἷα λέγει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

ΠΕΝΙΑ.

τί πάθω, τλήμων;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.

ΠΕΝΙΑ.

v. 596. κατὰ μῆνα προσάγειν. Ita libri noſtri. Alii κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν.

v. 597. τοὺς δὲ πένητας) ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δὲ ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας. ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν.

ΠΕΝΙΑ.

εἶμι δὲ ποῖ γῆς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐς τὸν κύφων᾽· ἀλλ᾽ οὐ μέλλειν
χρή σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνύειν.

ΠΕΝΙΑ.

ἦ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἔτι μ᾽ ἐνταυθοῖ
μεταπέμψεσθον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστὶν,
σὲ δ᾽ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτέχνων
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ᾽ ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ᾽ ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ

v. 607. ἀλλ᾽ ἀνύειν. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo et Borg. liber ἀνύτειν.
v. 609. Borg. liber: μεταπέμψεσθον. μετακαλέσεσθε.
v. 614. Rav. liber παιδίων.

ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

v. 624. παῖ Καρίων. Ita Rav. liber. Alii ὦ παῖ Καρίον.

v. 626. ηὐτρεπισμένα) τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Ω πλεῖστα Θησείοισι μεμυστιλημένοι,
γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.

ΚΑΡΙΩΝ.

ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ,
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ασκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.

ΧΟΡΟΣ.

λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν.

ΚΑΡΙΩΝ.

πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή.

v. 628. ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις) τοῖς κοίλοις γὰρ ἄρτοις — τοὺς ζωμοὺς ἀρυόμενοι ταχέως κορέννυνται δι' ἔνδειαν ἄρτων. ὀγδόῃ δὲ τὰ Θησεῖα ἦγον, καὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐχόρευον εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. πεποίηται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὴ ἡ μυστίλη, παρὰ τὴν μάσησιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

ΓΥΝΗ.

τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι,
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.

ΚΑΡΙΩΝ.

ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.

ΓΥΝΗ.

καὶ ποῦ 'στιν;

ΚΑΡΙΩΝ.

ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.

ΓΥΝΗ.

πέραινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

ΓΥΝΗ.

μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλήν.

ΚΑΡΙΩΝ.

μὴ τἀγαθά,
ἃ νῦν γεγένηται;

ΓΥΝΗ.

v. 640. φέγγος uterque liber.
v. 641. Rav. liber ἀγγέλλεται.

ΓΥΝΗ.

μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

ΚΑΡΙΩΝ.

ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν·
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.

ΓΥΝΗ.

νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, πέλανος Ηφαίστου φλογὶ,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

ΓΥΝΗ.

ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

ΚΑΡΙΩΝ.

εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες, ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ

ὁ πρό-

v. 658. Borg. liber λουόμενος.

v. 666. ὑπερηκόντισεν) Borg. liber ὑπέρβαλεν. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τὰ ἀκόντια ῥιπτόντων.

ὁ πρόπολος, εἰπὼν, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.

ΓΥΝΗ.

ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;

ΚΑΡΙΩΝ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ στέμματα.
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γρᾴδιον δ', ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον,
τῇ χεῖρ' ὑφῄρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις.
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ', αὑτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,

ὑπὸ

v. 670. πρόπολος liber noſter, ut vulgo. Borg. liber, ut libri Brunckii, πρόσπολος. Idemque Borg. liber ſuperiori v. 631. τρόπων pro φίλων, et v. 650. εἰς τὴν κεφαλήν σου. Tum v. 697. τοῦτ' ἤδη.

v. 689. Rav. liber συρρίξας et τὴν χεῖρ', ut vulgo. Optime Borgianus liber τῇ χεῖρ', ut Brunckius ex libris ſuis edidit.

v. 673. ἀθάρης) Ἀττικοὶ δὲ τὴν σεμίδαλιν. Ἀθάρας. Αἰολεῖς Ἀθήρας. λέγει v. 689. ὑφῄρει) ἐκτείνει.

ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.

ΓΥΝΗ.

ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήει γ';

ΚΑΡΙΩΝ.

οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

ΓΥΝΗ.

ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' Ἰασὼ μέν γε τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,
ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

ΓΥΝΗ.

αὐτὸς δ' ἐκεῖνος;

ΚΑΡΙΩΝ.

οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.

ΓΥΝΗ.

λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

ΚΑΡΙΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

ΓΥΝΗ.

v. 696. προσήει γ'. Ita Rav. liber. Vulgo προσήειν. Borg. προσήει. —

v. 701. μέν γε τις ἀκολουθοῦσ'. Ita Rav. liber. Vulgo μέν τις.

ΓΥΝΗ.

αὖ πάλαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν ἐνεκαλυψάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δὲ κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.

ΓΥΝΗ.

λίθινον;

ΚΑΡΙΩΝ.

μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.

ΓΥΝΗ.

σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς;

ΚΑΡΙΩΝ.

διὰ τοῦ τριβωνίου.

ὀπὰς

v. 707. μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν ἐνεκαλυψάμην. Ita liber Rav. Vulgo:

μετὰ ταῦτά γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην.

Brunckius ex libro ſuo:

μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην.

Borg. liber cum Ravennate conſentit praeter in συνεκαλυψάμην.

v. 708. ἐκεῖνος δὲ κύκλῳ. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ.

v. 710. Uterque liber θυΐδιον, et v. 719. θυΐα. Borg. liber: Θυείδιον) ἰγδίον. παῖς ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ παῖς τὸ αἰδοῖον καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. παῖς δὲ ὁ δοῦλος ἀπὸ τοῦ παίω τὸ τύπτω.

v. 712. Hic verſus omnino deeſt in libro Rav.

ὀπὰς γὰρ οὐκ ὀλίγας εἶχε, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπὸν,
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,
ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.

ΓΥΝΗ.

ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.

ΚΑΡΙΩΝ.

μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύμβιον λαβὼν,
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ,
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.

ΓΥΝΗ.

v. 715. ὀπὰς γὰρ οὐκ ὀλίγας εἶχε μὰ τὸν Δία.
Ita uterque liber. Vulgo:
ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία.

v. 729. ἡμιτύμβιον libri nostri. Brunckius ἡμιτύβιον.

v. 727. τῷ Πλούτωνι) τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγει. καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτωνι τὸν ᾅδην κομίζουσι. καὶ γὰρ Ἡσίοδός φησι: εὔχεσθαι Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί τ' ἁγνῇ.

v. 729. ἡμιτύμβιον) σουδάριον, ῥάκος. ἡμιτριβὲς. λινοῦν τι, ἢ φακιόλιον. κροσσοὺς ἔχον ἀμφοτέρωθεν.

ΓΥΝΗ.

ὦ φίλοι θεοί.

ΚΑΡΙΩΝ.

τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῆ,
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα.
ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὑτὸν, οἵ τ' ὄφεις, εἰς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς,
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδη μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

ΓΥΝΗ.

ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ 'ναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ

ἐδε-

v. 736. Vulgo ὥς γε μοι δοκεῖ.

v. 738. *Cicero epist. fam.* lib. 14. ep. 7. ex libro veteri: χολὴν ἄκρατον *noctu eieci. Statim ita sum levatus, ut deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur. Cui quidem tu deo, quemadmodum soles, pie et caste satisfacias, Apollini et Aesculapio.*

v. 746. Ita ut vulgo uterque liber. Brunckius ex libro suo:

ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησε ταχύ.

ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν δ' εἶχον συχνὴν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥΝΗ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλια σὲ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,
τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

ΚΑΡΙΩΝ.

μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

ΓΥΝΗ.

φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,

ἔπειτα

v. 762. Vulgo ἡμῖν.
v. 764. Rav. liber κἄγωδ'.
v. 765. σὲ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Ita eleganter Rav. liber. Vulgo σ' ἐκ κριβανωτῶν, ut Borg. liber. Brunckius ex libro suo σ' ἐν κριβανιτῶν.

ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς,
οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὔτε ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ.
νύττουσι γὰρ, καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

ΓΥΝΗ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετε.
φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ΓΥΝΗ.

v. 777. ὁ τλήμων libri omnes.
v. 779. ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν. Ita Rav. liber. Superiori v. 153.
καὶ τούς γε παῖδας φασὶν αὐτὸ τοῦτο δρᾶν.
Vulgo: ἀλλ' αὖ τὰ πάντα.
v. 788. χαίρετε uterque liber. Vulgo χαίρετον.

ΓΥΝΗ.

εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.

ΓΥΝΗ.

εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

v. 794. Vulgo δέξῃ ταῦτα. Uterque liber δέξει δῆτα.

v. 799. Rav. liber:

προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.

Vulgo:

προβαλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.

v. 800. ὡς Δεξίνικος. Ita uterque liber, ut Brunckius edidit. Vulgo ὁ δὲ Ξένικος.

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦ 'νδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.
οὕτω τὸ πλουτεῖν ἡδὺ πρᾶγμά δή.
ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων·
οἱ δ' ἀμφορῆς, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς,
τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν.
ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

στατῆρσι

v. 806. Hic versus in omnibus libris est tam impressis, quam manu scriptis. Eum tamen Brunckius ex Bentleii sententia expulit, tamquam grammaticorum commentum. Vulgo πρᾶγμά τι. Borgianus liber πρᾶγμά που. Rav. autem πρᾶγμα δή.

v. 816. ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Ita plane Rav. liber. Apud Athenaeum pag. 229.
ὁ δ' ἰπνὸς γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Vulgo

v. 807. σιπύη) ἡ ἀρτοθήκη. θέντος: πάντα μεστὰ ἀγαθῶν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Ιἀχῳ ἐγίνοντο. Σοφοκλέους· ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελ-

στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔα, τίς ἐσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

δῆλον, ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

μάλιστ'.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔπειτα τοῦ δέει;

Vulgo ut liber Borgianus:
ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
Bentleius, quem sequutus est Brunckius, ὁ δ' ἶπος ἡμῖν legendum esse contendit. At Davvesius, vir maximi ingenii vestigia sequutus illa, quae in Athenaeo sunt, ita versum punctim restituendum esse censuit, sicuti scriptus ipse est in libro praestantissimo Ravennate. Huius vero libri interpres haec ait: ἰπνὸς — τὸ μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανὸς ἰπνοὺς ἔχοντες. ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πρὸς τὸν Θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοι 'στὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κόμιδῆ μὲν οὖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κομιδῆ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κομιδῆ μὲν οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νῦν.

ΔΙ-

v. 833. ἐπέλιπεν. Ita uterque liber. Vulgo ἀπέλιπε.
v. 835. Hic versus deest in libro Rav.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸ τριβώνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὰ δ' ἐμβάδια;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δία.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

v. 843. πρὸς τῶν θεῶν. Ita uterque liber, ut vulgo. Brunckius πρὸς τὸν θεόν.

v. 846. Liber Rav. μῶν ἐνεμυήθης. Borgianus vero ut vulgo, et v. 852. Rav. καὶ ἰοὺ ἰού.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού.
οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν, ὅ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ.
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,
εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ τίνα δέδρακε δῆτα τοῦτ';

ΣΥΚΟ-

v.865. Ante hunc verſum: Rav. liber: ἕτερος ἄδικος συκοφάντης.
v. 869. δῆτα τοῦτ' uterque liber. Vulgo ταῦτα δῆτ'.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἐμὲ τουτονί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἢ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενὸς,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.

ΚΑΡΙΩΝ.

ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.

ΚΑΡΙΩΝ.

οἴμωζ' ἄρα σύ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;

v. 879. ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ τοὺς συκοφάντας etc. Quisque ita poetam ſcripſiſſe intelliget, qui Ariſtophanem umquam legerit. Libri noſtri:

ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ τοὺς συκοφάντας.

Ex quo facile quisque videt poetae manum eſſe ὁ θεὸς οὗτος εἰ. Iamiam Brunckius vidit.

ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐδὲν προτιμῶ σου. Φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐκ ἄν ἐστι συκοφάντου δήγματος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, καὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ, σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.

ΣΥΚΟ-

v. 885. Εὐδήμου. Ita uterque liber. Alii Εὐδάμου. v. seq. libri omnes οὐκ ἔνεστι. Emendatio Brunckii est, et v. 893. μηδενός γ'. Tum v. 915. νόμοις κειμένοις.
v. 837. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; Ita uterque liber, ut Brunckius emendavit.

v. 885. δακτύλιον) τὸν λεγόμενον φαρμακίτον. Φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὔδημος φυσικοὺς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονας, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει οὖν ὅτι οὐ φοβοῦμαί σε, ἔχων φυσικὸν δακτύλιον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων·
ὒ ὖ, ὒ ὖ, ὒ ὖ, ὒ ὖ, ὒ ὖ, ὒ ὖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τοῦ ψύχους γ' ἴσως
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὸ τί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

γεωργὸς εἶ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει;

ΧΡΕ-

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἔμπορος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ μὰ τὸν Δία.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

σύ; τί μαθών;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

βούλομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστός, ὦ τοιχωρύχε,
εἴ, σοι προσῆκον μηδέν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

ΧΡΕ-

v. 909. τί μαθών; Ita libri omnes.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εὐεργετεῖν οὖν ἐςὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν δικαςὰς ἐξεπιτηδὲς ἡ πόλις
ἄρχειν καθίςησιν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

κατηγορεῖ δὲ τίς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὁ βουλόμενος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ὥς' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

νὴ Δία, πονηρόν γ' ἆρα προςάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων,
ζῆν ἀργός;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐδ' ἂν μεταμάθοις;

ΣΥ-

v. 916. ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ. Ita Borgianus liber. Ravennas autem 'πιτρέπειν ἤν τις. Editi nonnulli ποθ' ἤν τις. Toto hoc loco perſonas ex auctoritate libri Ravennatis adiecimus.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐδ᾽ ἂν, εἰ δοίης γ᾽ ἐμοὶ
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

κατάθου ταχέως θοιμάτιον.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὗτος, σοὶ λέγει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔπειθ᾽ ὑπόλυσαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ᾽ ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὔκουν ἐκεῖνός εἰμ᾽ ἐγώ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ᾽ ἡμέραν.

ΚΑΡΙΩΝ.

σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; ταῦτ᾽ ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΧΡΕ-

v. 933. ὁρᾷς ἃ ποιεῖς. Ut Hemſterhuſius cenſeat, cui ſuſpecta eſt haec dicendi ratio, libri omnes ita ſe habent.

v. 931. οἴμοι) τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἠλέκτρας Σοφοκλέους.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν εἶχες μάρτυρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι περιείλημμαι μόνος.

ΚΑΡΙΩΝ.

νυνὶ βοᾷς;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι μάλ' αὖθις.

ΚΑΡΙΩΝ.

δὸς σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἰπ' ἐμοί.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ

bent. Correxit ille, et, qui eum ſequitur, Brunckius ἐρᾷς ὦ ποιῶ. Chremylum alloquitur, qui, propterea quod viderat illum nullo teſte anteſtari, ita eum mordet:

ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν εἶχες μάρτυρα;

quemadmodum ſcriptum eſt in libro Ravennate. Vulgo ὃν ἦγες.

v. 939. Rav. liber κάλλιον ἄν.

ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτῳΐ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος,
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ᾽ ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρου.
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ᾽ ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ᾽ αὐτὸν, λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται,
ὅτι ἔστ᾽ ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὼ δ᾽ εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

v. 947. Borg. liber τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον, ut vulgo.
v. 959. Rav. liber ἵνα προσδέξῃ.

ΓΡΑΥΣ,

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΓΡΑΥΣ.

Ἆρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.

ΓΡΑΥΣ.

Φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.

ΓΡΑΥΣ.

πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε·
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί δ' ἐστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;

ΓΡΑΥΣ.

v. 965. Vulgo τῶν ἔνδοθι.

ΓΡΑΥΣ.

μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;

ΓΡΑΥΣ.

σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνησμαι δείλακρα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνησμὸν τίνα;

ΓΡΑΥΣ.

ἄκουε νῦν. ἦν μοι τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ᾽ εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,
καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθείην ἐγὼ,
ἅπαντ᾽ ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δ᾽ ἐκείνῳ ταὐτὰ πάνθ᾽ ὑπηρέτουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί δ᾽ ἦν, ὅ τι σου μάλιστ᾽ ἐδεῖθ᾽ ἑκάστοτε;

ΓΡΑΥΣ.

οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ᾐσχύνετο.
ἀλλ᾽ ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ᾽ εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρί τε θοιματίδιον.
πυρῶν τ᾽ ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ᾽ ᾐσχύνετο.

ΓΡΑΥΣ.

ΓΡΑΥΣ.

καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῇτό μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

ΓΡΑΥΣ.

ἀλλ' οὐχὶ τοίνυν ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονί,
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοὺς πίνακας τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι. —

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί σ' ἔδρασ'; εἰπ' ἐμοί.

ΓΡΑΥΣ.

ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
„πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι."

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

δῆλον, ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.

v. 994. Ita liber Ravennas. Vulgo:
ἀλλ' οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.
Borg. liber:
ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.
A quo parum diſtant libri Brunckii, qui ex ingenio:
ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει.

v. 997. Ita liber Rav. Vulgo τοῦ πίνακος.

v. 1000. Ita liber noſter. Vulgo ἄμητά τε προσέπεμψεν. Borgianus liber ἄμητα προσέπεμψεν.

ἔπειτα πλουτῶν, οὐκέθ᾽ ἥδεται φακῇ·
πρότου δ᾽ ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ᾽ ὑπήσθιε.

ΓΡΑΥΣ.

καὶ μὴν πρότου γ᾽ ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν ἀεὶ τὴν ἐμήν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἐπ᾽ ἐκφοράν;

ΓΡΑΥΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνου
ἐρῶν ἀκοῦσαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.

ΓΡΑΥΣ.

καὶ, νὴ Δί᾽, εἰ λυπουμένην γ᾽ αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔπειτ᾽ ἴσως ᾔτησ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα;

ΓΡΑΥΣ.

μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην

ἐπὶ

v. 1006. ἅπαντ᾽ ὑπήσθιε Rav. liber. Borg. liber vero ut vulgo: ἅπαντα κατήσθιε. Brunckius libenter excepit elegantem *Toupii* emendationem ad *Suidam III.* 272. ἅπαντ᾽ ἐπήσθιε.

v. 1013. ἔπειτ᾽ ἴσως ᾔτησ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα.
Ita uterque liber noſter, uti Brunckius iam ex ſuis libris emendaverat. Vulgo:
ἔπειτ᾽ ἴσως ᾔτησεν ἄν σ᾽ ὑποδήματα.

v. 1012. νηττάριον) νηττάριον καὶ φάττιον εἴδη φυτῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν ὡς ἄνθη με εἶχε· οἷον νεόττιον οἱονεὶ κοράσιον.

ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μόνος γὰρ ἤδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.

ΓΡΑΥΣ.

καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.

ΓΡΑΥΣ.

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ.

τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.

ΓΡΑΥΣ.

ταῦτ' οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.

v. 1019. παγκάλους. Ita Rav. liber, in quo emendatum est ab eadem manu subiectum παγκάλας, ut Brunckius edidit, atque ut est in libro Borgiano.

v. 1021. ἡδύ με Rav. liber, ut Brunckius ex ingenio. Borg. liber ut vulgo ἡδύ μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.

ΓΡΑΥΣ.

ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;

ΓΡΑΥΣ.

ἀλλ' οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἴεται.

ΓΡΑΥΣ.

ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ΓΡΑΥΣ.

διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

ΓΡΑΥΣ.

v. 1031. ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Ita Rav. liber, ut Hemſterhuſius ex ingenio emendarat. Borgianus liber ut vulgo:

ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν.

Brunckius Hemſterhuſium ſequutus eſt, veruntamen ex ingenio ex δίκαιον δίκαιος fecit.

v. 1033. Rav. liber ἀπολείψειν ἔτι. Idemque v. ſeq. οὐκέτι σε ζῆν οἴεται, et 1038. τηλίας.

ΓΡΑΥΣ.

καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

φαίνεται.
στεφάνους γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀσπάζομαι.

ΓΡΑΥΣ.

σέ φησιν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.

ΓΡΑΥΣ.

τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.

v. 1041. στεφάνους γε. Ita Rav. liber, vulgo στέφανόν γε. v. ſeq. τί φησιν vulgo, idem liber σέ φησιν. Superiori v. 1038. libri omnes, additis duobus noſtris, conſtanter habent εἰ τυγχάνω. Kuſtero viſum eſt, quod Brunckio, conditionem εἰ neceſſario modum optandi apud atticos ſcriptores perpetuo importare. Aliter Hemſterhuſio, aliisque ante eum viſum eſt, qui in εἰ τυγχάνω nihil offenderunt, quod error videri poſſet. In eadem ego ſententia ſum, qui tot libros conſtantiſſime rem eamdem docere video. Neque in ipſo Ariſtophane alia exempla deſunt, ut ſuis locis animadvertam. Ex quibus colligi poterit, aliter etiam optimos ſcriptores atticos huiusmodi particulas et conditiones uſurpaſſe.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ᾽ ἑωρακέναι.

ΓΡΑΥΣ.

ποίου χρόνου, ταλάνταθ᾽, ὃς παρ᾽ ἐμοὶ χθὲς ἦν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

ΓΡΑΥΣ.

οὔκ· ἀλλ᾽ ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοῖς τρόποις.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.

ΓΡΑΥΣ.

(ἆ, ἆ·) τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ᾽.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εὖ μέντοι λέγει.
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;

ΓΡΑΥΣ.

ποῖ, τάλαν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.

ΓΡΑΥΣ.

v. 1050. αἰεὶ τοῖς τρόποις, *incompositus moribus*. Ita Rav. liber. Vulgo τοὺς τρόπους.

ΓΡΑΥΣ.

παιδιὰν τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πόσους ἔχεις ὀδόντας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'· ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.

ΓΡΑΥΣ.

ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὄναιο μέντ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.

ΓΡΑΥΣ.

γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.

ΓΡΑΥΣ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί κατηγορεῖ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

εἶναί σ' ὑβριστήν φησι, καὶ λέγειν, ὅτι
„πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι."

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸ τί;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σήν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.

ΓΡΑΥΣ.

v. 1079. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. Ita libri omnes, producta secunda syllaba in ἐπέτρεπον.

ΓΡΑΥΣ.

ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γοῦν βούλομαι,
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.

ΓΡΑΥΣ.

ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

θάῤῥει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.

ΓΡΑΥΣ.

v. 1089. Vulgo γὰρ βούλομαι.

v. 1094. ὑπεπίττουν, ut Brunckius edidit, Rav. liber.

ΓΡΑΥΣ.

βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον,
ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

v. 1097. Rav. liber μειρακίῳ προσείχετο.

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

ΕΡΜΗΣ.

σέ τοι λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὗτος, εἰπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;

ΕΡΜΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν.

ΚΑ-

v. 1100. σέ τοι λέγω, ὦ Καρίων, ἀνάμεινον. Ita elegantiſſime liber noſter, ut Brunckius in animadverſionibus ad hanc fabulam reperiſſe in libris ſuis affirmat, edendumque ex illorum auctoritate cenſuit: σέ τοι λέγω ὁ Καρίων. Borg. liber: σέ τοι λέγω Καρίων. Vulgo: σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον.

ΚΑΡΙΩΝ.

εἶπ' ἐμοί,
τί δ' ἐστίν;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Ζεύς, ὦ πονηρέ, βούλεται,
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρυβλίον,
ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;

ΕΡΜΗΣ.

ὁτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτόν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστόν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.

ΚΑΡΙΩΝ.

μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀποτέτριμμαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

σωφρονεῖς.

ΕΡ-

v. 1111. Rav. liber κήρυκι τούτων γίγνεται.
v. 1116. Uterque liber οὐχὶ ψαιστόν.
v. 1120. Ita Rav. liber. Vulgo κἀπιτέτριμμαι.

ΕΡΜΗΣ.

πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,
ἰσχάδας, ἃς εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὔκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων;

ΕΡΜΗΣ.

οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου.

ΚΑΡΙΩΝ.

ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμοι δὲ κωλῆς, ἣν ἐγὼ κατήσθιον.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

ΕΡΜΗΣ.

σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.

ΚΑ-

v. 1123. ἰσχάδας, ἃς εἰκός ἐστιν. Ita Rav. liber. Vulgo: ἰσχάδας ὅσ' εἰκός ἐστιν.

v. 1129. ἣν ἐγὼ κατήσθιον. Ita ut vulgo Rav. liber. Brunckius ἧς ἐγώ. Superiori v. 1006. ἅπαντα ὑπήσθιε.

v. 1130. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα) ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ ἀσκώλια. ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμέλει οὖν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται πρὸς τὴν αἶγα οὕτω ἔχον·

κὴν

ΚΑΡΙΩΝ.

ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.

ΕΡΜΗΣ.

εἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.

ΚΑΡΙΩΝ.

ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;

ΚΑΡΙΩΝ.

εἴ του δέει γ', ὧν δυνατὸς εἰμί σ' ὠφελεῖν.

ΕΡΜΗΣ.

εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε.
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.

ΕΡ-

v. 1140. καὶ μὴν ὅτε γε σκευάριον Rav. liber.

κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως
δέ τι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπιλεῖψαι σοὶ τράγε
θυομένῳ.

ἐποίουν δὲ τοῦτο πρὸς γελοιοτά-
του κάπρου
ἐλίσθαινον γὰρ ἐπάνω τῶν
ἀσκῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.

ΚΑΡΙΩΝ.

οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.

ΕΡΜΗΣ.

μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες,
ἀλλὰ σύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθ' ἐμέ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἔπειτ', ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.

ΚΑΡΙΩΝ.

τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;

ΕΡΜΗΣ.

πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τὶς εὖ.

ΚΑΡΙΩΝ.

τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν.

ΕΡΜΗΣ.

παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθ' ἐμέ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.

ΕΡ-

v. 1148. Vulgo ἀλλ' οὖν σύνοικον. Brunck. metri causa scripsit: ἀλλὰ ξύνοικον.

v. 1151. Vulgo εἶναί μοι δοκῇς.

v. 1155. Rav. liber ἔργον ἔστ' ἐμ' οὐδὲν, et v. 1180. ὅτ' οὐκ ἦχον οὐδέν.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' Ἐμπολαῖον.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.

ΚΑΡΙΩΝ.

Δόλιον; ἥκιστά γε.
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' Ἡγεμόνιον.

ΚΑΡΙΩΝ.

ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.

ΕΡΜΗΣ.

Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.

ΚΑΡΙΩΝ.

ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω.

ΚΑΡΙΩΝ.

καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

ΙΕΡΕΥΣ.

τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ βέλτιστε;

ΙΕΡΕΥΣ.

τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;

ΙΕΡΕΥΣ.

θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τίνος οὕνεκα;

ΙΕΡΕΥΣ.

ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
κἀμέ τ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς

v. 1183. *κἀμέ τ' ἐκάλει τὸν ἱερέα.* Ita Rav. liber. Vulgo *καὶ μετεκάλει.*

θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδεὶς ἔρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

οὔκουν τὰ νομιζόμενα σοὶ τούτων λαμβάνεις;

ΙΕΡΕΥΣ.

τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα κἀυτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ κἀμμένειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

θάῤῥει. καλῶς ἔσαι γὰρ, ἢν θεὸς θέλῃ.
ὁ Ζεὺς ὁ Σωτὴρ γὰρ πάρεσιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων.

ΙΕΡΕΥΣ.

πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

ἀλλ'

v. 1184. οὐδεὶς ἔρχεται. Ita Rav. liber. Vulgo οὐδ' εἰσέρχεται. v. 1186. idem liber σοὶ τούτων. Vulgo σύ. Hoc toto loco in apponendis perſonis ſecutus ſum libri Rav. auctoritatem.

v. 1188. ἐνθάδ' αὐτοῦ κἀμμένειν. Ita Rav. liber. *me quoque hic vobiscum manere.* Vulgo ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

v. 1192. ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε. Ita uterque liber, ut Brunckius. Vulgo οὖν αὐτίκ' ἀλλά.

v. 1194. τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ) τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς ἀκρόπολιν ἐπέφερον τὰ χρήματα, κἀνταῦθα ἐφυλάττοιτο· καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ β οὕτως. (edit. *Henr. Steph.* p. 53.) ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἄγε ποτὲ ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακ-

ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.

ΙΕΡΕΥΣ.

πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ΓΡΑΥΣ.

ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

ΓΡΑΥΣ.

ὧν οὕνεκ' ἦλθον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.

ΓΡΑΥΣ.

ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία

τριακοσίων ἀποδέοντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν εἰς τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως καὶ τἄλλα οἰκοδομήματα καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐπανηλώθη, ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειντο. μέρος δὲ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἐστὶ τὸ ταμιεῖον ὄπισθε τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ.

αὗται ποιοῦσι· ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
εἰς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτοις ᾄδοντας ἕπεσθαι.

v. 1206. ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις χύτραις. Ita libri omnes. Brunckius arbitratu suo: ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις.

v. 1208. ἐπιπολῆς ἔπεισιν. Ita Rav. liber. Borg. ἔνεισιν.

v. 1210. τούτοις ᾄδοντας ἕπεσθαι. Ita Rav. liber. Vulgo τούτων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος, διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην, μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾷν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ, διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος, καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἀέρα, προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι Χοροῦ· καὶ, φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους, ἀποκαταστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς, περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος, ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ, ὡς κατωρθωκότος, εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς, βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων, κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.
ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.
Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.
Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΠΑΣΙΑΣ δανειστής.
ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.
ΑΜΥΝΙΑΣ δανειστής.
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἰοὺ, ἰού.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται

ἐν

Adnotationes in Nubes.

Contuli hanc fabulam cum *Ravennate* et *Borgiano* libro, quorum neuter argumentum habet.

v. 7. Borgianus liber ἕνεκα ὅτ' οὐδὲ κολάσαι ἔξεστι, et v. 22. συνῆχ' ὅτ' ἐπριάμην.

v. 2. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ) οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν εἰρηκέναι τὸν ποιητήν. ἔχεται γὰρ ἱστορίας τὸ ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις πυθόχρηστον ἐγένετο καταλῦσαι τὰς βασιλείας, προσκτήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα. ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχεσθαι χρὴ νομίζειν. εἰώθασι δὲ ἐπὶ τὰς συμφορὰς ἀναβοᾶν τὸν Δία. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀγαμέμνων (Iliad. κ. v. 15.) . . . . προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ὑψόθ' ἐόντι Διΐ.

ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. —
Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
ἱππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεύεται,
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. — ἅπτε, παῖ, λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν,
ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
Φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας.
εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν.
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους. —
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.

ΦΕΙ-

v. 31. Borg. liber τροχῶν.

v. 28. πόσους δρόμους) πόσους καμπτοὺς πεποίηκας. ἐστὶ δὲ εὕρημα τοῦτο τοῦ Θησέως.

v. 31. διφρίσκου) δίφρους καλεῖ τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσι. ὑποκοριστικῶς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα, χ' ἅτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. —
Φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος,

σεμνὴν,

v. 36. στρέφει Borg. liber. Vulgo στρέφῃ.
v. 39. σὺ δ' οὖν uterque liber. Vulgo σὺ μὲν οὖν.

v. 33. ἐξήλικας) ἐξέβαλες ἐξέωσας.

v. 46. Μεγακλέους) οὗτος τοῦ γένους ἦν τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν. ἐδιπλασίασε δὲ τὸ ὄνομα.

σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγὼ,
ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·
ἡ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
πρόφασιν, ἔφασκον· Ω γύναι, λίαν σπαθᾷς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

διατί δῆτα κλαύσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. —
Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσὶ,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἠγαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα.

ἡ μὲν

v. 58. διατί δῆτα κλαύσομαι. Ita Rav. liber. Vulgo διατί δή. Borg. liber δεῦρ' ἴθ'. Ita idem v. 50. πρασιᾶς, ἐριῶν, et v. 55. πρόφασιν ἔλεγον.

v. 62. περὶ τοὐνόματος δὴντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα. Vulgo δὴ ταῦτ'.

v. 52. Κωλιάδος) Κωλιὰς ναός ἐστι τῆς Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν λαβών. Νεανίας γὰρ Ἀττικὸς ἁλοὺς ὑπὸ Τυῤῥηνῶν δεσμῷ δουλεύων, ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσάσης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔχοντος. οὕτως ἐλευθερωθεὶς καὶ εὐχαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ. . . . ναὸν ἱδρύσατο. καλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κώλων ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονεῖτο. ἡ δὲ Γενετυλλὶς δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς γενέσεως ἔφορος.

ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα
Ξάνθιππον, ἢ Κάλλιππον, ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν, κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο;
Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων — ἐγὼ δ' ἔφην.
Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φυλλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος —
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἥν, ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού, τί ἐστιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.

ΣΤΡΕ-

v. 64. Κάλλιππον Rav. liber. Vulgo Χάριππον.
v. 71. Φυλλέως. Ita Rav. liber. Vulgo Φελλέως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον.
οὗτος γάρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ μ' ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τ' οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἃ'ν ἐγὼ παραινέσω.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

λέγε δή, τί κελεύεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ τί πείσει;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πείσομαι,
νὴ τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τᾠκίδιον;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.

ἐνταῦθ'

v. 85. μ' ἐκ τῆς καρδίας ὄντως. Ita Rav. liber. Vulgo ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως. v. seq. ὦ παῖ πιθοῦ μοι — τ' οὖν. Ita Rav. liber. Vulgo: ὦ παῖ πιθοῦ — τί οὖν.

ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεὺς,
κᾄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

εἰσὶν δὲ τίνες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αἰβοῖ· πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἦ, ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.

ΣΤΡΕ-

v. 104. Hic verſus et ſeq. 114. omnino deſunt in libro noſtro.

v. 104. Χαιρεφῶν) ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν, ὃς ἐκαλεῖτο Νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ λεπτόφωνος.

v. 109. τοὺς Φασιανοὺς) Φᾶσις ποταμὸς Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρα ὡς ἱπποτρόφου μέμνηται. οἱ περὶ Ἀρχίλοχον ὀρνίθων τι γένος λέγουσι τοὺς Φασιανούς. ἢ Φασιανοὶ λέγονται οἱ ἔχοντες τῷ μηρῷ Φασιανὸν ἐγκεχαραγμένον ἵπποι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ἐλθὼν διδάσκου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ τί σοι μαθήσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντα φασὶ τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι

αὐτὸς,

v. 114. τὸν ἥττονα. Ita libri nostri. Vulgo ἧσσονα: et v. seq. τἀδικώτερα. Vulgo τἀδικώτατα.

αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ Φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς,
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγε νυν ἐμοὶ θαῤῥῶν. ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ Φροντιστήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

λέξω, νομίσαι δὲ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια.

v. 130. Rav. liber σκινδαλάμους. Borg. ut vulgo σκινδαλμούς.

v. 139. τοὐξημβλωμένον) πόῤῥωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὅτι πρὸς τὸ σχῆμα οὕτω χρῶνται. ἀγροῖκος εἰμί.

ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δῆτα τοῦτ᾽ ἐμέτρησε;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε.
κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

τί δῆτ᾽ ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀνήρετ᾽ αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ᾽ ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον.

ΣΤΡΕ-

v. 147. τὴν Σωκράτους. Ita Rav. liber. Vulgo τοῦ Σωκράτους.
v. 148. Uterque liber τοῦτο διεμέτρησεν.

v. 144. Χαιρεφῶντα) τῶν ἄγαν γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθία δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν·

σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ᾽ Εὐριπίδης·
ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτερος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶεν, τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ', ἄνοιγ', ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτην.
μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

ΣΤΡΕ-

v. 179. *ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.* Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio *ἱμάτιον* fcripfiffe poetam exiftimat non hic tantum, verum etiam in *Pluto* v. 986. ubi libri omnes *θοἰματίδιον* habent, quem verfum cum Davvefio ita fibi emendandum putavit: *τῇ μητρί θ' ἱματίδιον.* Differre putant ipfi alterum ab altero, quod haec ipfa loca, a libris omnibus conftantiffime fuftentata, falfum effe quandoque demonftrant. In libro Rav. fcriptum fuerat *ἐκ τραπέζης*, cuius deinde loco *παλαίστρας* fubftitutum eft. Atque eius quidem libri grammaticus ad vocem *τραπέζης* fuum commentarium facit.

v. 177. *τέφραν*) τέφρα δὲ ἡ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνις.

v. 180. *τὸν Θαλῆν*) οὗτος ἐγένετο τῶν ζ σοφῶν, Μιλήσιος τὸ γένος, τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτος ἐξευρών. παρατηρητέον δὲ ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς Θαλῆς, ὡς Ερμῆς. διχῶς δὲ τὸ ὄνομα ἐκφωνητέον· βαρυτόνως μὲν Θάλης ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος· ἔτι δὲ καὶ περισπωμένως Θαλῆς ὡς Ερμῆς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μὴ νῦν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί δ' ἄρ' οἵδε δρῶσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

v. 199. Ita libri noſtri. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶ χρόνον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἴπ' ἐμοί.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἀστρονομία μὲν αὑτηΐ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ δὲ, τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

γῆν ἀναμετρεῖσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πότερα τὴν κληρουχικήν;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

οὔκ' ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οἱ 'μοὶ δημόται;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἐνταῦθ' ἔνεισιν· ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ὅπου 'στίν; αὑτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε,
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόῤῥω πάνυ.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, νὴ Δί'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς αὐτός;

v. 213. Vulgo ὑμῶν.

v. 215. τοῦτο πάνυ. Ita uterque liber ut vulgo. Brunckius ex interprete in hunc et Suida in μέγα ei μέγα substituit.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γάρ μοι σχολή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ —

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα·

εἰ

v. 225. ἀεροβατῶ) ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι. διὰ τοῦτο καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησεν καθήμενον. τὸ δὲ περισκοπῶ τὸν ἥλιον ἀντὶ τοῦ διανοοῦμαι καὶ περιεργάζομαι τὸν τούτου δρόμον.

εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί φής;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,
ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς, ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἦλθες δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων,
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὅν τιν' ἂν
πράττῃ μ', ὀμοῦμαι, σοὶ καταθήσειν, τοὺς θεούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

ΣΤΡΕ-

v. 238. Uterque liber ἵνα με διδάξῃς.

v. 239. *Demosthenes* Ὀλυν. α. δέδοικα, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥᾳδίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν.

v. 234. κάρδαμα) εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρσαις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μάλιστά γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδοὺ κάθημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
τὸν στέφανον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.

ΣΤΡΕ-

v. 254. σκίμποδα) τὸν κράβατον σκίμποδα λέγει. Ἀττικῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀὴρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθὴρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,

εἴτ'

v. 260. παιπάλη) παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα.

εἴτ᾽ ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ᾽, ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος.
εὐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀέναοι Νεφέλαι
ἀρθῶμεν φανεραὶ,
δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
πατρὸς ἀπ᾽ Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ᾽ ἀρδομένην ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαισιν αὐγαῖς.
ἀλλ᾽ ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,

ἀθανά-

v. 272. Ita recte Brunckius edidit. Vulgo χρυσέοις ἀρύεσθε πρόχουσιν. Borgianus liber ἀρύεσθε προχόοισιν. Ravennas autem προχοαῖς ὑδάτων χρύσαις ἀρύεσθε προχόοισιν.

v. 274. εὐπακούσατε. Ita Rav. liber repetita eleganter invocatione (ὦ ἐπακ.). Vulgo ἐπακούσατε.

v. 277. εὐάγητον. Ita libri omnes. Brunckius, Toupium secutus, ex ingenio εὐάγητοι, et v. 282. ἀρδομένην libri omnes, cui Brunckius praeter necessitatem ἀλδομέναν ex ingenio substituit.

v. 287. μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς. Ita uterque liber, quod Brunckius in libris quoque suis scriptum esse testatur, atque in alio suo μαρμαρέαισιν αὐγαῖς, quod excepit. Vulgo μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς.

ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ᾔσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστὶν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι·
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ΧΟΡΟΣ.

παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν ἐς χθόνα

Κε-

v. 289. Rav. liber ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα.
v. 295. ἐστὶν νυνί. Ita Rav. liber et Borg. Vulgo: ἐστὶ νυνί.
v. ſeq. Borg. liber γ' ἅπερ.
v. 298. et ſeqq. Secuti ſumus librum Ravennatem. Vulgo:

παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν
χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον.

Quisque enim intelligit, grammaticorum commentarium, et ſententiam forte alterius poetae, in margine librorum

Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψηρεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν
θυσίαι, θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις·
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗται,
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ κατάληψιν.

ΣΤΡΕ-

brorum vetuſtiorum ſcriptam, hunc in locum turpiter irrepſiſſe. Dignumne eſt poeta elegantiſſimo, qualis eſt omnium iudicio Ariſtophanes, hac eadem in oratione dicere λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος? Borgianus liber eadem, quae vulgo. In eo tamen ſcriptum eſt εὐχθόνα, ex quo intelligitur, librum, e quo exſcriptus ille eſt, ἐς χθόνα habuiſſe.

v. 305. ὑψηρεφεῖς. Ita uterque liber noſter, et duo Brunckii, qui ὑψερεφεῖς ex duobus aliis libris edidit. Vulgo ὑψιρεφεῖς.

v. 309. Vulgo παντοδαπαῖσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἐστὶν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἡσύχως αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρε, ποῦ; δεῖξον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὗται πλάγιαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί τὸ χρῆμα,
ὡς οὐ καθορῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΣΤΡΕ-

v. 322. Πάρνηθ'. Ita Brunckius ex libris suis, et Borgianus liber. Rav. ut vulgo Πάρνηθ'.

v. 323. ἡσύχως αὐτάς. Ita uterque liber. Alii ἥσυχα ταύτας.

v. 325. ὡς οὐ καθορῶ; Σωκ. παρὰ τὴν εἴσοδον. Στρ. ἤδη νῦν ὡς μόλις αὐτάς.

Ita elegantissime Ravennas liber. *Iam nunc eas vix habentes suam speciem video.* Contorsit plurimum hominum

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἤδη νῦν ὡς μόλις αὐτάς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', ἔγωγ' ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδης, οὐδ' ἐνόμιζες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ σκιὰν εἶναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γὰρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς,

θου-

num doctorum ingenia hic versus, qui vulgo, uti scriptus est in Borgiano libro, circumfertur:

ὡς οὐ καθορῶ — παρὰ τὴν εἴσοδον — ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ.

En virorum doctorum conatus in eo emendando: Kusterus ex libro Vaticano: ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ. Bentleius: ἤδη νυνὶ μόλις ἑώρων. *Davvesius*: ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς. Brunckius denique: παρὰ τὴν εἴσοδον — διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Paulatim ὡς in ὁρῶ, et in ἀθρῶ migravit.

v. 329. καὶ σκιὰν εἶναι. Ita constantissime libri omnes, nostris etiam additis. Davvesio visum est primum, hanc vocem hoc loco esse non posse, propterea quod secunda eius syllaba produci debet. Qua de re putavit δάσκιον esse emendandum. Eiusdem opinionis Brunckius καπνὸν eius loco posuit, quod et in duobus libris suis scriptum invenit. Iudicium erit doctorum hominum, utrum,

θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας·
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργοὺς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως.

utrum, consentientibus tot veteribus libris, putare debeamus, eos omnes corruptos esse hac in voce, vel poetam potius (quod non ita infrequenter fecit in aliis vocibus) secundam vocis σκιὰν syllabam corripuisse. Quod Brunckius καπνὸν suis in libris invenit, id ex grammaticis est, ex quorum adnotationibus verae vocis loco, illa paulatim in versum migravit.

v. 336. Rav. liber ἀερίας διερὰς, ut vulgo.

v. 338. κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo κρέα τ' ὀρνίθια κιχλᾶν, et ὀρνίθειά γε κιχλᾶν. Vid. *Eustath.* a *Brunck. allatum* p. 1934. edit. Rom.

v. 332. ᾀσματοκάμπτας) τοὺς διθυράμβους. ἐπεὶ καμπτὰς τὰς περιῳδὰς λέγουσι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοὐχὶ γυναιξὶν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπόκριναί νυν ἅττ' ἂν ἔρωμαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

ΣΤΡΕ-

v. 344. Borg. liber:
ἀπόκριναί μοι νῦν ἅττ' ἄν σ' ἐρωμαι — λέγε νῦν ταχέως ὅτι βούλει.

v. 347. γίγνονται πάνθ' ὅτ' ἂν βούλονται. κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

Ita Rav. liber. Vulgo:
γίνονται πάνθ' ὅτι ἂν βούλωνται. κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην.
Borgianus liber:
γίνονται πάνθ' ὅτ' ἂν βούλωνται· κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην.
Brunckius vero partim ex ingenio, partim ex libris suis ita versum restituit, uti plane scriptum est in libro Ravennate. Verumtamen pro ὅτ' ἂν, quod habent omnes libri, ὅτι tantum edidit.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

γίγνονται πάνθ' ὅτ' ἂν βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην,
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄρ'; ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

v. 348. ἄγριον) ἀγρίους τοὺς παιδεραστὰς ἐκάλουν.

v. 350. Σίμωνα) σοφιστὴς ὁ Σίμων ἦν, καὶ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε. καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσι διαβάλλων αὐτὸν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασι.

v. 353. δειλότατον) δειλότατον γὰρ τὸ τῶν ἐλάφων γένος. καὶ Ὅμηρος (Iliad. α. v. 225). κραδίην δ' ἐλάφοιο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνὴν, ὦ παμβασίλειαι.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ λόγων φιλομούσων·
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι χρῄζεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα· σοὶ δὲ,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται γάρ μοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

ΣΩ-

v. 357. Ita Rav. liber. Vulgo πρεσβῦτα παλαιγενὲς, ὦ.

v. 359. ὑπακούσαιμεν uterque liber, ut Brunckius edidit. Vulgo ὑπακούσωμεν.

v. 364. αὗται γάρ μοι μόναι. Ita Rav. liber. Vulgo γάρτοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἔστι Ζεύς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται δή που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι, φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι

v. 366. Rav. liber ποῖος Ζεὺς δ'; οὐ.

εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τίς αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ,
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς, εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,

χὤσπερ

v. 381. Rav. liber ἀτὰρ οὐδέποτε περὶ.

v. 384. Ita Rav. liber. Vulgo; γώ σε διδάξω.

χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν·
ἀτρέμας πρῶτον παπὰξ, κἄπειτ᾽ ἐπάγει μὲν δὴ τὸ παπαππάξ.
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
τὸν δ᾽ ἀέρα τόνδ᾽, ὄντ᾽ ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;
ταῦτ᾽ ἄρα καὶ τὼ ᾽νόματ᾽ ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.

v. 389. Vulgo hic versus ita circumfertur:

ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ᾽ ἐπάγει παπαπαππάξ.

Davvesius, quem sequutus est Brunckius, ita ex ingenio versum emendavit:

ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ, κἄπειτα παπαππάξ.

Quod etsi elegans sit, ab omnibus tamen libris longissime abest. Nam in libro Rav. sic scriptum est:

ἀτρέμας πρῶτον παππάξ, κἄπετ᾽ ἐπάγει παπαππάξ,

in Borgiano vero:

ἀτρέμας πρῶτον παπάξ, κἄπειτ᾽ ἐπάγει τὸ παπαπαπάξ.

Quibus vestigiis insistens, ita Aristophanem scripsisse reor:

ἀτρέμας πρῶτον παπάξ, κἄπειτ᾽ ἐπάγει μὲν δὴ τὸ παπαππάξ.

Hac enim ratione omnes servantur voces, quae in veteribus libris omnibus sunt, idemque ordo, quem iidem exhibent constantissime, additis tantum *μὲν δὴ*, quae librarii omittere frequentissime consueverunt. Nam Davvesii elegans emendatio versus integer est ab eo scriptus, praeteritis cum ordine, tum vocibus, quas poetam adhibuisse omnes libri testantur. Postremo si Aristophanes hoc loco scripsisset, ut Davvesius existimavit, ob ea, quae tum hoc in versu, tum in sequenti dicit, nimius certe ac frigidulus in re tenui fuisset, nec rem, ut natura sit, cuius omnes testes nobis esse possumus, expressisset.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον·
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι.
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ' ὁ κεραυνός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,

ἔνδοθεν

v. 394. αὖ Rav. liber. Vulgo ἂν, ut Borg. liber.

v. 398. Libri nostri ut vulgo πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων'.

v. 401. Uterque liber τί μαθών.

v. 397. Κρονίων ὄζων) ἀρχαίας καὶ εὐηθείας πνέων. ἔστιν δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή. ἤγετο δὲ ἑκατομβαιῶνι μηνί. καὶ κρονίους τοὺς λήρους ἐκάλουν.

v. 400. Σούνιον) τόπος τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον ὢν τῆς ἀτλαντίδος φυλῆς.

ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾆπειθ' ὑπ' ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν.
ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·
ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὼ 'φθαλμώ μου προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων,

μήτε

v. 409. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ'. Ita Rav. et alter ex Brunckii libris. Vulgo ἐφυσσᾶτ'. Brunckius ex altero suo libro edidit ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ'. Borgianus liber ita hunc versum exhibet:

ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτ', εὖ ἐξαίφνης διαλακίσας πρὸς αὐτώ.

v. 411. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libris suis edidit. Vulgo:

ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν.

v. 407. Διασίοισιν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησι Μιλιχίου Διός. ἄγεται δὲ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μιλιχίου ἑορτῆς προσαγορεύεσθαι αὐτὰ λέγει, καθάπερ τινὲς φασὶν ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας.

μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾷν πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στεῤῥᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδείπνου,
ἀμέλει θαῤῥῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς;
τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟ-

v. 415. Ita Rav. liber. Vulgo: μήτε γ' ἀριστᾶν. Borg. liber: μήτε οὖν ῥιγῶν ἄχθει λίαν μήτε γ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς.

v. 421. Rav. liber ἕνεκα.

v. 422. Ita Rav. liber, uti Brunckius edidit ex libro suo. Vulgo: ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλέον ἢ σύ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ.
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τεύξει τοίνυν, ὧν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεαυτὸν θαῤῥῶν παράδος τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δράσω ταῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει,
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε.

νῦν

v. 431. ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλέον ἢ σύ.
Ita Rav. liber. Vulgo:
πλείονας ἢ σύ.
Brunckius typographi errore:
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

v. 436. δράσω ταῦθ'. Ita Rav. liber. Vulgo τοῦθ'.

νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς τ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω
θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς,
εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
κέντρων, μιαρὸς,
στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός.
ταῦτ' εἴ με καλοῦσιν ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρήζουσιν·
κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμη-
τρ', ἐκ μοῦ χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

ΧΟΡΟΣ.

λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε
γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. ἴσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ,
κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί πείσομαι;

ΣΩ-

v. 446. εὑρησιεπής. Ita Rav. liber. Vulgo εὑρεσιεπής.
v. 450. Uterque liber ut vulgo ματιολοιχός. Vide *Athenaeum* p. 662., et *Euſtathium* p. 1751. et 1817., ex quibus Brunckius vocem emendavit.
v. 451. ταῦτ' εἴ με καλοῦσιν. Ita Rav. liber. Vulgo λέγουσιν. At v. ſeq. ἤ τι χρήζουσι.
v. 459. et ſeq. Hi duo verſiculi unum apud Brunckium faciunt.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ πο-
τ' ὄψομ';

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὥστε γε;
σοῦ πολλοὺς ἐπὶ ταῖς θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοι-
νοῦσθαί τε, καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγ-

v. 464. et seq. His versibus ut vulgo ex libro Raven. *Socratem* apposui, cuius loco apud Brunckium est *Chorus.* Ita saepe deinceps personas adieci ex eiusdem libri auctoritate.

v. 465. et seq. Hi versus ita sunt scripti in libro Ravennate. Brunckius aliique ita eos edidere:

Στρ. ἀρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ
πότ' ὄψομαι;
Χορ. ὥστε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ τοῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί
τε, καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν.
πράγματα κ' ἀντιγραφὰς
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενί,
συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.

Borgianus liber, qui nullo semper ordine versus exhibet, versu 464. διάξεις ἄν, et 473. pro ἀντιγραφὰς habet ἀντιστροφάς. Brunckius v. 465. ἀρά γε τοῦτ' ἂν ἐγώ. At libri omnes ἄρ' unanimi consensione prae se ferunt, et in v. 468. ὥστε γε σοῦ emendavit, et in v. 471. ἀνακοινοῦσθαί τε — καὶ ἐς λόγους.

πράγματα, κἀντιγραφὰς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενὶ, συμ-
βουλευσομένους μετὰ σοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδὼς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.
ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'· ἀποστερεῖν δ' ἔνι.

ΣΩ-

v. 483. Ita libri noſtri, ut Brunckius edidit. Vulgo: εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀμέλει, καλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαί σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει.
φέρ' ἴδω, τίς δρᾷς, ἤν τις σε τύπτῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τύπτομαι·
κᾆπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἴθι νῦν, κατάθου θοἰμάτιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἠδίκηκά τι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡΕ-

v. 493. δέει. Rav. liber.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

κατάθου. τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί.
ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί,
ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας

εἵνεκα

v. 508. Τροφωνίου) ἐν Λεβαδείᾳ ἱερόν ἐστι Τροφωνίου, ὅπου ὄφις ἦν ὁ μαντευόμενος, ᾧ οἱ κατιόντες πλακοῦντας ἔβαλλον μέλιτι δεδευμένους.

εἵνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτ᾽ ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

Ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί γ᾽ ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφὸς,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς,
καὶ ταύτην σοφώτατ᾽ ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
πρώτους ἠξίωσ᾽ ἀναγεῦσ᾽ ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ᾽ ἀνεχώρουν ὑπ᾽ ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ᾽ οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ᾽ ἐγὼ ταῦτ᾽ ἐπραγματευόμην.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ὑμᾶς ποθ᾽ ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξότου γὰρ ἐνθάδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ᾽ ἠκουσάτην,
κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ᾽ ἦν, κοὐκ ἐξῆν πω μοι τεκεῖν,
ἐξέθη-

v. 511. εἵνεκα ut vulgo libri nostri. Brunck. οὕνεκα. v. seq. Rav. liber:

εὐτυχία γένοιτό τ᾽ ἀνθρώπῳ.

v. 520. Ita Brunckius. Borgianus liber ut vulgo:

νικήσαιμ᾽ ἔγωγε.

Ravennas autem liber:

οὕτω νικήσαιμ᾽ ἔγωγε νομιζοίμην σοφός.

v. 529. ὁ σώφρων τε χὠ. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo χὠ σώφρων τε χὠ.

v. 528. οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν) ἢ οἷς ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐστι. πρῶτον δρᾶμα γράψας ἐξέθηκεν ὁ ποιητὴς τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηστον.

v. 530. παρθένος) οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβὴς ὤν. ἀπὸ δὲ τῶν ἱππέων ἤρξατο διὰ ἑαυτοῦ εἰσιέναι.

ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
γνώσεται γὰρ, ἤν περ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἥτις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως.
οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα·
οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ'· οὐδ' Ἰοὺ, Ἰοὺ, βοᾷ·
ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς, οὐ κομῶ,
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾷν, δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων·
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα,
κοὐκ ἐτόλμησ' αὖτις, ἐπεμπήδησ' αὐτῷ κειμένῳ.

οὗτοι

v. 543. Borg. liber: οὐδ' εἰσῆλθε δᾷδας ἔχουσα.

v. 547. εἰσφέρων σοφίζομαι. Ita Rav. liber.

v. 550. κοὐκ ἐτόλμησ' αὖτις, ἐπεμπήδησ' αὐτῷ κειμένῳ. Ita eleganter Rav liber, quorum verborum hic ordo:

καὶ οὐκ αὖτις ἐτόλμησα τοῦτο, ἐπεμπήδησα αὐτῷ κειμένῳ.

Loco huic nemo medelam afferre aliquam conatus est. Brunckius, eadem in libris veteribus deprehendens, quae in impressis sunt, ita ex ingenio sibi versum edendum fere ut vulgo putavit:

κοὐκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.

Nam vulgo est:

κοὐκέτ' εἰσαῦθίς γ' etc.

Borg. liber:

κοὐκ ἐς αὖθις ἐπεπήδησ' αὐτῷ κειμένῳ.

Erroris causa in libris veteribus plana est.

v. 540. κόρδακα) ἔστι δὲ ὀρχήσεως κωμικῆς εἶδος ἀσχήμονος. εἰσὶ δὲ τρία εἴδη ὀρχήσεως· ἐμμέλεια μὲν τραγικῆς· σίκιννις δὲ σατυρικῆς· κόρδαξ δὲ κωμικῆς.

οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς·
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον·
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλ-
μυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἐμὸν πατέ-
ρ', Αἰθέρα σεμνότατον,
βιοθρέμμονα πάντων,
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει

v. 553. πρώτιστον. Ita ut vulgo Borg. liber. Rav. autem πρότερον.

v. 557. Ita ex ingenio Brunckius. Libri noſtri ut vulgo:
εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον.

v. 561. Rav. liber τοῖς ἐμοῖσιν.

v. 567. et ſeq. Hi verſus alia ratione circumferuntur. Brunckius ita eos edidit:

γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ'
Αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων.

γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσί τε, δαίμων.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς συνήγομεν,
κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμαρτῆτ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·

ἥ τ'

v. 577. ὑμῖν uterque liber, ut Brunckius. Vulgo ὔμμιν.
v. 581. Rav. liber τότε βροντῶμεν.
v. 585. ἐκλέλοιπε. Ita Borg. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo, ut liber Rav. ἐξέλιπε, qui v. 590. ἐξαμαρτάνητ'.
v. 594. κἀξημάρτετε. Ita ex libro suo Brunckius. Libri nostri ut vulgo κἀξημάρτηται. In sequenti Choro Brunckius *Choros* ac *Semichorum* induxit, quos Ravennas liber non habet.

ἥ τ' Ἐφέτου μάκαιρα παγ-
χρύσεον οἶκον, ἐν ᾧ
κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς,
αἰγίδος ἡνίοχος,
πολιοῦχος Ἀθάνα.
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.

Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμὴν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἑσπέρας·
Μὴ πρίῃ, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.
ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησίν· ὑμᾶς κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν.
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

v. 599. et seq. Alia ratione scripti vulgo hi versus circumferuntur. Brunckius ita eos edidit:
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι
σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν.
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς
αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα.
Παρνασίαν θ' ὃς etc.

v. 601. Borg. liber σεβάζουσιν. Sed v. 606. σελαγεῖς, ut legendum esse Brunckius ingeniose vidit. Omnes libri σελαγεῖ.

v. 611. Rav. liber: πρῶτα μὲν οὖν τοῦ.

v. 616. μὴ πρίῃ Rav. liber. Vulgo μὴ πρίω. v. seq. Brunckius δ' οὐκ.

κᾆθ', ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατά Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

v. 626. Rav. liber ἱερομνηνεῖν, et v. 630. ἄνδρα γ' ἄγροικον, et v. 640. et 644. πότερον.

ΣΩΚΡΑ-

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Μὰ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ Φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἴπ' ἐμοί.
πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

v. 636. Borg. liber *αἱ κόρεις.*

v. 639. Ita ſcriptus eſt hic verſus in libro Rav.:
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ'.
Στρ. οὐδέν.
Σωκ. εἰπέ μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν λέγεις, ὦ 'νθρωπε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περίδου νῦν ἐμοί,
εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐς κόρακας· ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ·
εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.

ΣΩ-

v. 649. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex ingenio edidit. Vulgo: μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουῒ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐ γὰρ, ὦ 'ζυρὲ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δέ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτων μανθάνειν.
τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄῤῥενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄῤῥεν', εἰ μὴ μαίνομαι.
κριὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὁρᾷς ὃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄῤῥενα.

ΣΤΡΕ-

v. 657. ἀγρεῖος Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo ἀχρεῖος.
v. 660. τούτων μανθάνειν. Ita Rav. liber. Vulgo τούτου.
v. 664. ὃ πάσχεις. Ita Rav. liber. Vulgo ἃ πάσχεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; φέρε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ᾽ ἕτερον, ἀλέκτορα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν; εὖγε, νὴ τὸν Ἀέρα·
ὥστ᾽ ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἰδοὺ μάλ᾽ αὖθις τοῦθ᾽ ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄῤῥενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ
ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μάλιστά γε·
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; φράσον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.

ΣΤΡΕ-

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γαθ', οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ·
ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.
ἐκεῖνο δ' ἦν ἂν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ', ἃ θήλε' ἐστίν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄῤῥενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ', ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄῤῥενα.

ΣΤΡΕ-

v. 681. Rav. liber:
τὴν καρδόπην θήλειαν. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς γ' ἂν καλέσειας, ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅπως ἄν; ὡδί. Δεῦρο, δεῦρ', Ἀμυνία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὔκουν δικαίως, ἥτις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ', ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν, μὰ Δί'· ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ —

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δρῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ', εἴπερ γε χρὴ,
χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΣΤΡΕ-

v. 694. ἥτις οὐ. Recte Rav. liber. Vulgo ὅστις οὐ.
v. 698. Libri nostri:
μὴ δῆθ' ἱκετεύω σ' ἐνταυθοῖ. ἀλλ' ἔγε χρή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει·
πάντα τρόπον τ' ἐς αὐτὸν
στρόβει πυκνώσας·
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
πέσῃς, ἐπ' ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω
γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.

ΣΩ-

v. 703. πάντα τρόπον τ' ἐς αὐτὸν. Ita Rav. liber. Ita paulo post v. 747. κίνησον αὖθις ἐς αὐτό. Vulgo:

πάντα τρόπον τε σαυτὸν.

Brunckius:

πάντας τρόπους σεαυτὸν.

Borgianus liber:

πάντα τρόπον τε σεαυτὸν.

v. 705. Vulgo γ' εἰς, et v. 706. ἐς ἄλλο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς;
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
φρουρᾶς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τι περιλειφθήσεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπολεῖ κάκιστ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
κἀπαιόλημ'.

ΣΤΡΕ-

v. 730. Rav. liber et Borg. ut vulgo ἐξευρητέος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητικήν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
οὗτος, καθεύδεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ μὲν οὔ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχεις τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν πάνυ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ-

v. 731. γνώμην ἀποστερητικήν. Ita Rav. liber, ut paulo poſt v. 749. Alii vulgo ἀποστερητρίδα, et ἀποστερητίδα.

v. 736. Vulgo οὐδὲν ἔγωγ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀκήκοας μυριάκις, ἅγὼ βούλομαι.
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι τάλας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε· κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον. —

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί, ὦ γέρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐπίδειξον αὐτήν.

ΣΤΡΕ-

v. 739. Rav. liber ἐξευρὼν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπὲ δὴ νῦν μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τὸ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων. —

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τίη τί δή;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἴπ' ἐμοί.

v. 750. Στρ. εἰπὲ δὴ νῦν μοι.
Σωκ. τὸ τί; Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius: Στρ. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί. γυναῖκα etc.

v. 756. ἀνατέλλοι. Rav. liber ut Brunckius edidit. Vulgo ἀντέλλοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μὴ νῦν περὶ σαυτὸν ἴλλε τὴν γνώμην ἀεὶ,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποίαν τινά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τὴν ὕαλον λέγεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

φέρε, τί δῆτ' ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰ ταύτην λαβὼν,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;

ΣΩ-

v. 763. ἴλλε. Rav. liber et Brunckius. Vulgo εἶλλε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σοφῶς γε, νὴ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμ', ὡς ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸ τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ'· ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐθλεῖς· ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁτιὴ τί; ναὶ, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς.
ἐπεὶ, τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι, τίς ἦν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡΕ-

v. 788. ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.
Ita Rav. liber. Vulgo ut Borgianus liber:
ἐπεὶ τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
Atque ita Brunckius edidit, qui in ſuis libris ſcriptum fuiſſe teſtatur, tum τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου, tum τί νῦν.... ἐδίδασκες, et ἐδιδάχθης, ex quorum conſenſione in voce νῦν vir doctiſſimus coniiciebat, ſcripſiſſe poetam ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ἔστι μοί γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐπιτρέπεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα δι'
ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἕξων
μόνας θεῶν; ὡς
ἕτοιμος ὅδ' ἐστ' ἅ-
παντα δρᾷν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις, ὅ τι πλεῖστον δύνασαι
ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.

v. 799. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo ἀλλ' ἔστ' ἔμοι γ', et v. ſeq. τί ἐγὼ.

v. 806. et ſeq. Ita vulgo hi verſus circumferuntur, quos, ut exſcripſimus ex libro Ravennati, ita edendos curavimus:

ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ'
ἕξων μόνας θεῶν;
ὡς ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶ,
πάντα δρᾷν, ὅσ' ἂν κελεύῃς etc.

v. 813. ἀπολάψεις, quod Brunckius poſuit, plane ſcriptum eſt in libro Ravennati, in quo v. 815. ἑτέρᾳ, ubi vulgo ἑτέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Οὔ τοι, μὰ τὴν Ὀμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδού γ', ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί δὲ τοῦτ ἐγέλασας ἐτεόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐνθυμούμενος,
ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα.

ΦΕΙ-

v. 825. μὴ διδάξῃς. Ita libri omnes. Brunckius ut tempora temporibus accommodet, de quo alio loco diximus, ingenio ſuo διδάξαις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού· τί ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὤμοσας νῦν νὴ Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔγωγ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁρᾷς οὖν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλὰ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αἰβοῖ, τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.

v. 828. ὁρᾷς οὖν ὡς. Ita Rav. liber. Vulgo ὅρα γοῦν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐστόμει,
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς,
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθεν λουσόμενος. σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄληθες; ὅσαπερ ἐστὶν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οἴμοι· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἴπ' ἐμοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρυόνα.

ΣΤΡΕ-

v. 840. Rav. liber: καταλούει μου τὸν βίον.

v. 843. ὅσαπερ ἐστὶν ἀνθρώποις. Ita Rav. liber, et unus Brunckii. Vulgo: ἔστ' ἐν ἀνθρώποις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καλῶς γε· ταυτηνὶ δὲ, τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρυόν'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τολοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

χ' ἅτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητε σύ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοι ποτὲ
οἶδ' ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικὸν,

τούτου

v. 851. Rav. liber ἄμφω ταυτόν.

τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖγ', ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἄκοντ' ἀναπείσας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

νηπύτιος γάρ ἐσ' ἔτι,
καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶνδ' ἐνθάδε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αὐτὸς τρίβων εἴης ἂν, εἰ κρέμαιό γε.

ΣΤΡΕ-

v. 866. τούτου 'πριάμην. Ita libri omnes, quibus omnibus vetustissimi libri nostri accedit auctoritas. Paulo post v. 878. ipsius fabulae:

καί τοι γε ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.

Bentleius, et cum eo Brunckius, secuti *Suidam*, qui in ἁμαξίς hunc versum allegat, ita emendarunt, ut esset ὅτ' ἐπριάμην. At numquam viri docti tanti quidem fecerunt hunc, quem habemus, Suidae corruptorem, ut eius testimonium, in quo tamen error libri potest esse, plus valeat, quam omnes veteres Aristophanis libri.

v. 870. Rav. liber: νηπύτιος γάρ ἐστιν.

v. 871. Rav. liber ut vulgo τῶν κρεμαθρῶν. γε particulam Brunckius ex ingenio apposuit. An non licuit Aristophani secundam κρεμαθρῶν syllabam producere, licet alibi eamdem contraxerit?

v. 872. αὐτὸς τρίβων. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo αὐτός συ τρίβων.

v. 866. Διασίοις ἁμαξίδα) Διάσια ἑορτὴ τοῦ Διὸς παρ' Ἀθηναίοις. ἁμαξὶς δὲ πλακοῦντος εἶδος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν. Σύμμαχος δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἰδοὺ κρέμαι'. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο,
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι γε ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὢν τυννουτονί,
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς, τἄδικα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΣ

v. 874. κρέμαι' ὡς. Ita ingenio ſuo Brunckius. Rav. liber, ut vulgo, κρέμαιό γ' ὡς.

v. 878. καίτοι γε. Rav. liber.

v. 879. ἐστιν φύσει. Rav. liber. Vulgo ἐστὶ φύσει.

v. 886. Hunc verſum primus edidit ex libris ſuis Brunckius. Ipſe extat quoque in libro Ravennate.

v. 889. τοῦτο νῦν. Ita Rav. liber. Vulgo τοῦτο δ' οὖν. Brunckius γοῦν. Poſt ſequentem verſum putant viri docti Chorum

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

χώρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ἴθ' ὅποι χρήζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν
σ' ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;

ΑΔΙΚΟΣ.

Chorum deesse. Ego vero puto, eius loco *Iustum* atque *Iniustum* sermonem usurpare. Profecto in Ravennate libro ante hunc dialogum ita scriptum est ΧΟΡΟΣ. ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ. Totius loci versus alia ratione vulgo editi sunt. Eos apponam, ut Brunckius edidit, ut conferre quisque, quantum alii libri ab aliis differant, arbitrio suo possit. Graeculos, imperitissimos totius fere rationis versuum conficiendorum, pro arbitratu suo distinxisse versus Aristophanis iis in locis, ubi poeta elegantissimus eorumdem modum mira quadam temperatione et suavitate frequenter immutavit, planum fit ex iis libris veteribus, in quibus tanta in hac re varietas deprehenditur, ut quid sequendum, quid respuendum sit, vix quandoque dignosci posse videatur. Cum enim hi in libris, quos exscribebant, scripturae vitio deprehenderent, mancos aut redundantes versus esse, eo processerunt, ut versus scinderent ita redundantes, vel coniungerent, quos mutilos cognorant, sua quoque addentes ad eosdem conficiendos. Accessit etiam quod ad eos libri sine ulla versuum digestione pervenerint. Ex quo factum est, ut ii, quo voluerint modo, versus distinxerint, nemine per ea tempora reclamante.

v. 893. et seq. Brunck. Αδ. Λογ. ἴθ' ὅποι χρήζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ' ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
Δικ. λογ. ἀπολεῖς, τίς ὤν. Αδ. λόγος. Δικ. ἥττων γ' ὤν.
Αδ.

ΑΔΙΚΟΣ.

λόγος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἥττων γ᾽ ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ.

Αδ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ᾽ εἶναι. Δικ. τί σοφὸν ποιῶν;
Αδ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
Δικ. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους; Αδ. οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.
Δικ. ἀπολῶ σε κακῶς. Δικ. εἰπὲ τί ποιῶν.
Δικ. τὰ δίκαια λέγων. Αδ. ἀλλ᾽ ἀνατρέψω
ταῦτ᾽ ἀντιλέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην. Δικ. οὐκ εἶναι φής;
Αδ. φέρε γὰρ ποῦ ᾽στιν; Δικ. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
Αδ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ᾽ αὑτοῦ
δήσας; Δικ. αἰβοῖ. τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην.

Et rurſus v. 917. et ſeq.

Δικ. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων.
καὶ γνωσθήσει ποτ᾽ Ἀθηναίοις.

Tum v. 922. et ſeq.

Αδ. ὤ μοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης.
Δικ. ὤμοι μανίας τῆς σῆς πόλεώς θ᾽,
ἥ τις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.

Denique v. 933. et ſeq.

ἀλλ᾽ ἐπίδειξαι, σύ τε τοὺς προτέρους
ἅττ᾽ ἐδίδασκες. σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν. ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.
Δικ. δρᾷν ταῦτ᾽ ἐθέλω. Αδ. κἄγωγ᾽ ἐθέλω.
Χορ. φέρε τίς λέξει πρότερος γ᾽ ὑμῶν;
Αδ. τούτῳ δώσω. κᾆτ᾽ ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξεύσω.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω φάσκοντ᾽ εἶναι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί σοφὸν ποιῶν;

ΑΔΙΚΟΣ.

γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τούτους τοὺς ἀνοήτους;

ΑΔΙΚΟΣ.

οὐκ᾽ ἀλλὰ σοφούς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀπολῶ σε κακῶς.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἰπὲ, τί ποιῶν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τὸ τελευταῖον δ᾽ ἦν ἀναγρύζῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ
κεντούμενος ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

Χορ. νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ
γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος
ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἐστιν ἀγὼν μέγιστος.

v. 898. τουτουσὶ Rav. liber, ut vulgo.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τὰ δίκαια λέγων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀλλ᾽ ἀνατρέψω γ᾽ αὔτ᾽ ἀντιλέγων.
οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐκ εἶναι φῄς;

ΑΔΙΚΟΣ.

φέρε γὰρ, ποῦ ᾽στιν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

παρὰ τοῖσι θεοῖς.

ΑΔΙΚΟΣ.

πῶς δῆτα δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς·
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ᾽ αὑτοῦ δήσας;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.

ΑΔΙΚΟΣ.

τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος —

ΑΔΙΚΟΣ.

ῥόδα μ᾽ εἴρηκας.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ βωμολόχος —

ΑΔΙΚΟΣ.

κρίνεσι στεφανοῖς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ πατραλοίας.

ΑΔΙΚΟΣ.

χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐ δῆτα προτοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.

ΑΔΙΚΟΣ.

νῦν δέ τε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

θρασὺς εἶ πολλοῦ.

ΑΔΙΚΟΣ.

σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

ΑΔΙΚΟΣ.

αὐχμεῖς αἰσχρῶς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.

ΑΔΙΚΟΣ.

v. 912. Liber ipse κρίνεσι, ut vulgo.

ΑΔΙΚΟΣ.

ὤ μοι σοφίας,
ἧς ἐμνήσθης.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ὤ μοι μανίας
τῆς σῆς, πόλεώς
τ', ἥ τις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.

ΑΔΙΚΟΣ.

οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ,
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.

ΑΔΙΚΟΣ.

δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι,
σύ γε τοὺς προτέρους ἅττ' ἐδίδασκες·
σύ τε τὴν καινὴν παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾷ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

δρᾷν ταῦτ' ἐθέλω.

ΑΔΙΚΟΣ.

κἄγωγ' ἐθέλω.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε δὴ, πότερος λέξει πρότερον;

ΑΔΙΚΟΣ.

τούτῳ δώσω· κᾆτ᾽ ἐκ τούτων, ὧν ἂν λέξῃ,
ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ᾽, ἢν ἀναγρύξῃ, τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν, ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ γνωμοτύποισι μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ᾽, ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνὴν, ᾗ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ᾽ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη 'νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν᾽ ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ

τοὺς

v. 946. ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν) οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας οὕτως συνεχῶς λέγουσι· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί.

τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἁθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα,
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

v. 961. In libro Ravennate ut vulgo περσέπτολιν. Brunckius ex libro ſuo περσέπολιν poſuit.

v. 964. Hunc verſum *Valckenarius*, et poſt eum Brunckius ex Suida in χιάζων huic loco adiecerunt. Deeſt vero cum a ceteris libris, tum a Ravennate.

v. 970. Ita Brunckius ex ingenio. Vulgo:
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.
Rav. liber:

εἴδωλον

v. 961. ἢ Παλλάδα) ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὥς Ερατοσθένης φησί. Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος. Παλλάδα περσέπτολιν κλήζω πολεμαδόκον ἁγνάν.

ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν, πρὸς τὸν ἐραστὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀρχαῖά γε καὶ Διϊπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡ 'μὴ παίδευσις ἔθρεψεν.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς,

τὴν

εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσι τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

At in v. antecedenti in eodem libro ita scriptum est:

ἀνιστάμενον συμψῆσαι καὶ προνοεῖσθαι.

v. 978. διϊπολιώδη Ravennas liber ut vulgo. Brunckius διπολιώδη.

v. 981. Ita Brunckius ex ingenio. Vulgo:

ἐν ἱματίοισι διδάσκεις.

Rav. liber:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
καὶ μὴ παρὰ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν·
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,

M 4 τοῖς

v. 983. ἀμέλει τῆς Τριτογενείης scriptum est in libro Ravennate.

v. 985. Idem liber καὶ πιστήσει.

v. 988. παρὰ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν. Edidi, ut est scriptum in libro Ravennate. Vulgo: περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν.

v. 989. ἀναπλάττειν in eodem libro, ut Brunck. emendavit. Vulgo ἀναπλήσειν.

v. 990. εἰσάττειν Rav. liber, quod Brunck. ex Suida hoc loco posuit monente Davvesio. Vulgo εἰσιέναι.

τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ᾽, οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ᾽ ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.
ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς, ἁγὼ φράσω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις ἀεὶ στῆθος λιπαρὸν,
χροιὰν λευκὴν,

ὤμους

v. 1001. σμίλακος Rav. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo μίλακος.

v. 1003. φράσω ex libro Ravennate. Vulgo φράζω.

v. 1006. et ſeq. Secutus ſum eam rationem verſuum, quae eſt in libro Ravennate, multum ſane ab illa discrepantem, quae vulgo circumfertur. Ne de aliis dicam, ita hos verſus Brunckius edidit:

ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,
χροιὰν λαμπρὰν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν. ἢν δ᾽, ἅπερ οἱ νῦν,
ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις etc.

Et ruiſus v. 1016. et ſeq.

τὸ

ὤμους μεγάλους, γλῶτταν βαιὰν,
πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν·
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχρὰν, ὤμους μικροὺς,
στῆθος λεπτὸν, γλῶτταν μεγάλην,
πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν·
καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων.
πρὸς οὖν τάδ', ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.

τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν. καὶ πρὸς τούτοις
τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.
Χορ. ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ
τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,
τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τάδ' ὦ κομψο-
πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινὸν ὡς
εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.

v. 1020. Rav. liber τοῖς λόγοις. In libris editis quod extat ἡνίκ' ἦς a grammaticorum adnotationibus in verſum irrupit.

δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

ΑΔΙΚΟΣ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
τοῖσι νόμοισιν καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾷν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω
ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν,
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπὲ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

v. 1025. ὀφλήσεις. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit.

v. 1026. καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Brunckius: καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην.

v. 1030. τοῖσι νόμοισιν καὶ. Rav. liber. Vulgo: καὶ τοῖσι νόμοις.

v. 1036. Rav. liber καὶ δειλότατον.

v. 1038. Rav. liber τοῦ Διὸς τίν' ἄνδρ' ἄριστον.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

ΑΔΙΚΟΣ.

ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ταῦτ' ἐςὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίςρας.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέςορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημί.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακὼ μεγίςω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

ΑΔΙΚΟΣ.

v. 1045. Ἡράκλεια λουτρά) Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος·

τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ΑΔΙΚΟΣ.

μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.

ΑΔΙΚΟΣ.

κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς,
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἅνεστιν· ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχασμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης.
ἀπόλωλας. ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν,
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν,

ὡς

v. 1054. Rav. liber ἀστεῖον κέρδος.
v. 1063. πότων, καχασμῶν. Ita Rav. liber. Vulgo κιχλισμῶν. Illud ex Aristophane est, hoc ex interpretibus. Ut alia ex hac ipsa quoque fabula omittam, in *feminis concionem habentibus* v. 879.

γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου.

v. 1066. κᾆτ' ἐλήφθης, Rav. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo κατελήφθης.
v. 1069. Rav. liber ἁλοὺς ἀντερεῖς.

ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν·
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σὺ, θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;
ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ΑΔΙΚΟΣ.

ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;

ΑΔΙΚΟΣ.

φέρε δή μοι φράσον,
συνηγοροῦσ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙ-

v. 1070. ἠδίκηκας Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libris suis ἠδίκησας.

v. 1079. et seq. Multum discrepat ab ea, quae circumfertur, ratio versuum in libro Ravennate. Eos apponam eo modo, quo Brunckius edidit:

ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
Δικ. ἐξ εὐρυπρώκτων. Αδ. πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

Δικ.

ΑΔΙΚΟΣ.

πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ.

εὖ λέγεις.
δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἆρα δῆ-
τ' ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι
πλείους, σκόπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ δὴ σκοπῶ.

ΑΔΙ-

Δικ. ἐξ εὐρυπρώκτων. Αδ. εὖ λέγεις.
καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;
Δικ. ἐξ εὐρυπρώκτων. Αδ. ἆρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει.
Δικ. καὶ δὴ σκοπῶ. Αδ. τί δῆθ' ὁρᾷς;
Δικ. πολὺ πλείονας νὴ τοὺς θεοὺς
τοὺς εὐρυπρώκτους.
καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ, κἀκεινονὶ
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

Quos poſtremos verſus ita Brunckius emendavit:

τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ,
κἀκεινονὶ, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

Quam belle liber noſter:

τοὺς εὐρυπρώκτους, τουτονὶ,
καὶ τὸν κομήτην τουτηνί.

Ea ex interpretibus ſunt.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆθ' ὁρᾷς;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς,
τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ,
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆτ' ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἡττήμεθ'. ὦ κινούμενοι,
πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
θοἰμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἐπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,
οἵαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
στόμωσον, οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὠχρὸν μὲν οὖν ἔγωγε, καὶ κακοδαίμονα.

ΣΩ-

v. 1099. πότερα liber Ravennas. Vulgo πότερον.
v. 1106. ὠχρὸν μὲν οὖν ἔγωγε. Ita Ravennas liber. Alii: οἶμαι καὶ Vulgo: ὠχρὸν μὲν οὖν οἶμαί γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χωρεῖτε νῦν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οἶμαι δέ σοι
ταῦτα μεταμελήσειν.

ΧΟΡΟΣ.

Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεὰς,
προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλαῖαι βλαστάνωσ', αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

ἢν

v. 1107. et 1108. Ita, ut edidi, fcripti funt hi duo verficuli in libro Ravennate, eos ut Brunckius reftituit. Vulgo hoc modo circumferuntur:

χώρει νῦν· οἴομαι δὲ
σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.

v. 1110. ἡμᾶς φράσαι. Ita Rav. liber. Vulgo ὑμῖν.

v. 1111. νεᾶν. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo νεοῦν.

v. 1118. ἡνίκα γὰρ αἵ τ' ἐλαῖαι. Idem liber. Vulgo:
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλάαι.

v. 1109. τόνδε τὸν χορὸν) τῶν νεφελῶν. τοὺς κριτὰς, ἀντὶ τοῦ οἱ κριταί. Ομηρος· μητέρα δ' ἤτοι θυμὸς ἐποτρύνει. ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ.

ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν.
κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν με φησὶ κἀξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
Ὦ δαιμόνιε, τὸ μέντοι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες. — οὔ φασιν ποτὲ
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμί, παῖ, παῖ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

καὶ

v. 1130. ἀπολεῖν με, et seq. μέτριά τε ex libro Ravennate, ut vulgo. Brunckius nullam ob causam primum με in τὶ, postremum τε in τοι convertit.

v. 1132. τὸ μέντοι ex eodem libro. Vulgo μέν τι.

καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μεμάθηκεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὥστ' ἀποφύγοις ἂν, ἥν τιν' ἂν βούλῃ, δίκην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βοάσομαί τ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν. ἰὼ, κλάετ', ὦ 'βολοστάται,

v. 1144. Idem liber εὖ ὦ.

v. 1147. κ' ἂν παρῶσι Ravennas liber ut vulgo. Brunckius καὶ παρῆσαν.

v. 1148. βοάσομαί τ' ἄρα. Ita Rav. liber. Vulgo:
βοάσομ' ἄρα.

v. 1148. seq. Plurimum hic etiam differt versuum ratio, quae est in libro Ravennate, ab ea, quae circumfertur. Nam ut omittam ceteras editiones, in quibus aliquid diversi inest, ita hunc locum Brunckius edidit:
βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.
ἰὼ κλάετ' ὦ 'βολοστάται.
Et rursus v. 1152. et seq.

v. 1148. βοάσομαί τ' ἄρα) ἐπιφέρει γὰρ ἰὼ πύλαισιν ἥτις παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. δόμοις.

αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ᾽ ἔτι·
οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ᾽ ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων, πρόβολος ἐμὸς,
σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον ἔνδοθεν τρέχων ὡς ἐμέ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ,
ἔξελθ᾽ οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅδ᾽ ἐκεῖνος ἀνήρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ φίλος, ὦ φίλος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν σου.

ΣΤΡΕ-

οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ᾽ ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ
λάμπων, πρόβολος ἐμὸς,
σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.
ὦ τέκνον ὦ παῖ παῖ,
ἔξελθ᾽ οἴκων. ἄϊε σοῦ πατρός.
Σωκ. ὅδ᾽ ἐκεῖνος ἀνήρ. Στρ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
Σωκ. ἄπιθι σὺ λαβών.
Στρ. ἰὼ ἰὼ τέκνον
ἰού ἰού.

Quam bene liber Ravennas:

Στρ. ὦ φίλος ὦ φίλος.
Σωκ. ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν σου.
Στρ. ἰοὺ ἰού.

v. 1150. Vulgo καὶ τἀρχεῖα.

v. 1151. ἐργάσεσθ᾽. Idem Rav. liber. Vulgo ἐργάσησθ᾽. Kusterus ἐργάσασθ᾽.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰοὺ, ἰού.
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς,
κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ τί λέγεις σύ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἶδ' ὅτι·
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐςὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

φοβεῖ δὲ δὴ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἕνη γάρ ἐςι καὶ νέα τις ἡμέρα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασί μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀπολοῦσ' ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ' ἅμα
αὐτὴ γένοιτ' ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

v. 1170. Rav. liber φασί μου.
v. 1171. ἀπολοῦσ' ἄρ'. Rav. liber. Vulgo ἀπολαῦσιτ'.
v. 1174. γένοιτ' ἂν Rav. liber.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν νενόμισταί γ'.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νοεῖ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἔνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς γε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἵν', ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον, ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες· εἰ δὲ μὴ,
ἕωθεν ὑπανιῷντο δῆτα τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς οὐ δέχονται τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποιεῖν.
ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
Μάκαρ, ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφὸς,
χ' οἷον τὸν υἱὸν τρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι,
χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες,
ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
πρῶτον ἑστιάσαι.

ΠΑΣΙΑΣ.

εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην —

v. 1188. δοκοῦσί μοι ποιεῖν. Ita Rav. liber. Vulgo μοι παθεῖν.
v. 1189. ὅπως τάχιστα. Rav. liber. Vulgo: ἵν' ὡς.
v. 1193. νενησμένοι. Rav. liber et Brunckius. Vulgo: νενασμένοι.
v. 1198. τὸν υἱὸν τρέφεις. Rav. liber. Vulgo ἐκτρέφεις.
v. 1202. Rav. liber ἀλλ' εἰσαγών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς οὑτοσί;

ΠΑΣΙΑΣ.

ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

ΠΑΣΙΑΣ.

τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς
τὸ χρέος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ Δί' οὐ γὰρ πώποτ' ἐξηπίστατο..
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣΙΑΣ.

v. 1216. ὃν πάντες. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit ex libris suis. Vulgo οὐ πάντες.

v. 1217. et seq.

Πασ. καὶ, νὴ Δί', ἀπεδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς
τὸ χρέος. Στρ. μὰ Δί', οὐ γὰρ πώποτ' ἐξηπίστατο.

Ita Rav. liber, atque ita vulgo omnes, in quibus tamen legitur γάρ πω πότ'. Brunckius de loco suo τὸ χρέος movit, veluti sententiae minime necessarium, et alterum versum ingenio suo ita emendavit:

Στρ. μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω ποτ' ἐξηπίστατο.

ΠΑΣΙΑΣ.

νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς,
ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοὺς ποίους θεούς;

ΠΑΣΙΑΣ.

τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δία,
καὶ προσκαταθείην, ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.

ΠΑΣΙΑΣ.

ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.

ΠΑΣΙΑΣ.

οἴμ', ὡς καταγελᾷς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἓξ χοᾶς χωρήσεται.

v. 1221. Rav. liber: τί γὰρ ἂν.
v. 1223. ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε. Haec deſunt in libro Rav.
v. 1225. Rav. liber: καὶ προσκαταθείην, ὥστ'. Vulgo: κἂν προσκαταθείην γ'.

ΠΑΣΙΑΣ.

οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,
ἐμοῦ καταπροίξει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

θαυμασίως ἥσθην θεοῖς.
καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΠΑΣΙΑΣ.

ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή,
ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔχε νῦν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.

ΠΑΣΙΑΣ.

τί σοι δοκεῖ δράσειν;

ΜΑΡΤΥΣ.

ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποῦ 'σθ' οὗτος ὡπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι;

ΠΑΣΙΑΣ.

τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡΕ-

v. 1233. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libris suis edidit. Vulgo:

ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ', εἴτε μή.

v. 1236. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ. Ita Rav. liber, quod ingenio Brunckius assecutus est. Inepte vulgo:

ἀποδώσειν σοὶ δοκεῖ.

v. 1238. Vulgo: τοῦθ' ἅτ' ἐστί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον, τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.

ΠΑΣΙΑΣ.

οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;

ΠΑΣΙΑΣ.

ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὅτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἰώ μοί μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔα· τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος; οὔ τι που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;

ΑΜΥ-

v. 1240. Vulgo: οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενί.
v. 1244. Vulgo: καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι.
v. 1246. Rav. liber: καὶ προσαποβαλεῖς.
v. 1250. ἔα. τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος; οὔτι που.
Ita Rav. liber. Vulgo:
ἔα.
τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; ἦ τι που.
Quod postremum ex suis libris Brunckius edidit οὔ τι που.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ'; ὅστις εἰμὶ, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασαι κακόν;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ';

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἁδανείσατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νὴ τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

ΑΜΥ-

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

σὺ δὲ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς,
εἰ μὴ 'ποδώσεις τἀργύριον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κάτειπε νῦν,
πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδέν μοι μέλει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδος γε.

ΣΤΡΕ-

v. 1267. *προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς.* Ita Rav. liber. Vulgo: *προσκεκλήσεσθαί γ' ἐμοί.*
v. 1269 et 1278. *ἀεὶ* e lib. nost. pro *αἰεί.*
v. 1272. Vulgo: *οὐδ' ἐμοί.*

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,
πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται,
ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλεῖον εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κᾆτα πῶς
αὕτη μὲν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;

ΑΜΥ-

v. 1287. Αμυν. ταῦτ' ἐγὼ etc. Ita Rav. liber. Vulgo haec teſti inepte tribuuntur.

v. 1288. Rav. liber: οὐκ ἐλᾷς, ὦ Πασία; v. ſeq. idem liber ἐπὶ κλῶ.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ,
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ,
αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ΧΟΡΟΣ.

οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ
γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ' ἁδανείσατο·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει
τὸν σοφιστὴν, ὧν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις,
ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
κἂν λέγῃ παμπόνηρα.
ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται
κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

v. 1291. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libris suis. Vulgo: ἔμελλον ἄρα κινήσειν ἐγώ.
v. 1301. Ita Rav. liber. Vulgo: οἶμαι γὰρ αὐτίχ'.

ΣΤΡΕ-

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗΤΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἰοὺ, ἰού·
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φήμ', ὦ πάτερ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁρᾶθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αὖθίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε·
ἆρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ λακκόπρωκτε.

ΦΕΙ-

v. 1319. πόλλ' ἀκούων καὶ κακά. Ita Rav. liber. Ita etiam Brunckius ex auctoritate librorum suorum edidit.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸν πατέρα τύπτεις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

κἀποφανῶ γε, νὴ Δία,
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ σὺ νικήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε

μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ' ἐςὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥςε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέγεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ.

σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαςος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται·
δῆλον τὸ λῆμ' ἐςὶ τἀνθρώπου.
ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
ἐγὼ

v. 1330. μέλλεις ἀναπείσειν. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis:

μέλλεις μ' ἀναπείθειν.

Et v. ſeq. τύπτεσθαί 'ςιν. Et 1347. εἶναι φάσκει. Borgianus liber:

ταυτῷ γε μέλλεις μ' ἀναπείσειν.

v. 1334. καὶ λέγεις. Rav. liber. Vulgo: καὶ λέξεις.

v. 1337. πεποίθειν. Ita Rav. liber. Ita Davveſius iam ex ingenio emendandum putavit, quod vulgo circumfertur πέποιθεν. Borg. liber: πέποιθ' οὐχ.

v. 1339. et ſeq. Ita Rav. liber. Vulgo:

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται. δῆλον γε τὸ
λῆμ' ἐςὶ τἀνθρώπου.

v. 1343. ὅθεν γε πρῶτον. Ita Rav. liber. Vulgo:

ὅθεν

ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη·
ὁ δ' εὐθὺς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν,
ᾄδειν τε πίνονθ', ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα,
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν;
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.

ὅθεν γε τοπρῶτον.
v. seq. uterque liber: ἑστιώμεθ'.

v. 1349. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Ita Rav. liber, ut ex suis libris edidit Brunckius. Vulgo: χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαι, καὶ πατεῖσθαι.

v. 1361. ᾖσ' Εὐριπίδου. Ita Rav. liber, et Brunckius. Vulgo ᾖσ' ἐξ Εὐριπίδου. Borg. liber ᾖσαι Εὐριπίδου.

κἀγ' οὐκ ἔτ' ἐξηνεσχόμην. ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς κἀσχροῖσι· κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκὸς,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κᾄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κᾄπνιγε, κἀπέθλιβεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; ὦ, τί σ' εἴπω;
ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ 'ναίσχυντέ, σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης.

εἰ

v. 1363. κἀγ' οὐκ ἔτ' ἐξηνεσχόμην. Ita Rav. liber. Vulgo:
ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην.
Brunckius:
ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ.
Borg. liber:
κἀγὼ δ' οὐχ ἔτ' ἐξηνεσχόμην.
v. 1364. Ita vulgo Rav. liber:
κἀντεῦθεν οἷον.
Borgianus autem:
κακοῖσι κἀσχροῖς κἀντεῦθεν.
v. 1365. ἠρειδόμεσθ'. Rav. liber. Vulgo: ἠριζόμεσθ'.
v. 1366. κἀπέθλιβεν. Rav. liber. Vulgo: κἀπέτριβεν.
v. 1369. Borg. liber:
νὴ τὸν Δί' ἐν δίκῃ ἐνδίκῃ γ' αὖ,
qui etiam v. 1385. ita ſe habet:
τὸ δέρμα τῶν γερόντων λάβοιμεν.

εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' οὐκ ἂν ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε,
ἐξέφερον ἄν, καὶ προὐσχόμην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα, καὶ κεκραγόθ', ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ,
θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνον προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,

v. 1376. Rav. liber: βοῶντα κεκραγόθ' ὅτι.
v. 1386. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου. Ita Rav. liber, quod ingenio ſuo Brunckius vidit.
v. 1391. μόνον προσεῖχον. Ita Rav. liber. Vulgo: μόνῳ.
v. 1393. Borg. liber: ἔπαυσεν οὗτος.

οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵππευε τοίνυν, νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί ἢ δή;

ΦΕΙ-

v. 1397. Rav. liber: τρέφειν ἢ τυπτόμενον.

v. 1402. Ita libri omnes, in quibus tamen deest γε particula, ut in nostro, quam Brunckius ex libro in hunc versum intulit. Idemque ex libro suo edidit τύπτοντ' pro τύπτειν τ', quod est in omnibus quidem libris. *Berglerus*, quem inciviliter agitat Brunckius, ita versum emendavit, ut est in libro Borgiano scriptus:

τύπτειν ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστὶν εὐνοεῖν τὸ τύπτειν.

v. 1405. Στρ. τί ἢ δή. Haec desunt in utroque libro nostro.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκός τε μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ τοὺς νέους κλάειν,
ὅσωπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὔκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τολοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοὺς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ
ταυτὶ,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;

v. 1408. Ita Rav. liber. Vulgo alii:

εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ νέους κλάειν,

alii:

τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν.

Brunckius:

εἰκὸς δὲ μᾶλλον. . . . ἢ νέους τι κλάειν.

Borg. liber:

εἰκός τι μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν.

v. 1416. αὐτοὺς προῖκα Rav. liber. Vulgo αὐτοῖς.

v. 1418. Rav. liber: διαφέρουσιν οὐδέν. Vulgo:

καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν:

quod ex grammaticorum adnotationibus in verſum ſeſe intulit.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ ταυτὸν, ὦ 'τὰν, ἐστὶν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μὴ, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμοὶ μὲν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

σκέψαι δὲ χ' ἀτέραν ἔτι γνώμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙ-

v. 1420. Uterque liber: ἅπαντας μιμεῖ. v. seq. Rav. liber: κἀπὶ πλῶον καθεύδεις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; δίδαξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί φής; τί φὴς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν

v. 1431. Borg. ἀχθεσθήσει; Rav. ἀπεχθέσει.

v. 1432. τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις. Ita Rav. liber, ut ingenio ſuo Brunckius emendarat. Vulgo:
τί δή μ' ἐκ τούτων.
Kuſterus et Berglerus exiſtimarunt legendum eſſe:
τί δή μ' ὠφελήσεις.
Borgianus liber:
τί μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις,
omiſſa ex oſcitantia librarii verbi compoſiti praepoſitione.

v. 1434. et ſeq. Rav. liber:
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. Φειδ. τί δῆτ' ἢν ἔχων τὸν ἥττω.

v. 1439. Rav. liber: σαυτὸν.

ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακὸν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὤμοι, πονηρά γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἁ'δανεισάμην,
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', οἵ σε κἄμ' ἐξηπάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητι Πατρῷον Δία.

ΦΕΙ-

v. 1445. Rav. liber: ἐς τὰ πονηρά.
v. 1446. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε.
Ita Rav. et Borg. liber. Brunckius ἠγορεύσατε. Vulgo:
τί δῆτα ταῦτά γ' οὔ μοι τότ' ἠγόρευετε.
v. 1448. ἡμεῖς ποιοῦμεν. Ita Rav. liber. Vulgo: ἀεὶ ποιοῦμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού γε Δία Πατρῷον, ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔστιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστ᾽, οὐκ᾽ ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἐξελήλακ᾽· ἀλλ᾽ ἐγὼ τότ᾽ ᾠόμην
Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. ὤ μοι δείλαιος,
ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ᾽ ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.

ἀλλ᾽,

v. 1460. *Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; Στρ. ἔστιν. Φειδ. οὐκ ἔστ᾽, οὐκ᾽ ἐπεὶ Δῖνος βασιλεύει.* Ita eleganter Ravennas liber. Borg. ut vulgo:

ἔστιν, Φειδ. οὐκ ἔνεστ᾽, ἐπεὶ.

Toupius emendavit:

οὐκ ἂν ἔστ᾽ ἐπεί,

Brunckius ex libris ſuis:

οὐκ ἔστιν γ᾽ ἐπεί,

in quibus *ἐστὶ* ſcriptum erat.

v. 1462. Rav. liber: *ἐγὼ τοῦτ᾽ ᾠόμην*, ut vulgo, quod Kuſterus et Bentleius emendarunt.

v. 1464. Rav. liber: *ὅτε καὶ σέ.*

v. 1465. *φληνάφα.* Ita Brunckius ex libro ſuo, atque ita etiam Rav. liber. Vulgo *φλήναφα.*

ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικορῥαφεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην·
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἰοὺ, ἰού.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σὸν ἔργον, ὦ δᾲς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΣΩ-

v. 1471. Rav. liber: καί μου γένου.
v. 1482. Idem: κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες, ut Borgianus. Vulgo: κἂν σφόδρ' εἴσ'.
v. 1485. et seq. Toto hoc loco personas ex libro Ravennate restitui.
v. 1487. 1489. Vulgo apposita persona discipuli.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκεῖνος, οὗπερ θοιμάτιον εἰλήφατε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν, οὑπὶ τοῦ τέγους;

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε,

καὶ

v. 1493. Vulgo *Strepsiades* praefigitur licet tectum *Chaerephon* inscenderit. Recte; nam Socrates v. 225. interrogatus quid ageret, inquit:

ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Versui denique 1495. idem *Chaerephon* vulgo praepositus est.

v. 1496. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε,

Ita

καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

Ita Rav. liber. v. seq. ut vulgo ἐσκοπεῖσθε, ubi Brunckius ἐσκοπεῖσθον. Vulgo alii:

τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς.

Alii μαθόντ' ὑβρίζετον. Brunckius licet in altero ex libris suis versum deprehenderit ita scriptum, ut est in libro Ravennate, maluit tamen ita ex ingenio versum hunc edere:

τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον.

Borgianus liber:

τί γὰρ μαθόντ' ὑβρίζετόν γε τοὺς θεούς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΦΕΛΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μαθὼν παρὰ Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον ἀνάγειν θέλων Εὐριπίδην. λίμνην τε διέβαινεν κάτω. καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός. ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. Πλούτων δ' ἰδὼν ὡς Ἡρακλεῖ προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον. ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγὼν καὶ δὴ στεφανοῦται Αἰσχύλος. τοῦτον δ' ἄγει Διόνυσος ἐς φῶς. οἴχεται μὲν δι' Εὐριπίδην. οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἅιδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον,

Adnotationes in Ranas.

Contuli hanc fabulam cum *Ravennate* ac *Borgiano* libro, in quo licet haec fabula exiſtat longe ceteris diligentior ſcripta, in eo tamen utrumque argumentum deeſt In Ravennate vero utrumque extat, quae nos, uti in eo ſcripta ſunt, omnino edenda curavimus. In Borgiano libro inter perſonas eſt ΠΛΑΘΑΝΗ, in Ravennate vero eſt ΘΕΡΑΠΩΝ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, et Βατράχων παραχορήματα, et Οἰκέτις Διονύσου praeter Ξανθίαν.

Primum argumentum.

Τὸ σκύταλον — τὴν σκυτάλην.
λίμνην τε — λίμνην δὲ
προσέκρουσε — προσέκοπτε.
οἴχεται μὲν δι' Εὐριπίδην — οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

Quod argumentum alii verſiculis diſtinctum ediderunt.

Alterum

πάλιν, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, ὧν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο· καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συνναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται. ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν Αἵδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τῆς ἐκ τῆς σκευῆς ἀγνοίας· μέχρι μὲν οὖν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται. εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφαλλαν παραχθέντες, ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν.

Alterum argumentum.

κατὰ Εὐριπίδου, vulgo δι' Εὐριπίδου.

ὧν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο — δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν, ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο.

ὀλίγα ἄλλα . . . τούτῳ διαλεχθεὶς — ὀλίγα . . . διαλεχθείς.

συνναυμαχηκέναι τὴν, Brunck. συμμεμαχηκέναι εἰς τήν.

πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται — πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται.

ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται — ὁ δὲ Διόνυσος δοὺς διώβολον περᾷ.

διὰ τῆς . . . ἀγνοίας — διὰ τὴν . . . ἄγνοιαν.

μὲν οὖν τινος — μέν τινος.

τὴν Περσέφαλλαν παραχθέντες — τὴν Περσέφασσαν περιελθόντες, Brunckius παρελθόντες.

ἐν δὲ τούτῳ — ἐν τοσούτῳ δέ.

τοὺς ἀτίμους ποιῆσαι — τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι.

Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος — Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος.

παρὰ τῷ Αἵδῃ βραβεῖον ἔχοντος, καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου, τότε δὲ

Εὐρι-

σιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυςῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ποιῆσαι, χ' ἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος, μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύςασιν. παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαλεγόμενος· τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅιδῃ βραβεῖον ἔχοντος καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου. συςήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν Φρύνιχος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥςε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος.

 ΤΑ

Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου — τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅδῃ ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου.

αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν . . . . λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται — τὸν Διόνυσον αὐτοῖς . . . . λόγους ποιεῖται πολλούς.

τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως — τῶν εὖ καὶ φιλοπόνως πάνυ.

ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν Φρύνιχος Μούσαις. Πλάτων τρίτος etc. vulgo ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου Ἄρχοντος τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις. Πλάτων τρίτος etc. Poſt verba ὥς φησι Δικαίαρχος, haec vulgo ſequuntur, quae deſunt in libro Ravennate: οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐςὶν ἡ σκηνή. εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα: quae in argumento libri Ravennatis alio loco extant.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ, ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν „πιέζομαι."
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πλήν γ' „ὡς θλίβομαι."

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία,

θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν᾽ ὅπως μὴ ᾽ρεῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μήδ᾽ ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ᾽ ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω, πλήν γ᾽ ὅταν μέλλω ᾽ξεμεῖν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτ᾽ ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κἀμειψίας,
σκευηφοροῦσ᾽ ἑκάστοτ᾽ ἐν κωμῳδίᾳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ νῦν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλὴν ἢ ᾽νιαυτοῦ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

ΞΑΝ-

v. 9. μηδ᾽ ὅτι. Rav. liber, ut vulgo. Brunckius et Borgianus liber μήθ᾽ ὅτι.

v. 18. πλὴν ἢ ᾽νιαυτοῦ. Ita Rav. liber. Vulgo: πλεῖν ἢ ᾽νιαυτῷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐςὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ φέρω 'γώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρων γε ταυτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα τρόπον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βαρέως πάνυ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, ὄνος φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.

v. 24. ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο. Ita libri noſtri, et vulgo omnes. Davveſius et Brunckius ob particulas ἵνα μὴ emendant ex ingenio ταλαιπωρῇ τι.

v. 27. ὄνος φέρει. Rav. liber ſine articulo, quod inter alia exempla eiusdem generis recenſendum eſt. Vulgo οὖνος φέρει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὔ φῂς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τ' ἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ' ἠμί, παῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις· εἴπ' ἐμοί, τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁ παῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸ τί;

ΔΙΟ-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς σφόδρα μ᾽ ἔδεισε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.
καί τοι δάκνω γ᾽ ἐμαυτόν. ἀλλ᾽ ὁμῶς γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ᾽ οὐχ οἷός τ᾽ εἴμ᾽ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀναυμάχησας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ᾽, ἢ τρισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει σφόδρα;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ'.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλὰ παιδός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀνδρός;

ΔΙΟ-

v. 51. Verba κἆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην ex auctoritate libri Ravennatis ſervo reſtitui, quae vulgo minus apte Herculi tribuuntur. Borg. liber ἐξεγερόμην.

v. 53. Borgianus liber: ἐξαίφνης πρὸς ἐμαυτὸν πόθος.

v. 55. Vulgo σμικρός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀτταταί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔτνους; βαβαιὰξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ ἕτερα φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·

κοὐδείς

v. 61. Borg. liber: αἰνιγμάτων ἐρῶ.

v. 63. Borg. liber: γ' ἐν τῷ βίῳ, Rav. vero: μυριάκις ἐν τῷ βίῳ, et v. seq. ἤ 'τερα.

κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πότερον εἰς Αἵδου κάτω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί βουλόμενος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν· οἱ δ' ὄντες, κακοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,

καὶ

v. 68. Borg. liber: τὸ μή τ' οὐ. Rav. ut alibi ſaepe, μὴ οὐ. Vulgo ſaepe ex arbitrio editorum οὐχ.

v. 77. Borg. liber: ἅπερ γ' ἐκεῖθεν.

καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι.
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀπολιπών μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁ δὲ Ξενοκλέης;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόλοιτο, νὴ Δία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πυθάγγελος δέ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.

ΗΡΑ-

v. 81. ἐπιχειρήσειέ μοι. Ita uterque liber noſter, et alii omnes vulgo. Brunckius, quod neceſſarium non erat, ex uno libro ſuo ἐπιχειρήσειεν ἄν.

v. 83. Uterque liber peſſumdato verſu μ' οἴχεται.

v. 86. Ξενοκλέης) υἱὸς Καρκίνου. ὁ κωμῳδεῖται ὡς ἄζεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικός. Ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Ξενόκλειτος, Ξενότιμος, Δάτις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὔκουν ἕτερ' ἔς' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ ςαδίῳ λαλίςερα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐςὶ, καὶ ςωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἂν, ὅςις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡδὶ γόνιμον, ὅςις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

ΗΡΑ-

v. 91. Borgianus liber male πλεῖν ἢ ςαδίου.

v. 102. Rav. liber ἄνευ τῆς φρενός.

v. 91. πλεῖν ἢ ςαδίῳ) πλέον ἢ ςαδίου Εὐριπίδου φλυαρώτερα.

v. 93. χελιδόνων μουσεῖα) περὶ τῆ ἐν Αλκμήνῃ Εὐριπίδου·

πολὺς δ' ἂν εἷρπε κισσὸς ἐκ-
φυὴς κλάδος
χελιδόνων μουσεῖον.

ἀντι τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ ἡ χελιδὼν ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ τῆς ἑξῆς·

οὐ περὶ βρέμεται θρηϊκία
χε —

v. 100. αἰθέρα Διός) Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης·

ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα οἴκησιν
Διός.

— χρόνου πόδα) ἐξ Αλεξάνδρου· καὶ χρόνου πρόβαινε πούς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τότ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.

ΞΑΝ-

v. 104. κόβαλα. Ita uterque liber, ut Brunckius. Vulgo κόβαλλα.

v. 108. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων. Ita uterque liber, ut Brunckius edidit. Vulgo:

ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν φέρων.

v. 109. Borg. liber: κατὰ τὴν σὴν μίμησιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἅιδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἆρα κώνειον λέγεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μάλιστά γε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.

ΗΡΑ-

v. 118. ἀφιξόμεθ' εἰς. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit. Borg. liber ut vulgo ἀφίξομ' εἰς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα τί;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν —

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.

οὐκ

v. 128. Borgianus liber:
νὴ τὸν Δία ὡς ὄντος μὴ βαδιστικοῦ.
v. 129. εἶτα τί. Ita uterque liber. Vulgo: κᾆτα τί.

οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δαί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳὶ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

φεῦ. ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησεὺς ἤγαγεν.

μετὰ

v. 138. πῶς γε. Ita uterque liber, ut vulgo. Brunckius particulam expulit.

v. 142. Θησεὺς ἤγαγεν. Ita libri noſtri, ut vulgo omnes. Brunckius, ne pronomen abeſſet, arbitrio ſuo, et contra librorum omnium auctoritatem: Θησεύς σφ' ἤγαγε.

v. 141. τὼ δύ' ὀβολώ) ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολούς. καὶ ὅτι τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ἐπιφέρει οὖν·

ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ
τὼ δύ' ὀβολώ.

ἦν δὲ καὶ τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. ἐπὶ δὲ Ἀριστοφάνους καὶ δραχμὴν ἦν λαβεῖν.

μετὰ τοῦτ᾽ ὄφεις καὶ θηρί᾽ ὄψει μυρία
δεινότατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μή μ᾽ ἔκπλαττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ᾽ ἀποτρέψεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτα βόρβορον πολὺν,
καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ᾽ ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ ᾽πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, κ᾽ εἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοὴ,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

v. 143. μετὰ τοῦτ᾽. Ita Rav. liber. Vulgo: μετὰ ταῦτ᾽.
v. 145. βόρβορον πολὺν libri omnes. Brunckius ex libro ſuo βόρβορον παχὺν, quod ex grammaticis eſt.
v. 149. ἠλοίησεν. Ita libri omnes, addito in libro Rav. eius verbi explicandi cauſa ἔτυψεν. Nam grammaticus ille nihil obſcoeni in eo verbo ineſſe putavit. Brunckius arbitrio attice edidit ἠλόησεν.
v. 152. Rav. liber τούτοις καὶ εἰ. Borg. τούτοισι κεῖσθαι.

v. 151. Μορσίμου) τραγῳδίας ποιητὴς ὑπόψυχρος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἱ μεμυημένοι —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἵ σοι φράσουσ᾽ ἁπαξάπανθ᾽, ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ᾽ αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ᾽, ὦ ᾽δελφέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ᾽ αὖθις λάμβανε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω σ᾽, ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ᾽ ἔρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ μὴ ᾽ὕρω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τότε μ᾽ ἄγειν.

ΔΙΟ-

v. 169. Borg. liber: μ᾽ ἄγειν ταῦτα — καλῶς λέγεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καλῶς λέγεις.
καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Αἴδου φέρειν;

ΝΕΚΡΟΣ.

πόσ' ἄττα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ταυτί.

ΝΕΚΡΟΣ.

δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.

ΝΕΚΡΟΣ.

ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τι σοι.

ΝΕΚΡΟΣ.

εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

ΝΕΚΡΟΣ.

ἀναβιῴην νῦν πάλιν.

v. 175. Rav. liber: *ἵνα ξυμβῶ.*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡΩΝ.

ὠὸπ, παραβαλοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἐστι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο λίμνη, νὴ Δία,
αὕτη 'στὶν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.

ΧΑΡΩΝ.

τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ.

ΧΑΡΩΝ.

v. 186. Λήθης πεδίον) τὸ δὲ Λήθης πεδίον Δίδυμος φησὶ, χωρίον ἐν ᾅδου τετύπωκεν.

v. 187. Κερβερίους) Κερβερίους δὲ τοὺς Κιμμερίους λέγει.

ΧΑΡΩΝ.

ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;

ΧΑΡΩΝ.

ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' εἵνεκα.
ἔμβαινε δή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, δεῦρο.

ΧΑΡΩΝ.

δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑΡΩΝ.

οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλῳ.

v. 191. Borg. liber: περὶ τῶν νεκρῶν, quod ex grammaticis manavit.

v. 193. τὴν λίμνην κύκλῳ. Ita uterque liber. Vulgo inepte τὴν λίμνην τρέχων.

v. 191. νεναυμάχηκε) διάφοροι γραφαί. οἱ μὲν κρεῶν ὡς Ἀρίσταρχος φησὶν ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ·

τοιοῦτος ὢν ἄρξει τοῦδε τοῦ κρέως.

ἐνθάδε εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ ψυχῆς αὐτοῦ, ὥς ποτε τῶν Ἀθηναίων ἐν περιστάσει γενομένων, καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἀγωνιζομένων προσλαβεῖν τοὺς δούλους, καὶ ὕστερον ἐλευθερίσειν. ἕτεροι δέ φασιν αἰνίττεσθαι τῆς περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίας, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἠγωνίσαντο. πολλοὶ δὲ ἑτέραν γραφὴν αἱροῦσι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑΡΩΝ.

παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μανθάνεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

ΧΑΡΩΝ.

κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος, τί ποιεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οὗπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ.

οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς;

ΔΙΟ-

v. 199. Ita uterque liber. Vulgo: ἵζω ἐπὶ κώπην οὗπερ.

v. 201. Deeſt hic verſus in libro Rav., in Borgiano vero in margine ab aliena manu ſcriptus eſt.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ.

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;

ΧΑΡΩΝ.

ῥᾷστ'. ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνων;

ΧΑΡΩΝ.

βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατακέλευε δή.

ΧΑΡΩΝ.

ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ.

ΧΟΡΟΣ.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

v. 209. Haec omnia desunt in libro Rav., quia forte Charon manu significat, tempus proficiscendi venisse.

λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ᾽, εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν,
κοὰξ, κοὰξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον
Διὸς Διόνυσον ἐν Λί-
μναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ᾽ ὁ κραιπαλόκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι
χωρεῖ κατ᾽ ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δέ γ᾽ ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοὰξ, κοάξ.

ΧΟΡΟΣ.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟ-

v. 215. Ita eleganter digesti sunt hi versus in libro Ravennate et Borgiano. Vulgo:

ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς
Διόνυσον ἐν λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ᾽ ὁ κραιπαλόκωμος
ταῖς ἱεραῖσι χύτραισι.

Tum v. 227. et seqq.

ἀλλ᾽ ἐξόλοισθ᾽ αὐτῷ κοάξ.
οὐδὲν γάρ ἐσ᾽ ἀλλ᾽ ἢ κοάξ.
εἰκότως ἔγωγ᾽ ὦ πολλὰ πράττων

— — —

καὶ κεροβάτας Πὰν,
ὁ καλαμόφθογγα παίζων.

V. 212. λιμναῖα) λίμνη τόπος ἱερὸς Διονύσου, ἐν ᾧ καὶ οἶκος καὶ νεὼς τοῦ θεοῦ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

ΧΟΡΟΣ.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοὰξ, κοάξ.
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἄλλ' ἢ κοὰξ, κοάξ.

ΧΟΡΟΣ.

εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πράττων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι,
καὶ κεροβάτας
Πὰν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος,
παύσασθε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 228. Berg. liber: ἄλλο γ' ἤ, et v. seq. εἰκότως σύ γ' ὦ.
v. 235. ἐν λίμναις — ἐν τοῖς ὕδασι. Grammaticus libri Ravennatis.
v. 237. Rav. liber γ' ἔχω.
v. 241. et seqq. Ita Rav. liber. Vulgo:
ἀλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος παύσασθε.
μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεσθ', εἰ δήποτ' εὐ —

ΧΟΡΟΣ.

μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεθ', εἰ δήποτ' εὐ-
ηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοις μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασι.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.

ΧΟΡΟΣ.

δεινά γ' ἄρα πεισόμεθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαῤῥαγήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟ-

v. 255. Libri noſtri πεισόμεθα, ut vulgo. Ita Brunckius hunc locum edidit ex libro ſuo:

δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθα,
εἰ σιγήσομεν.

Ravennas liber pro γ' ἄρα habet γάρ, Borgianus γ' ἆρα, ut vulgo. Verba vero εἰ σιγήσομεν abſunt cum a noſtris tum a ceteris libris omnibus. Brunckius ea excepit ex libro ſuo, animadvertens quidem, interpretis ea eſſe, quae in verſum temere irruperunt, cum expediendae planiſſimae ſententiae eadem haudquaquam ſint neceſſaria.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἰμώζετ᾽· οὐ γάρ μοι μέλει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά
γ᾽, ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ, δι᾽ ἡμέρας,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἐμὲ
οὐδέποτε. κεκράξομαι γὰρ,
κἂν με δέῃ, δι᾽ ἡμέρας,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τὸ κοάξ.

ΧΟΡΟΣ.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ᾽ ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

ΧΑΡΩΝ.

265. Liber Ravennas γε πάντως. Supra γε vero eſt σὺ, ut intelligeretur utrumque libros veteres exhibuiſſe.

266. et ſeqq. Ita eleganter Rav. liber. Brunckius ita hos verſus concinnavit arbitrio ſuo, cum vulgo inelegantiſſime circumferentur:

οὐδὲ μὴν ὑμᾶς γε δή μ᾽ οὐδέποτε.
κεκράξομαι γὰρ, κἂν με δέῃ, δι᾽ ἡμέρας.

Borgianus liber: γ᾽ ἐμ᾽ οὐδέποτε.

269. τὸ κοὰξ Ravennas liber. Borgianus ut vulgo τῷ κοάξ. Brunckius τοῦ.

ΧΑΡΩΝ.

ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν᾽, ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔχε δὴ τὼ ᾽βολώ.

v. 273. τὸν ναῦλον) Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. διχάζεται δὲ ἡ γραφὴ παρὰ τοῖς νεωτέροις. καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ δύο λλ, καὶ οὐ ναῦλλον λέγεται, ἀλλὰ ναῦλλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὦ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἦ Ξανθίας;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰαῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαῖρ', ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἐστι τἀνταυθοῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σὺ δ' οὔ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δὴ, τί δρῶμεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

προϊέναι βέλτιςα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐςὶν, οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγὼ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ, ποῦ 'ςιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὄπισθεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξόπισθε νῦν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἔςιν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόσθε νῦν ἴθι.

ΞΑΝ-

v. 289. Ita Brunckius et Borgianus liber. Rav. autem: — ποῦ ποῦ 'ςιν — ἐξόπισθεν — ἐξόπισθεν ἴθι. Vulgo: πῦ, πῦ 'ς'; ὄπ'. —

v. 283. ἠλαζονεύεθ') ἀντὶ ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός. τοῦ, ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος·

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖόν τι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, ποτὲ δὲ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πυρὶ γοῦν λάμπεται,
ἅπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

ΞΑΝ-

293. Ita Rav. liber, ut Brunckius.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῖ δ' ἐγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Διόνυσε τοίνυν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθ', ἧπερ ἔρχει· δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.
ἔξεστί θ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν' ὁρῶ.
ἡ 'μπουσα φρούδη.

ΔΙΟ-

v. 303. γ' ἔθ' ἧττον. Ita Borg. liber et Brunckius. Vulgo: δέ γ' ἧττον.
Rav. liber: τοῦτό γ' ἧττον.
v. 307. Abest hic versus a libro Borgiano.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὖθις κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δί'.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὄμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴμοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
(αὐλεῖ τις ἔνδοθεν.)

310. ὠχρίασ'. Ita Rav. liber, ut Kusterus emendavit. Borg. liber ut vulgo ὠχρίασ'.
311. Rav. liber:
ὁ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ σου.

v. 314. αἰθέρα Διὸς) ἀντὶ ῦ τὸν Εὐριπίδην· αὐτοῦ γὰρ ἦν ἴαμβος. τὴν ἐπιθυμίαν Εὐριπίυ τοῦ ταῦτα λέγοντος. Ἡγέλοος τραγῳδίας ὑποκριτὴς, ὃς καὶ τῷ Ὀρέστῃ Εὐριπίδου προσάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τῷδε τῷ στίχῳ·

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν' ὁρῶ·

τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί ἐστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ιακχ', ὦ Ιακχε.
Ιακχ', ὦ Ιακχε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ιακχον, ὅνπερ Διαγόρας.

ΔΙΟ-

v. 316. Borg. liber:
καὶ δᾴδων γέ μοι αὖρα τε τὶς εἰσέπνευσε.

v. 318. ἠρέμα. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit. Vulgo: ἠρεμεί.

v. 323. Ineptum eſt, quod vulgo hactenus locum habuit:
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ιακχον, ὥσπερ Διαγόρας.

v. 323. Διαγόρας) μελῶν καὶ εἰσηγεῖτο, ὡς καὶ Σωκράτης. ποιητὴς ἄθεος, ὃς καινὰ δαιμό-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτισον ἐσιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Ιακχ', ὦ πολυτιμήτοις ἐν ἕδραις ἐν-
θάδε ναίων
Ιακχ', ὦ Ιακχε,
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
σέφανον μύρτων·
θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὴν ἀκόλασον

R 3 Φιλο-

Innumeri namque poetae Bacchum ante *Diagoram* suis versibus celebraverant. Iccum Ravennas liber servavit, in quo plane scriptum est ὥσπερ Διαγόρας. Diagoras, qui fuit, ut inquit Grammaticus in hunc locum, μελῶν ποιητὴς, ἄθεος, quique καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο, Bacchum quemdam ridicule a se efformatum invexit. Hunc ioci causa *Xanthias* innuit, ut Bacchum det spectatoribus irridendum.

V. 324. τοίνυν ἄγειν. Ita uterque liber.

V. 326. ἐν ἕδραις uterque liber, qui quidem versum hunc exhibent, ut edidi. Alii vulgo:

Ιακχ' ὦ πολυτιμήτοις
ἕδραις ἐνθάδε ναίων.

V. 332. περὶ κρατὶ Ravennas liber. Vulgo: ἀμφὶ κρατὶ.

V. 335. τὴν ἀκόλασον uterque liber, uti v. seq. τιμὴν.

V. 326. πολυτιμήτοις) μία τῶν μυστηρίων ἐστὶν ἡ ἐγκαὶς, ἐν ᾗ τὸν Ιακχον ἐξάγουσι πολυτιμήτοις ἐν ἕδραις, καθὸ συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. εἰσὶ γοῦν οἳ φασὶν Περσεφόνης αὐτὸν εἶναι. οἱ δὲ τῇ Δήμητρι συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ ἕτερος Διόνυσον τὸν Ιακχον. οἱ δὲ τὸν αὐτόν. τινὲς δὲ φασὶν πολυτιμήτοις ἐνέδραις. καθὸ φιλοτιμότεροι εἰσὶν οἱ μεμυημένοι ἐν ᾅδου, ὡς σαφὲς ποιεῖ ἐν Εἰρήνῃ·

δεῖ γάρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.

φιλοπαίγμονα τιμὴν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος, ἁγνὴν, ἱερὰν
ὁσίοις μύσταισι χορείαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὔκουν ἀτρέμ᾽ ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγειρε φλογέας
λαμπάδας· ἐν χερσὶ γὰρ ἥκει
τινάσσων. Ἴακχε, ὦ Ἴακχε
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίους τ᾽ ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς,

ἱερᾶς

v. 338. Uterque liber: ἁγνὴν. Vulgo: τὰν ἀκόλαστον... τιμὰν... ἁγνάν.

v. 339. ὁσίοις μύσταισι χορείαν uterque liber. Vulgo: μύσταις.

v. 343. seq. Ita circumferuntur vulgo hi versus, quos longe elegantiores edidi, uti scripti ii sunt in diligentissimo vetustissimoque libro Ravennate, ac Borgiano. Eos ut edidit Brunckius apponam, ut conferre quisque locum cum editis vulgo libris pro suo arbitrio possit:

ἔγειρε φλογέας λαμπά-
δας. ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις
τινάσσων Ἴακχε.
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

Borgianus etiam liber:

ἴακχ᾽ ὦ ἴακχε.

v. 349. ἀποσείονται uterque liber. Vulgo ἀποσείεται.

v. 350. Vulgo: χρόνους τ᾽ ἐτῶν
παλαιοὺς ἐνιαυτούς.

Borgianus quoque: χρονίους.

ἱερᾶς ὑπὸ τιμῆς.
σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων,
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν
ἕλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἥβαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρευσε·
μήτε Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν.
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις·
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὢν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·

R 4 ἢ χρή-

v. 353. Borgianus: προὔβαδ' ἔξαγε πάνθηρον,
quod Brunckius ex libris ſuis emendavit:
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
ρὸν ἕλειον δάπεδον.
λαμπάδι, ἀπὸ τῇ λαμπάδι, interpres libri Ravennatis.
v. 357. Borgianus liber:
γνώμην μὴ καθαρεύοι,
et v. ſeq. uterque liber:
μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσεν.
Alii vulgo:
μήτ' ἴδε πω, μήτ' ἐχόρευσε.
v. 359. μήτε Ravennas liber.
v. 364. Borgianus liber φρυάριον et ἀπέμπει. τἀπόῤῥητ' — grammaticus libri Ravennatis:
τὰ τῆς πόλεως μυστήρια.

ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν, εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου.
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
λειμώνων, ἐγκρούων,
κἀπισκώπτων, καὶ παίζων,

καὶ

v. 371. Ita Brunckius ex prooemio Gellii, verſum emendavit. Ravennas liber nihil ab eo diſcrepat, niſi quod primo loco pro αὐδῶ habet leviſſimo vitio ſcriptoris ἀπαυδῶ. Borgianus liber eum ſic exhibet parum longe a vero:

τούτοις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ.

Vulgo vero ineptiſſime:

τούτοισιν ἀπαυδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις μάλ' ἀπαυδῶ.

v. 376. λειμώνων, ἐγκρούων. Ita Rav. liber, ut editi nonnulli. Alii vero, quos inter Brunckius:

τῶν καθ' Ἅιδου λειμώνων ἐγκρούων,

quae verba:

τῶν καθ' ᾅδου,

ſuſpecta mihi ſunt, cum facile credam ex grammaticis eſſe. Ea certe deſunt in libro Ravennate.

v. 377. κἀπισκώπτων καὶ παίζων Ravennas liber. Vulgo:

καὶ σκώπτων καὶ παίζων.

v. 368. τῶν Ἑκαταίων) τῶν τος γὰρ ᾄδων κατετίλησε τῆς Ἑκάτης μυστηρίων. τοῦτο δὲ εἰς Ἑκάτης. Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιόν. ου-

καὶ χλευάζων. ἠρίστηται
δ' ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,
χὤπως αἴρεις τὴν Σώτειραν γενναίως
τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασίλειαν,
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων
ἄνασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι,
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν,
πολλὰ δὲ καὶ σπουδαῖα,

v. 378. ἠρίστηται. Ita libri cum noſtri, tum ceteri quotquot ſunt. Interpres libri Ravennatis:

ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς.

Brunckius tamen ingenio ſuo emendat ἠρίστευται, quod in verſione ſecutus eſt.

v. 380. αἰρεῖς Ravennas liber. Alii vulgo αἴρῃς vel αἴρεις.

v. 384. In libro Ravennate appoſita hic eſt perſona:

Ημιχορ. καὶ ἱερεύς.

Nam ex quo ante Bacchus ſacerdotem ſuum quiritando appellarat, idcirco veteres nonnulli interpretes inter perſonas eius ſacerdotem collocandum putarunt.

v. 391. Edidi hos verſus, ut ſcripti ſunt in libro Ravennate. Vulgo hoc modo circumferuntur:

καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως, παίσαντα καὶ σκώψαντα, νικήσαντα ταινιοῦσθαι.

καὶ τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα,
νικήσαντα ταινιοῦσθαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ
πόνου
πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με·
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε τὸν σανδαλίσκον,

καὶ

v. 396. Deest in utroque libro particula γε.

v. 402. et seq. Ita vulgo circumferuntur:

πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις·

qui quidem versus ita in Borgiano libro digesti sunt:

Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς ἥδιστον εὑρὼν,
δεῦρο συνακολούθει πρὸς τὴν θεὸν,
καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

v. 407. Vulgo:

κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε
τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος
κἀξεῦρες, ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.

Nihil discrepat hoc loco Borgianus a Ravennate libro, nisi quod Ravennas pro κἀξεῦρες habet ἐξηῦρες.

καὶ τό γε ῥάκος, κἀξεῦρες ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας, χιτωνίου
διαῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλου-
θός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἄγωγε πρός.

ΧΟΡΟΣ.

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτερας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,

κἄστιν

v. 408. particulam γε, quae exciderat, restitui.
v. 414. διαῤῥαγέντος Ravennas liber. Vulgo παραῤῥαγέντος. Versui sequenti personam ex utroque libro restitui, quod elegans est.
v. 416. et 417. Ita vulgo circumferuntur:
ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς.

v. 408. ῥάκος) ῥάκος δὲ οἱ πᾶσιν, ὅτι ῥάκει κατακολλᾶται.
μὲν τὸ τριβώνιον, οἱ δὲ τὸ προσω-

κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς,
κἄκλαε, κἀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅστις ἐστ' Ἀναφλύστιος.
καὶ Καλλίαν γέ φασι
τουτονὶ τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν,
Πλούτων' ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με·
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αἴροιο ἂν αὖθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα.

ΞΑΝ-

v. 424. κἄστιν Ravennas liber, Borgianus κἄστι. v. seqq. Ravennas liber Κλειστένους, quod in suis quoque Brunckius reperit.

v. 429. κἄκλαε καὶ κεκράγει uterque liber.

v. 430. Ravennas liber Σεβῖνον.

v. 432. τουτονὶ Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius τοῦτον. v. seq. Borgianus liber λεοντιήν.

v. 440. Vulgo hic versus ita circumfertur:
αἴροι' (et αἴροις) ἂν αὖθις αὖ γε παῖ τὰ στρώματα.
Uterque liber noster: αἴροι' ἂν αὖθις ὦ παῖ, cum elisione ex librarii negligentia, quod nemo non videt.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα
ἀλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρεῖτε νῦν
ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες, οἷς μετουσία
θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσι θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων·

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους
λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσι.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱερόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθα,
εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον
περὶ τοὺς ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας.

v. 443. Hi versus ita vulgo circumferuntur:
χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς.

v. 450. οὗ παννυχίζουσι θεᾷ. Ita Rav. liber. Vulgo θεαὶ inepte. Hic *nocturna sacra* poeta significat.

v. 459. et seq. Hi versus ita vulgo circumferuntur:
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν.
ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περί τε ξένους
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

v. 462. Borgianus liber: περί τε τοὺς ξένους.

ΔΙΟΝΥ-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΑΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ᾽ ἄρα κόπτουσιν οἱ ᾽πιχώριοι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ᾽ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ᾽ ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῖ, παῖ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τίς οὗτος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

ΑΙΑΚΟΣ.

ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν᾽ ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῆξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ ᾽φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,

Αχερόν-

v. 470. Borg. liber: ὃς τὸν κύν᾽ ἐμόν.

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
Φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὗτος, τί δέδρακας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἰδοὺ λαβέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πρόσθου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοὶ,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙΟ-

v. 476. Ita Rav. liber, Borgianus, ut vulgo: ἑκατοντακέφαλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅϛις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὔκουν ἕτερός γ' αὐτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙΟ-

v. 491. οὔκουν ἕτερος. Ita libri noſtri, ut vulgo. Brunckius ex ingenio ἂν particulam in verſum intulit, tum ſine auctoritate, tum praeter neceſſitatem. — γ' αὐτ' Rav. liber.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν, ἐπειδὴ λημματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ.
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεὸς, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους· ἧψε κατερικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. δεῦρ' εἴσιθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὔ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ'· ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε,

v. 510. δεῦρ' εἴσιθι. Ita Rav. liber. Vulgo: ἀλλ' εἴσιθι.

v. 501. Μελίτης) ἀντὶ τοῦ μελίτης Ἡρακλῆς. ἐν γὰρ Μελίτῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης.

ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάνυ καλῶς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
μί' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς λέγεις;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὀρχηστρίδες

ἡβυλ-

v. 515. ſ. Haec verba ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω, quae et a libris noſtris, atque a ceteris vulgo *Baccho* tribuuntur, inepte Brunckius *Ancillae* tribuenda putat. Amitteret enim locus omnem venuſtatem. Ancilla primum a v. 506. ad v. 511. Herculem invitat. Laudat ille, non tamen ſe ingreſſurum domum promittit. Quare Ancilla putans nolle eum domum ingredi a v. 511. v. 516. alia addit, quibus movere eum poſſit. Hactenus Hercules, ſive ſervus eius perſonam ſuſtinens, ſolummodo laudarat. Neque id ſine artificio eſt, ut videlicet Bacchus mulierculae tam multa dicenti ob eam rem, quam ipſi vehementiſſime deſiderabant, lepide reſponderet: *At, o muliercula, oppido ridicula es, quae nos nolle perfrui tot tantisque bonis putas. Ne dubites, tecum veniemus.* In verſu quoque 518. ex libro Rav. perſonas reſtituimus.

ἠβυλλιῶσαι, κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσήρετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσιν
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος. οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενος γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἃ 'δωκας αὐτός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποίοις θεοῖς;

v. 517. μί' ἔνδον ἔσθ'. Ita uterque liber, ut Brunckius ex coniectura edidit. Vulgo: ἧδ' ἔνδον ἔσθ'.
v. 522. ταῖς ὀρχηστρίσιν. Ita Rav. liber. Vulgo: αὐλητρίσι.

v. 519. παρατετιλμέναι) λείπει τὰς τρίχας. αἱ γὰρ μελλόνυμφοι τίλλουσι τὰς τρίχας.

τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς, Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀμέλει, καλῶς ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρτοι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
μᾶλλον, ἢ γεγραμμένην
εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν
σχῆμα. τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.

ΔΙΟ-

v. 537. et seq. Hos versus, uti scripti sunt in libro Ravennate, edendos curavimus. Vulgo longe aliter editi sunt. At eos ita Brunckius edidit.:

— ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν σχῆμα. τὸ δὲ μεταστρέφειν
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.
— οὐ γὰρ δὴ γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν,
ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, κινῶν ὀρ-
χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην· οὗ-
τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου etc.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ
Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν, ἐν
στρώμασιν Μιλησίοις ἀνατετραμμένος
κινῶν ὀρχηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδα·
ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην·
αὐτὸς δ', ἅτ' ὢν πανοῦργος,
εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἐλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ,
ὃς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κακὸν ἥκει τινί.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δώσει τις δίκην.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ληρεῖς, ὦ γύναι.
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

οὐμενοῦν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω·
μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.
κᾆπειτ', ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νὴ Δία, τάλαινα.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὼ δὲ δείσασαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάθους λαβών.

ΞΑΝ-

v. 563. Borg. liber: σὺ μὲν οὖν με προσεδόκησας, et v. seq. αὖ γνῶναι σ' ἔτι.

v. 567. ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Ita plane Rav. liber. Borgianus ita, ut Brunckius partim ex libris partim ex induſtria reſtituit: ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς etc. Vulgo: ὅσπερ σὺν αὐτοῖσι τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Borg. liber: ταλάροις — τυροβόλοις. Rav. autem: ταλάροις τοῖς μικροῖς καλαθίοις, ὅπου ὁ τυρός ἐστι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τί δρᾶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.

v. 581. Ad hunc versum ita diligenter Rav. liber admonet: τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόῤῥιζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ
εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν
ἀνανεάζειν,

καὶ

v. 591. ὅτι θυμοῖ. Rav. liber. Borg. ὅτι φημί.

v. 592. κἂν εἴ με τύπτοις οὐκ. Ita uterque liber. Brunckius: κἂν εἴ γε τύπτοις μ'.

v. 596. et seq. Alia ratione hi versus vulgo circumferuntur. Ne singula persequar, eos, ut Brunckius edidit, afferam. Iam ex his locis quidem planum fit, plura de suo librarios et grammaticos saeculorum recentiorum in partiendis et collocandis versibus contulisse:

νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἣν
εἶχες σύ γ' ἐξ ἀρχῆς, πάλιν
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεί,
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ὥπερ εἰκάζεις σαυτόν. ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς,

καὶ

v. 595. γλάμων) ὁ ἔχων λήμας· ὁ ἀκάθαρτος· πλεῖστον ἐρώμενος φασὶν ἦν Διονύσου. Καλλίστρατός φησιν, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο γλάμων, ὡς Χάρων. ἄλλοι δὲ τὸν λημῶντα καὶ δίυγρον τοὺς ὀφθαλμούς. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσσιν ἐπί τινων ὀρνέων, τοὺς γλαμύρους.

καὶ βλέπειν αὖτις τὸ δεινὸν,
τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν.
εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει
καὶ βαλεῖς τι μαλθακὸν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τα ϛρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ κακῶς, ὦ 'νδρες, παραινεῖ-
τ'. ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦ-
τ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μεν οὖν, ἢν χρηϛὸν ᾖ τι,
τοῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειρά-
σεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΑΙΑΚΟΣ.

ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῷ δίκην ἀνύετον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἥκει τῳ κακόν.

S 5 ΞΑΝ-

καὶ βάλῃς τι μαλθακὸν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ ϛρώματα.
— οὐ κακῶς ὦ 'νδρες παραινεῖτ'. ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω
ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος·
ὅτι μὲν οὖν ἢν χρηϛὸν ᾖ τι
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι.

Borgianus liber:

νῦν σὸν ἔργον ἐϛ', ἐπειδὴ τὴν ϛολὴν εἴληφας,
ἥνπερ εἶχες ἐξαρχῆς, πάλιν ἀνανεάζειν,
καὶ βλέπειν αὖθις etc. et v. 604. εἰ δὲ παραληρῶν
κλώσει. v. 611. πάλιν τι πειράσεται εὖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον.

ΑΙΑΚΟΣ.

εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χὠ Σκεβλίας, χὠ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτῳί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονὶ,
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μάλ' ὑπερφυᾶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ πῶς βασανίζω;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας,

v. 620. Διτύχας χὠ Σκεβλύας Ravennas liber; σκεβλύας Borgianus quoque. v. seq. δεῦρο Ravennas liber. Vulgo δευρὶ.

v. 622. Borg. liber: τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ.

v. 629. Idem liber: κἄιτε μ' ἕλῃς.

δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

ΑΙΑΚΟΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.

ΑΙΑΚΟΣ.

αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ' ἀθάνατον. εἰ δὲ μὴ,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

λέγεις δὲ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.

ΑΙΑΚΟΣ.

ταῦτ' ἀκούεις;

ΞΑΝ-

v. 632. Borg. liber: ἐπὶ τ' ἐς. Vulgo δ' εἰς. Rav. liber ἔτι δ' ἐς.
v. 642. αὐτὸς σεαυτόν. Ravennas liber. Borgianus: αὐτὸς ἑαυτόν. Vulgo: αὐτὸς σὺ σαυτόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φήμ' ἐγώ·
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος.
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεός,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ.
χωρεῖς γὰρ εἰς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;

ΑΙΑΚΟΣ.

ῥᾳδίως.
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καλῶς λέγεις.
ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἤδη 'πάταξά σ'.

ΞΑΝ-

v. 649. χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς. Ita uterque liber. Vulgo: χὡπότερον ἂν νῷν ἴδοις.

v. 656. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo, ut Borgianus liber:
σκόπει νῦν, ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί'.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πηνίκα;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ δὴ 'πάταξα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;

ΑΙΑΚΟΣ.

οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταττατταττατταττατταί.

ΑΙΑΚΟΣ.

μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑΝ-

v. 661. Ita hunc verſum edidi, ut clariſſime ſcriptus eſt in praeſtantiſſimo Ravennate libro. Quod vulgo legitur ἰατταταί. Αια. τί δ' ἰατταταί; μῶν ὠδυνήθης; grammaticorum interpretatio eſt, ipſo libro Borgiano teſte, in quo poſt ἰαταταὶ ἰαταταὶ ſequitur τί ἀτταταί. Vetuſtiores namque grammatici interpretantes ὠδυνήθης, locum ita, ut vere eſt, explicabant, ὠδυνήθης οὖν. τί γὰρ τὸ ἰατταταὶ, πλὴν ἡ κλαυθμοῦ τρόπος; Etenim ſi ea lamentabatur Bacchus, quae ſolent ii, qui dolent, concludendum erat, ipſum dolere. Ex quo τί δ' ἰατταταί a grammaticis poſterioribus factum eſt.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις γίγνεται.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἰοὺ, ἰού.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἱππέας ὁρῶ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρομμύων ὀσφραίνομαι.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐδέν μοι μέλει.

ΑΙΑΚΟΣ.

βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.

ΞΑΝ-

v. 667. γ' οὐδὲν uterque liber, ut vulgo. Brunck. γ' omisit.

v. 663. Διομείοις) δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς ἀπὸ Διόμου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι. περὶ οὗ καὶ Ριανός φησι δηλῶν, ὅτι Δίομος Ἡρακλῆς ἐγένετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΑΙΑΚΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Πόσειδον —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤλγησέ τις.

ΔΙΟ-

v. 673. Borgianus liber: ἱππαριάκτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὃς Αἰγαίου πρῶνας
ἢ γλαυκᾶς μέδεις
ἁλὸς ἐν βένθεσιν.

ΑΙΑΚΟΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν,
ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ ὑμᾶς αὐτὸς γνώσεται,
χ' ἡ Περσέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ
ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι
μυρίαι κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρηκία χελιδὼν,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·
κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
νομὸν,

v. 683. Borg. liber: περσέφασσα. Ravennas vero φερσέφατ'.
v. 685. uterque liber πρὶν ἐμὲ, vulgo πρίν με.
v. 688. et ſeq. Hos verſus edidi, uti ſcripti ſunt in libro Ravennate. Ita vulgo editi ii ſunt:
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον,
οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται.
v. 693. Borgianus liber ut vulgo Θρηϊκία.
v. 695. κελαρύζει uterque liber. In toto hoc Choro deeſt Semichorus in libro Ravennate. Sed ante verſum 698. ſcriptum
v. 690. Κλεοφῶντος) Κλεο- φῶν ϛρατηγὸς Ἀθηναῖος.

νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.
τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
συμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε,
αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν,
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ τοῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,
χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν, αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.

εἰ δὲ

ſcriptum eſt ἐπίῤῥημα, et ante verſum 730. ἀντεπίῤῥημα, ut alibi ſemper. Ego vero hac in re ſecutus ſum Brunckium, qui haec prorſus omiſit, cum haec grammaticorum commenta nihil veri afferant ad poetam illuſtrandum.

v. 701. Borgianus liber: κἄν τις ἥμαρτε.

v. 703. Idem: τὰς προτέρας.

v. 707. τοῦτ' ἔγωγ' uterque liber, ut vulgo. Brunckius: ταῦτ' ἔγωγ', quod contra eſt v. 715. in quo uterque liber εἰ δὲ ταῦτ', ut vulgo, Brunckius εἰ δὲ τοῦτ'.

v. 712. ἀνέντες. Rav. liber: παυσάμενοι.

v. 701. Φρυνίχου παλαίσμασιν) ἐπεὶ τεχνικὸς Φρύνιχος ἐν Ἀνταίῳ δράματι περὶ παλαισμάτων πολλὰ διεξῆλθεν, ὡς πρόκειται.

εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν, οὐδ' ὁ πίθηκος γ' οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρὸς,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι
κρατοῦσι κυκησιτέφρου,
ψευδονίτρου κονίας,
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τάδ', οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀ-
ποδυθῇ μεθύων, ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.
πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταὐτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ελλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι.
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας

v. 720. et ſeq. Belle in libro Ravennate duo hi verſus reſpondent verſibus 688. ſ. Vulgo νῦν ἐνοχλ. ad v. 721. refertur.
v. 724. ψευδονίτρου. Ita libri omnes.
v. 726. Borg. liber: ἐδιατρίψειεν ἐν χρόνον εἰδώς.
v. 735. Borg. liber: κοπεῖσι. — κεκωδωνισμένοις — δεδοκιμασμένοις Rav. liber.
v. 737. Ita libri omnes. Brunckius: βαρβάροις ἁπανταχοῦ.

ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυῤῥίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ᾽ ἄν.
ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ᾽, ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

ΑΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙΑΚΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

ΑΙΑΚΟΣ.

τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι, δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμωξε μέντ' ἄν.

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

χαίρεις, ἱκετεύω;

ΑΙΑ-

v. 754. ἐξελεγχθέντ'. Uterque liber, ut Brunckius. Vulgo: ἐξελέγξαντ'.

v. 756. οἴμωξε. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio praeter necessitatem ᾤμωξε.

ΑΙΑΚΟΣ.

μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ, τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν
πολλὰς, ἀπίῃς θύραζε;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ τόθ' ἥδομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐγώ;

v. 758. Rav. liber: μάλλ' ἐποπτεύειν. Borg. μάλις' ἐποπτεύειν. v. seq. Borg. liber: τὸν δεσπότην, quod ex charactere dandi casus pone η positum, ut alibi saepe, manavit ex librariorum socordia.

v. 761. Rav. liber: καὶ τοῦθ' ἥδομαι.

v. 764. ἅττ' ἂν λαλῶσι — καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι. Ita uterque liber.

μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, κἀμοὶ φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος, χ' ἡ βοὴ,
χὡ λοιδορησμός;

ΑΙΑΚΟΣ.

Αἰσχύλου κεὐριπίδου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἆ.

ΑΙΑΚΟΣ.

πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐκ τοῦ;

ΑΙΑΚΟΣ.

νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,

τὸν

v. 768. κἀμοὶ φράσον. Ita Borg. liber, ut Brunckius; Rav. vero ut vulgo καί μοι.

v. 770. χ' ἡ βοὴ Borgianus liber. Rav. καὶ βοή.

v. 772. ἆ — πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα. Ita plane Rav. liber. Alii vulgo, quos sequitur Brunckius:

ἆ — πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται, μεγα.

Kusterus mancum versum edidit toto pede:

ἆ — πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα.

Borgianus liber:

ἆ — πρᾶγμα πρᾶγμα γὰρ σφόδρα μέγα κεκίνηται.

v. 775. ὅσαι. Ita uterque liber, ut vulgo. Brunckius ὁπόσαι.

τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε, τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μανθάνω.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

νυνὶ δὲ τίς;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι, καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,
ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον.
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐκ ἐβάλλετο;

v. 784. κατῆλθ' Rav. liber. Vulgo κατῆλθεν.

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὁ τῶν πανούργων;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;

ΑΙΑΚΟΣ.

ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾷν παρασκευάζεται;

ΑΙΑΚΟΣ.

ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἄπειτα, πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΑΙΑΚΟΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

ΞΑΝ-

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί χρῆμ' ἄρ' ἔςαι;

ΑΙΑΚΟΣ.

νὴ Δί', ὀλίγον ὕςερον
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ ςαθμήσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;

ΑΙΑΚΟΣ.

καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.

ΑΙΑΚΟΣ.

ἔβλεψε δ' οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

ΑΙΑΚΟΣ.

τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος —

v. 817. Ita Rav. liber. Borg. ἔβλεψεν οὖν ut vulg. Brunckius γοῦν.

v. 820. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος. Ita Rav. liber. Brunckius ex libro ſuo ita, uti eſt ſcriptus in libro Borgiano, verſum edidit: οὔτε

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

ΑΙΑΚΟΣ.

λῆρόν τε τἆλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας
χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ
θήγοντος ὀδόντα
ἀντιτέχνου· τότε δὴ
μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων
κορυθαίολα νείκη,
σχινδαλμῶν τε παραξόνια,
σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου
φρενοτέκτονος ἀνδρὸς

ἔρμαθ'

οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος.
Vulgo corrupto metro:
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος.

v. 827. et ſeq. ad 854. Edidi hos verſus, uti ſcripti ſunt in libro Ravennate, atque editi vulgo ſunt. Brunckius alia ratione eos edidit, grammaticum ſecutus: cuius tamen ſuſpecta fides debet eſſe. Grammaticus enim ille, qui verſuum rationem in Ariſtophane explanavit, recentiſſimus eſt. Eius enim ne minimum quidem exſtat veſtigium in libro Ravennate. Ille igitur, in cuius auctoritate Brunckius acquievit, ad fidem eius libri, quo uſus eſt, verſuum modum explicavit.

ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς
λασιαύχενα χαίτην,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων,
βρυχόμενος, ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ,
πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν
βασανίστρια λίσπη
γλῶσσ', ἀνελισσομένη φθονεροὺς
κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥήματα δαιομένη
καταλεπτολογήσει
πλευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Οὐκ ἂν μεθείην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μέγα λίαν λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγῷδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα,
ἀπερι-

v. 855. οὐκ ἂν μεθείην τοῦ θρόνου. Ita plane libri omnes. Davveſius quia cenſuit activum μεθίημι coniungi cum generandi caſu non poſſe, paſſivam formam eius loco ſubſtituit. Eum ſequutus Brunckius eſt. Sed libris omnibus in eam formam conſentientibus, non emendanda quidem ea eſt, ſed exemplum eſt notandum.

v. 860. Uterque liber μέγα λίαν λέγε. Vulgo μεγάλα λίαν.

v. 863. ἀθύρωτον. Ita recte Rav. liber. Quod vulgo hic eſt ἀπύλωτον ex grammaticis manavit.

ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παῦσ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν κωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾳόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας

v. 866. Borg. liber σὺ δή μοι.
v. 875. Ita Rav. liber. Borg. συμφέρων ἐς, qui v. 878. ἄνκγε, et v. seq. ἵνα μ' ἐν, et v. 889. μᾶλλον τὸν Τήλεφον.

ἄνδρας ποιητάς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ 'γὼν νῷν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾷν ταῦτα χρή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 893. ὅτι ἡ ποίησις. Ita uterque liber. Vulgo ὅτιὴ ποίησις.

v. 895. δ' ἐπειδὴ Ravennas liber.

v. 899. Idem ὑπᾴσατε. Vulgo προσᾴσατε. Borg. προσᾷσε.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους
ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων,
ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι
παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν. πορίσασθε
ῥήματα, καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας
χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών.

ΕΥΡΙ-

v. 900. ὦ Διὸς uterque liber, ut Brunckius. Vulgo deest ὦ.

v. 901. Alii alio modo hos versus edidere. Ego, ut ii scripti sunt in libro Ravennate. Brunckius ita:

Μοῦσαι λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες.

Tum v. 908.

δεινοτάτοιν, στομάτοιν
πορίσασθε ῥήματα
καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

v. 915. ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Ita Rav. liber. Borgianus ut vulgo:

ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς.
ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἶσιν εὔχομαι θεοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στρόφιγξ,
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων
ἐμμέλειαν, ἐπί τε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται·
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξαι καὶ κατερρινημένον·

τὸν

v. 916. οἶσιν εὔχομαι θεοῖς. Ita libri omnes. Brunckius θεοί.

v. 917. Rav. liber: ἴδιοί τινές σου.

v. 918. ἴθι δὴ Rav. liber. Vulgo ἴθι νυν.

v. 920. καὶ ξύνεσι, καὶ. Ita plene Rav. liber, ut Davvesius ex coniectura emendavit. Vulgo ut Borg. liber καὶ ξύνεσις καὶ corrupto metro. Brunckius ex ingenio: ξύνεσίς τε καὶ.

v. 928. λέξαι. Rav. liber. Vulgo λέξαν.

τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθιστεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟ-

934. Borg. liber: ἑαυτὸν μὲν καὶ τὴν ποίησιν.
938. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo γὰρ δή γ' ἕνα. Borgianus:
πρώτιστα μὲν ἕνα τινὰ κάθισεν ἐγκαλύψας.
943. Borg. liber: τοῦτό γ' ἔτερπεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὢ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν' ἄττα μορμορωπὰ,
ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

σιώπα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,

ἃ ξυμ-

v. 947. Rav. liber: φθέγξεται.

ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιον ἦν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σημεῖον, ἐν ταῖς ναυσὶν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,
ἃ 'ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,

v. 960. ἐν ταῖς. Libri omnes. Brunckius sine necessitate σὺν ταῖς.
v. 963. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo ut Borg. liber ποῖ' ἅττ' ἐστίν.
v. 965. παραπετάσμασιν — περσικοῖς βήλοις. Rav. liber.
v. 966. Rav. liber:
ἀλλ' ὡς παρέλαβον παρὰ σοῦ τὴν τέχνην εὐθύς.

ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον,
ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον·
ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς
τοῦ δράματος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν·
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τ' ἐμοὶ, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χ' ἡ παρθένος, χ' ἡ γραῦς ἄν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τάν.
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥΡΙ-

v. 969. καὶ τευτλίοισι λευκοῖς. Ita uterque liber. Vulgo: καὶ τευτλίοισι μικροῖς. Brunckius ex ingenio: μικροῖς τε τευτλίοισι.

v. 970. ἀπηθῶν. Ita uterque liber, ut Brunckius.

v. 973. τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθύς. Ita eleganter Rav. liber. Vulgo: εἶπεν εὐθύς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,
νοεῖν, ὁρᾷν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾷν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Φημὶ κἀγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι,
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους,
γνώσει τε τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρου μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·

v. 985. κάχ' ὑποτοπεῖσθαι. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Borg. χὐποτοπᾶσθαι. Rav. liber explicat: τὸ τέλειον κακῶς ὑπονοεῖν.

v. 991. Borg. liber: κἀμοῦ ἑκατέρων. Rav. liber: ἑκατέρου. Brunckius: ἑκατέρους.

οὑμὸς δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι σωφρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχεις;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε· Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἐμοί·
Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως ἀβελτερώτατοι

κεχη-

v. 994. οὑμὸς δὲ. Ita Rav. liber. Alii vulgo: οἱ 'μοὶ et οἱ ἐμοὶ, et οὑμοὶ. Borg. ἐμοί.

v. 998. τοιαῦτα μέντοι σωφρονεῖν. Ita Rav. liber. Vulgo: τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν.

v. 1005. Uterque liber: τοῦτ' ἔχει.

v. 1016. τέως ἀβελτερώτατοι. Ita uterque liber. Vulgo: τέως δ' ἀβελτερώτεροι.

κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι κάθηντο.

ΧΟΡΟΣ.

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν,
εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ
πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.
ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά,
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς αὐτὸν δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα δεῖ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

v. 1018. Μελιτίδαι κάθηντο. Ita uterque liber. Vulgo: καὶ Μελιτίδαι κάθηντο.

v. 1034. εἰ πρὸς αὐτὸν. Ita uterque liber. Vulgo: εἰ πρὸς τοῦτον.

v. 1035. οὕνεκα δεῖ. Rav. liber. Vulgo: οὕνεκα χρή.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σκέψαι τοίνυν, οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μηδ' ἀγοραίους, μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους·
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

ΕΥΡΙ-

v. 1045. Perſonas huic verſui aſſerui ex auctoritate libri Ravennatis.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ποῖον;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοὺς ἕπτ' ἐπὶ Θήβας.
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.

v. 1046. καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Ita Rav. liber. Nec alio modo Borg. liber:

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς ἀνδρείους ἐξεδίδαξας.

In quo quisque videt ἀνδρείους ex interpretibus, ut mos eſt librariorum, in verſum immigraſſe. Vulgo:

καὶ σὺ τί δὴ δράσας, αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείως ἐδίδαξας.

Brunckius verſum ſic edidit:

σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας.

v. 1052. Rav. liber: τοῦτο τράπεσθαι.

εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας, μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα
νικᾷν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκα ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν, Ιαυοῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ταῦτά γ' ἄρ' ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος

ἀπὸ

v. 1053. μετὰ τοῦτ'. Ita uterque liber. Vulgo: κατὰ ταῦτ'.

v. 1055. ἐχάρην γοῦν, ἡνίκα ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Ita eleganter uterque liber. Vulgo:

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος:

in quo corruperat verſum articulus, qui ex grammaticis, propter negligentiam librariorum, de margine in verſum migravit. Brunckius primum:

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἐπήκουσ' ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος,

mox:

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.

Sed nec ἐπήκουσ' eſt ullo in libro, nec ἀπηγγέλθη germanum eſt, quod in uno libro Brunckius deprehendit ex manu grammaticorum. Cum libri noſtri, quorum alter eſt vetuſtiſſimus, alter hac in fabula diligenter eſt ſcriptus, cum editis vulgo libris conſentiant, nec quicquam ſit in verſu, quod ei repugnet, in illorum quidem auctoritate acquieſcendum eſt.

ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦθ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετὰς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἄλλους γε πολλοὺς κἀγαθοὺς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλάκις ἀρετὰς ἐποίησε
Πατρόκλων, Τεύκρων, Θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' οὐδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν 'γὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙ-

v. 1066. ἀλλ' ἄλλους γε πολλοὺς κἀγαθούς. Ita plane Rav. liber. Borgianus ut vulgo:

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς.

v. 1067. πολλάκις ἀρετὰς ἐποίησε. Ita Rav. liber. Quod elegans quidem est. Vulgo: πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε.

v. 1071. οὐδ' οἶδ' οὐδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν 'γὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Ita Rav. liber, in quo tamen excidit librarii negligentia 'γὼ, quod ego restitui. Brunckius minus eleganter:

οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Vulgo

οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἂν ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μηδέ γ' ἐπείη·

ἀλλ' ἐπί σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο.

ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.

ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

ΑΙΣΧΥ-

v. 1072. μὰ Δί' οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι — μηδέ γ' ἐπείη.
Ita plane Rav. liber. Borgianus vero ut vulgo: μὰ Δί' οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης etc.

v. 1076. In Rav. libro ſcriptum fuerat ἐμαί, quod deinde aliena manu emendatum eſt.

v. 1077. ὅτι γενναίας. Borg. liber et Brunckius. Vulgo: γενναίους.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'. ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητὴν,
καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει· τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς,
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τάγε ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι.
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἁμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.

ΕΥΡΙ-

v. 1083. Ravennas liber: Λυκαβάττους.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ 'ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μᾶζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει,
καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσεν.

ΑΙΣΧΥ-

v. 1104. καὖθις ἐκεῖσεν. Uterque liber. Vulgo ἐκεῖσε. Brunckius arbitrio suo praeter necessitatem ἐκεῖσ' αὖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔ-
στ'; οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥς' ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαςέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγε.

ΧΟΡΟΣ.

μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλε-
μος ἔρχεται.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναςρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταυτῷ κάθησθον.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἅτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,

τά

τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισ', ὡς τὰ λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ', ὡς οὐκ ἔσθ' οὕτω ταῦτ' ἔχειν.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι, βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος,
μανθάνει τὰ δεξιά. αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται.
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. μηδ' οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ΔΙΟ-

v. 1138. ὡς οὐκ ἔσθ' οὕτω ταῦτ' ἔχειν. Sic bene Ravennas liber. Vulgo hi versus 1137. et seq. ita editi sunt:

τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ', ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά.
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ —

v. 1143. προλόγους σου Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius σοι. At haec dicens Euripides Aeschylum alloquitur, mox Bacchum, ut in theatro convenit.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ᾽ Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ᾽ ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι, ξύμμαχός τ᾽ αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ᾽ οὐδὲ πάντα ταῦτά γ᾽ ἔστ᾽ ἀλλ᾽, ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δ᾽ ἕκαστον εἰκοσίν γ᾽ ἁμαρτίας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐγὼ σιωπῶ τῷδ᾽;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ᾽ ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ᾽ ὅσον.
ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς φής μ' ἁμαρτεῖν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ερμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔκουν Ορέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πότερ' οὖν τὸν Ερμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Εριούνιον
Ερμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων,
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες, ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας —

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙ-

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησὶ, καὶ κατέρχομαι.
ἥκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.

v. 1185. Ita uterque liber, ut Brunckius. Vulgo: ἄνθρωπε ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῆ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι πέραινε σὺ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΑΙ-

v. 1196. Rav. liber: τῶδε κηρύσσω, Borg. liber: τάδε κηρύσσω.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω·
κἂν που δὶς εἴπω ταυτὸν, ἢ ϛοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μου 'ϛίν. ἀλλ' ἀκουϛέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ —

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ;

v. 1204. Rav. liber: *ἀκουϛέον.*
v. 1207. *νὴ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.* Ita uterque liber. Vulgo *μὰ τόν.* Quod idem eſt ob ſubſequens *οὐ δῆτ'.*
v. 1210. *εὐτυχὴς ἀνήρ.* Uterque liber. Vulgo: *εὐδαίμων ἀνήρ.* Plura toto hoc loco libri noſtri exhibent, quae iam Brunckius ex ſuis libris depromſit, ut eam, quae vulgo erroribus referta circumferebatur fabula, emendaret. Ne vero nos tertio quoque verbo ita ſcriptum eſſe in libris noſtris, uti Brunckius edidit, animadvertamus, omnia quidem ſilentio praetermittimus. Eius enim generis eſt, ut exemplo uno utar v. 1208., qui ita vulgo turpiter editus eſt:

ὅντινά γε πρὶν μὲν ἢ φῦναι Ἀπόλλων ἔφη.

Hunc Brunckius ex libris ſuis ita emendavit:

ὅντινά γε πρὶν φῦναι μὲν ὡ'πόλλων ἔφη,

atque ita plane in libris noſtris ſcriptus eſt, uno demto *ὡ'πόλ-*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μήν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΥΡΙ-

ὡπόλλων, quod a Brunckio praeter necessitatem, ne articulus deesset, est emendatum. Cuius generis plura ubique in his comoediis sunt.

v. 1212. Borgianus liber:
μὰ τὸν Δί' οὐ μὲν οὖν οὐ δῆτ' ἐπαύσατο.

v. 1219. εὐδαίμων ἄρ' ἦν. Ita plane uterque. Atque ita etiam vulgo omnes. Brunckius ἂν ἦν praeter necessitatem.

v. 1223. Borg. liber: τὸ ῥῆμά θ' ἕκαστον.

v. 1224. σου τοὺς προλόγους. Ita uterque liber ut vulgo. Brunckius σοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδοὺ, σὺ δείξεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς

v. 1226. Rav. liber: ἐναρμόζειν.

καθαπτὸς ἐν πεύκῃσι Παρνασὸν κατὰ
πηδᾷ χορεύων.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς, οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Εὐριπίδη —

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟ-

v. 1236. Uterque liber: πεύκαισι.
v. 1246. Borg. liber: φροντίσαιμί σε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

v. 1249. Borg. liber: δήπο τ' ἄστυ.

v. 1254. Uterque liber:
οὐ δῆτ', ἐπειδὴ προλόγους ἕξω λέγειν.

v. 1256. Rav. liber: Πάσαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γάρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔα 'υτόν, ὦ 'τάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο —

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γάρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.

ΕΥΡΙ-

v. 1267. Uterque liber: ἔασον ὦ 'τάν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἐγώ γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπῃ
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον
τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟ-

v. 1285. Rav. liber: πάνυ δὴ μέλη. Qui mox sequuntur lepidissimi centones ex Euripidis atque Aeschyli versibus, ita a me editi sunt, ceu sunt scripti in libro Ravennate.

v. 1290. et seq. Unum versum hi vulgo efformant.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανε παῖ.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τρίτος, ὦ 'σχύλε, σοι κόπος οὗτος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
κύριός εἰμι θροεῖν
ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

ΕΥΡΙ-

v. 1297. ὦ 'σχύλε. Ita uterque liber. Alii Αἰσχύλε.
v. 1301. et seq. Hi vulgo unum versum faciunt. — ὅδιον Rav. liber, ut Aeschylus in *Agamemnone*. Vulgo ὅσιον, Brunckius ὁσίων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
Σφίγγα δυσαμερίαν,
πρύτανιν κύνα, πέμπει,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν
ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη.

ΔΙΟ-

v. 1311. ἥβας. Ita uterque liber, quod Aeschyli eidem loco restituendum est. Vulgo ἥβαν.

v. 1313. et seq. Hi vulgo in unum coaluere.

v. 1334. Ravennas liber: ἐπιτήδειον α τά γ' ἐς' ᾄδειν. Librarius

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίοις πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἶ εἶ εἶ εἶ εἶ εἰ —
λίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
πρῴραις κυανεμβόλοις,
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὁρῶ.

ΑΙ-

brarius ne in litura poneret perperam a ſe ſcriptas litteras, ut mos illorum fuit, locum ita reliquit. Saepe haec errores incredibiles veteribus ſcriptoribus attulerunt.

v. 1338. τέγγουσαι νοτίοις πτερῶν. Ita uterque liber. Vulgo: τέγγουσαι νοτερῆς πτερῶν.

v. 1341. et ſeq. Unum verſum hi vulgo efformant.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ᾽ ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον,
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, μελαίνας
Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα,
φόνια, φόνια δερκόμενον,
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα;
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε,
κάλπισί τ᾽ ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,
θέρμετε δ᾽ ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον,
τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽· ἰὼ ξύνοικοι,
τάδε τέρατα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
φρούδη Γλύκη.
Νύμφαι ὀρεσίγονοι,
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ᾽ ἁ τάλαινα προσέχουσ᾽ ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι,
λίνου μεστὸν ἄτρακτον

εἰ εἰ

v. 1353. Rav. liber: τοιαῦτι μέντοι.

v. 1364. et seq. Alia ratione toto hoc loco digesti apud alios hi versus sunt. Ne eos apponam, solummodo animadvertam, versus 1364. et 65. unum vulgo efformare. Ita etiam v. 1368. et 69. unum vulgo faciunt, et v. 1371. et 72., et v. 1375. et 76., et v. 1379. et 80.

εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσουσα χεροῖν,
κλωστῆρα ποιοῦσ᾽, ὅπως κνεφαῖος
εἰς ἀγορὰν φέρουσ᾽ ἀποδοίμαν·
ὁ δ᾽ ἀνέπτατ᾽ ἀνέπτατ᾽ ἐπ᾽ αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ᾽ ἄχε᾽ ἄχεα κατέλιπε·
δάκρυά, δάκρυά τ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ᾽ ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ᾽ ἀμπάλλετε,
κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ
τὰς κυνίσκας ἔχουσ᾽ ἐλθέτω
διὰ δόμων πανταχῆ.
σὺ δ᾽, ὦ Διὸς, διπύρους
ἀνέχουσα λαμπάδας
ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα,
παράφηνον ἐς Γλύκης
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

κἀμοί γ᾽ ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ᾽ ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟ-

v. 1383. εἰς ἀγορὰν φέρουσ᾽ ἀποδοίμαν. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ᾽ ἀποδοίμαν.
v. 1384. ἀνέπτατ᾽ ἐπ᾽ αἰθέρα. Rav. liber. Vulgo: ἐς αἰθέρα. Rurfus unum verſum vulgo faciunt verſiculi 1391. et 92., itemque duo verſiculi 1394. et 95., et v. 1396. et 97., poſtremo v. 1398. et 99.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἴθι δὴ, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐχόμεθα.

ΔΙΟ-

v. 1403. Rav. liber: νῦν μόνον.

v. 1406. ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην. Ita Rav. liber. Vulgo pessumdato versu:
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τὴν τέχνην.

v. 1410. Rav. liber: ὅτις ἂν ἐπόησαν ἄλλους.

v. 1415. ἴθι δή. Rav. liber. Vulgo: ἴθι νυν.

v. 1417. μεθῆσθον. Rav. liber. Vulgo μεθεῖσθον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τοὖπος νῦν λέγετον ἐπὶ τὸν σταθμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Σπερχειὲ ποταμὲ, βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λάβεσθε τοίνυν αὖθις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἤν ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙ-

v. 1418. ἐπὶ τὸν σταθμόν. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰς τόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει.
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μου 'στί; ποῦ φράσω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
λέγοιτ' ἂν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκεν καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐὰν δὲ κρίνω;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.

ΕΥΡΙ-

v. 1442. δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκεν καὶ νεκρὼ δύο. Ita Rav. liber. Vulgo: δύ' ἅρματ' ἐσέθηκε. Idemque verſu ſeq. οὓς οὐκ, quod ad νεκρὼ referendum eſt. Vulgo ὡς οὐκ.

v. 1447. Rav. liber: μόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦ χάριν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχὺς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

v. 1465. βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς. Ita Rav. liber. Vulgo:

βραδὺς πέφυκε, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς.

v. 1468. Post hunc versum hoc sequitur:

μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἕτερον μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὅταν τὰ νῦν γ' ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙ-

quod nemo non videt turpiſſimum commentum eſſe. Eum recte Brunckius eiecit. Extat ille tamen in vetuſtiſſimo quoque libro Ravennate, cuius auctoritate perſonas toto hoc loco induximus.

v. 1477. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας. Ita Rav. liber, ut ex ingenio Brunckius edidit. Vulgo:
εἰ ναυμαχοῖεν ἂν κατέχοιτέ τ' ὀξίδας.

v. 1479. Rav. liber: ἐγὼ μὲν οἶδα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαὶ σὺ τί λέγεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

v. 1485. τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. Ita plane libri noſtri, ut vulgo. Brunckius ſine neceſſitate ex ingenio: χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.

v. 1487. Rav. liber: τἀναντία πράξαντες.

v. 1491. τί δαὶ σὺ τί λέγεις. Rav. liber. Vulgo: τί δαὶ λέγεις σύ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ, πλήν γ' ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

κρίνοις ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡΙ-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ἐγώ;
ἔκρινα νικᾷν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔκ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;

v. 1515. Rav. liber: τὸ δὲ καθεύδειν.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

τί δαί;

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

εὖ τοι λέγεις,
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

ΧΟΡΟΣ.

μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖθις,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
καὶ τὰ μέγιστα παραλιπόντα

τῆς

v. 1531. καὶ τὰ μέγιστα. Ita Rav. liber. Vulgo: τά τε μέγιστα.

τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Αγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι ποριςαῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Αρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ,
νὴ τὸν Απόλλω, ςίξας αὐτοὺς,
καὶ ξυμποδίσας,
μετ' Αδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

AI-

v. 1550. Λευκολόφου) στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τὸν Ἀδείμαντον·

οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐςὶ πάσχειν
τοῦτο ἐμὲ
τὸν Λευκολόφου παῖδα τοῦ
πορθάνος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτα μὲν εὐοδίαν
ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
ἐς φάος ὀρνυμένῳ
δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίας.

τῇ

v. 1554. καὶ διασώζειν. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo σώζειν.

v. 1563. τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν. Rav. liber ut Brunckius. Vulgo: τοῖς τούτου τοῦτον μέλεσι.

v. 1565. et seq. Horum quique duo vulgo usque ad finem unum versum efformant. Edidimus totum locum, quemadmodum scriptus est in libro Ravennate.

v. 1567. ἐς φάος ὀρνυμένῳ. Ita Rav. liber. Vulgo: κἐς φάος. *Hesiodus*: ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις. — κατὰ γαίας. Rav. liber. Vulgo: κατὰ γαῖαν.

τῇ τε πόλει μεγάλων
ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων
ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις
ξυνόδων. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος
τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα Ἔποπα γενόμενον πευσόμενοι παρ' αὐτοῦ, ποία ἐςὶν πόλις εἰς κατοικισμὸν βελτίςη· χρῶνται δὲ τῆς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὀρνέοις, ὁ μὲν κορώνῃ, ὁ δὲ κολοιῷ, ὀνομάζονται δὲ, ὁ μὲν Πεισθαίτερος, ὁ δὲ Εὐελπίδης, ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων.

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιςον ἦν κλέος, αὐτόχθοσι γενέσθαι· καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη, τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης, αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαςῆσαι ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεςώτων καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάςασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασιν διὰ τῆς κωμῳδίας ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριςοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς

Adnotationes in Aves.

Hoc primum argumentum Brunckius omiſit. Hoc tamen ita ſcriptum eſt in libro noſtro, ut edendum ipſum curavimus. τῆς ὁδοῦ Kuſterus aliique τοῖς ὁδοῦ. Poſt πεποιημένων addunt alii ea, quae in libro Ravennate poſtremo loco poſita ſunt. Poſt ea verba ſequuntur in eodem libro τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη. Vulgo: φιλοτιμία πρώτη.
ἀνατρέπτατο — ἀνετέτραπτο.
ἐπεὶ — ἐπὶ
τινῶν — τινῶν τὰ.
δράμασιν διὰ τῆς κωμῳδίας vulgo δράμασι διὰ τῆς κωμικῆς.
ἦν ἐκκλησία. λεληθότως — ἦν λεληθότως.

νερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν ἐκκλησία, λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς ΟΡΝΙΣΙΝ καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέ τοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπόστασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ᾠκονόμηται. καινῶν γάρ φησιν τὴν πόλιν προδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντισούντων τῆς κατοικίας Αθηναίων, καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων αὐτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου σκοπὸς τοιοῦτος. ἕκαστον δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκῆ, ἀλλ' ἄντικρυς Αθηναίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ, ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἀέρα πόλιν, τῆς γῆς ἀπαλλάσσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνέδους ὀρνίθων, τοῖς Αθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς· ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς πάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζονται. εἶθ' ὥσθ' ἕως εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ

εἰ δέ τοι — εἰ δέ οἱ.
προδεῖσθαι — προσδεῖσθαι.
'Αθηναίων καὶ — 'Αθηνῶν τῶν ὄντων καὶ.
αὐτοὺς — ἑαυτούς. ἕκαστον — ἕκαστος.
τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς — τῆς πονηρᾶς ἐνεστώσης.
περὶ τὸν — ὑπὲρ τόν.
γῆς ἀπαλλάσσων — γῆς ἁπάσης.
πάντων — ἁπάντων.
χρηματίζονται — χρηματίζοντας.
εἶθ' ὥσθ' ἕως εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον

δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτιοσι. τινὲς δέ φασιν τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ὅλον ἀποφαίνων, ὄρνισιν ἔδωκεν διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Επὶ Χαμβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄςυ, διὰ Καλλίου· εἰς δὲ Λήναια τὸν Αμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Αριμνήςου, τοῦ πρὸ Χαμβρίου. Αθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, τὸν Αλκιβιάδην μεταςελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυςηρίων εκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μετήκουσιν ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος, εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Αριςοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν· ἐν οἷς γε φησί (v. 145.)

Μηδαμῶς
παρὰ θάλατσαν ἡμῖν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.

 Εδι-

θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ vulgo εἶθ' ὕςερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμῳδεῖ.
εἰ πεποίη — εἰ πεποιθοίη.
φασιν τὸν ποιητὴν — φασι τῶν ποιητῶν.
νῦν τῆς — νῦν τὴν τῆς.
Χαμβρίου — Χαβρίου, atque ita paulo poſt.
Καλλίου — Καλλιςράτου.
Αριμνήςου — Αριςομνήςου.
παρὰ θάλατσαν ἡμῖν etc. — ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν.
Sunt hi verſus ex hac comoedia v. 145 etc. Hos attulit grammaticus aliter, ac ſcripti ii ſunt. Ex quo licet intelligere, quanta ſit habenda grammaticis fides, dum in ſententiis veterum ſcriptorum, quas afferunt, totius ſcripturae rationem inveſtigamus.

ἐπὶ

Εδιδάχθη ἐπὶ Χαμβρίου διὰ Καλλιςράτου ἐν ἄςει ὃς ἦν δεύτερος τοῖς ὄρνισιν. πρῶτος Αμειψείας κωμαςαῖς, τρίτος Φρύνιχος μονοτρόπῳ. φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Αθηναίοις τὰ πράγματα. τότε γὰρ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν. Λάμαχος οὐκ ἔτι ἦν. Νικίας ἐτεθνήκει. Δεκέλειαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι. Αγις ὁ Λακεδαιμονίων ςρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Αττικήν. Αλκιβιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει, καὶ ἐκκλησιάζων συνεβούλευε τὰ χρηςὰ Λακεδαιμονίοις. ταῦτα Αθηναίων συμφοραί. διὰ ταῦτα αἱ Αθηναίων φυγαί. καὶ ὅμως οὐκ ἀπείχοντο τοῦ κακοπραγμονεῖν καὶ συκοφαντεῖν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Αθήνας δύο τινές·
οἱ πρὸς τὸν Εποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, ἠρώτων ἀπράγμονα πόλιν.
εἷς ὄρνις Εποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων
πτηνῶν διδάσκει, τί δύνατ' ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα

πόλιν

ἐπὶ Χαμβρίου διὰ Καλλιςράτου ἐν ἄςει — Kuſterus aliique ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος εἰς ἄςυ. Quo recentiores ſunt ſcriptores, eo diligentius honos nomini adiectus eſt.

συνεβούλευε — συνεβουλεύσατο.

ταῦτα Ἀθηναίων συμφοραί. διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί.

καὶ ὅμως — διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί. καὶ ὅμως.

Alterum argumentum ſoluta oratione in libro Ravennate ſcriptum eſt.

πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
αὐτοὶ παραλήψοντ'. ἐκ δὲ τοῦδε Φαρμάκου
πτέρυγάς τ' ἐποίουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ *θεράπων Εποπος.*
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
ΚΗΡΥΚΕΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ *γεωμέτρης.*
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ *διθυραμβοποιός.*
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ *Πεισθεταίρου.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ,
ΤΡΟΧΙΛΟΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ,
ΚΗΡΥΞ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

διαῤῥαγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ δ' ἐμὲ, κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τὸ δ' ἐμὲ, κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ ποῖ γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.

v. 1. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ. Ita Ravennas liber.
v. 9. ἀλλ' οὐδὲ ποῖ γῆς ἐσμὲν. Ita Rav. liber, ut vulgo. Fru-
stra

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδ' ἂν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι,

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ μὲν, ὦ 'τὰν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὑκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων·
κᾀπέδοτο τὸν μὲν Θαρελλείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γάρ ἐστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.

ΠΕΙ-

ſtra hinc Brunckius cum Davveſio ex ingenio emendarunt: ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς. Qui locus in exemplis recenſeri poterit, cum de uſu adverbii illius diſputatur. In ſequenti v. 45. plane ſcriptum eſt in libro noſtro, ut vulgo editum eſt, ὅποι καθιδρυθέντε, quod ex ingenio Brunckius in ὅπου convertit.

v. 17 Θαρελλείδου. Vulgo Θαῤῥελείδου. v. ſeq. Vulgo τήνδε δὲ τριωβόλου.

v. 19. τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην οὐδὲν. Ita Rav. liber. Vulgo: τώδ'.. ἤστην. Brunckius ἐσθὸν ex libro ſuo.

v. 19. οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακνῶν) ςίχος· Ἀθηναῖοι δ' ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἥδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ ταυτὰ κρώζει, μὰ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γὰρ, ὦ 'νδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ.
ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς, εἰσβιάζεται·
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενὸς,
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κεὐδαίμονα,
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.

v. 23. Rav. liber: ἥδ' ἡ κορώνη. Vulgo: οὐδ' ἡ κορώνη.

v. 26. βρύκουσ' — ἐσθίουσα. Rav. liber.

διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν·
κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυῤῥίνας,
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστὶ παρὰ τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένων,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ᾗ 'πέπτετο.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

χὡ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεὶ δεικνύς τι μοι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.

ΠΕΙΣ-

v. 42. βάδον — τὴν πορείαν. Rav. liber.

v. 46. παρὰ τὸν Τηρέα. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libro suo πρὸς τόν.

v. 48. εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ᾗ 'πέπτετο. Ita Rav. liber, ut Dawesius et Brunckius coniecerant. Vulgo: οἶδε πόλιν ᾗ πέπταται, et πέπτατο.

v. 55. ὁ ψόφος. Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo deest articulus.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.
παῖ, παῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί λέγεις, οὗτος; τὸν Εποπα παῖ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδὸς γ' ἐχρῆν Εποποῖ καλεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Εποποῖ. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὖθις αὖ;
Εποποῖ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Απολλον Αποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωΐ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὕτω 'στὶ δεινὸν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ἀπολεῖσθον.

ΕΥΕΛ-

v. 59. ποιήσεις ἔτι με. Brunckius. Vulgo: ποιήσεις τί με. Deeſt hic verſus in libro noſtro.

v. 63. οὕτω 'στὶ δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Ita plane Rav. liber, ut vulgo. Brunckius, quod putat frigidum hoc eſſe, ex ingenio fecit οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις. Quod non video, quantum ab eo differat.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὐδὲν λέγεις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀτὰρ σὺ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἡττήθης τινὸς
ἀλεκτρυόνος;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο
ὄρνιν,

v. 69. ἀτὰρ σύ. Ita Rav. liber. Vulgo: ἀλλὰ σύ.

ὄρνιν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὗτός γ', ἅτ', οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποτ' ὤν,
τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς·
τρέχω 'π' ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρύβλιον.
ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;
τρέχω 'πὶ τορύνην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ἀλλ' ἀρτίως, νὴ τὸν Δία,
εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οἶδα μὲν σαφῶς,
ὅτι ἀχθέσεται· σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κακῶς σύ γ' ἀπόλοι'· ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.

ΕΥΕΛ-

v. 73. ἔχῃ. Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libro suo ἔχοι.
v. 75. οὗτός γ' ἅτ' οἶμαι. Rav. liber. Vulgo: γὰρ ἅτ' οἶμαι.
v. 78. Vulgo: δεῖ τορύνης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, χῷ κολοιός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ δειλότατον σὺ θηρίων,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

εἶπ' ἐμοί,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ποῦ γάρ ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀπέπτετο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ 'γάθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

ΕΠΟΨ.

ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;

ΕΠΟΨ.

v. 87. σὺ θηρίων. Rav. liber. Vulgo: σὺ θηρίον. Saepissime hac in fabula personas adiecimus ex auctoritate libri nostri, quae vulgo male positae sunt. Quo in genere multa iam Brunckius perfecerat.

ΕΠΟΨ.

τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἱ δώδεκα θεοὶ . . .
εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε.

ΕΠΟΨ.

μῶν με σκώπτετον,
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦν γὰρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σοῦ καταγελῶμεν.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ τοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

ΕΠΟΨ.

τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;

ΕΠΟΨ.

ὄρνις ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά;

ΕΠΟΨ.

ἐξερρύηκε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πότερον ὑπὸ νόσου τινός;

ΕΠΟΨ.

οὔκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
πτερορρυεῖ τε, κᾆθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νώ; βροτώ.

ΕΠΟΨ.

ποδαπὼ τὸ γένος;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.

ΕΠΟΨ.

μῶν Ηλιαστά;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὰ Δία, θατέρου τρόπου·
ἀπηλιαστά.

ΕΠΟΨ.

σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.

ΕΠΟΨ.

πράγευς δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἤλθετον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.

ΕΠΟΨ.

ΕΠΟΨ.

τίνος πέρι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ, ποτε,
κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ, ποτε,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ, ποτε·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν.

ΕΠΟΨ.

ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.

ΕΠΟΨ.

ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

ΕΠΟΨ.

ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;

ΕΥΕΛ-

v. 118. καὶ γῆν ἐπέτου. Rav. liber, ut Brunckius.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μὴ,
μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς. —

ΕΠΟΨ.

νὴ Δία, ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.

ΕΠΟΨ.

τίνων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεὶς, παιδὸς ὡραίου πατήρ·
Καλῶς γέ μου τὸν υἱὸν, ὦ Στιλβωνίδη,
εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. —

ΕΠΟΨ.

ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ', ὁποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν.

ΕΥΕΛ-

v. 128. τοιαδί Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo τοιάδε.
v. 134. Rav. liber: μή μοι τότε γ' ἔλθῃς.
v. 139. καλῶς γέ μου. Rav. liber. Vulgo γ' ἐμοί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;

ΕΠΟΨ.

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθόνθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅτιὴ, νὴ τοὺς θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.

ΕΠΟΨ.

οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

ΕΠΟΨ.

νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ·
ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί.

ΕΠΟΨ.

τί σοι πιθώμεσθ';

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅ τι πίθοισθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
Τίς ὄρνις οὗτος; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
Ανθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων. —

ΕΠΟΨ.

νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰκίσατε μίαν πόλιν.

ΕΠΟΨ.

v. 163. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰ πίθεσθέ μοι.

v. 164. πιθώμεσθ', et πίθοισθε. Rav. liber; quorum alterum vulgo πιθοίμεσθ', a Brunckio emendatum, alterum eidem modo ab ipso Brunckio accommodatum est, qui ex ingenio cum Davvesio πίθησθε edidit, ἂν particula deficiente. Sed in hunc modum tot veteribus libris consentientibus, fas est iam cuique ex hoc loco exemplum eruere de diversa modorum ratione etiam in interrogando, ἂν quoque particula deficiente.

ΕΠΟΨ.

ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος;
βλέψον κάτω.

ΕΠΟΨ.

καὶ δὴ βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βλέπε νῦν ἄνω.

ΕΠΟΨ.

βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

περίαγε τὸν τράχηλον.

ΕΠΟΨ.

νὴ Δία,
ἀπολαύσομαί τι δ', εἰ διαστραφήσομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἶδές τι;

ΕΠΟΨ.

τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;

ΕΠΟΨ.

πόλος; τίνα τρόπον;

v. 179. δήπου 'στὶν. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: δῆθ' ἐστίν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥσπερ εἴποι τις, τόπος.
ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·
ἢν οἰκίσητε τοῦτο, καὶ φράξηθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥστ' ἄρξετ' ἀνθρώπων μὲν, ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.

ΕΠΟΨ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς.
εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.

ΕΠΟΨ.

ἰοὺ, ἰοὺ·
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο;

v. 180. ὥσπερ εἴποι τις τόπος. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio, ne desit adverbium εἰ, quod in ipsa re inest, ὥς τις εἰ λέγοι τόπος. Nonnulla hoc in genere iam in *Plutum* animadvertimus.

ΕΠΟΨ.

σύ.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;

ΕΠΟΨ.

ῥᾳδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μή νυν ἕσταθι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ' ἐγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κᾀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ.

ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χωρεῖ

 διὰ

v. 204. καλοῦμεν αὐτούς. Rav. liber.

v. 207. ἀντιβολῶ σ' ἐγ' ὡς. Ita Rav. liber. Vulgo: ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς.

v. 212. et ſeq. Ita libri omnes. Hos tamen verſus ex arbitrio ſuo Brunckius immutat, quod Ἴτυν ultimam corripiat:

τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν

διεροῖς

διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχὼ
πρὸς Διὸς ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ).

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος.

ΠΕΙΣ-

διεροῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς
ἐλελιζομένη. καθαρὰ χώρει.

Sed potuit Aristophanes ultimam Ἴτυν syllabam in extremo versu, qui commune nihil habet cum insequenti versu, vel producere vel indifferentem facere in Anapaesto. Quando omnes libri veteres eum habent ordinem, incivile est, eumdem invertre. Nova haec, quae viget, clara licet atque illustris, criticorum schola, plura aggreditur, queis tractandis bona monumenta desunt, novaque exempla prorsus eliminat, quibus si careremus, nimis utique angusti fierent illi, qui, cum Athenae florerent, amplissimi patebant dicendi ac scribendi fines. At horum exemplorum pleraque in ipso Aristophane occurrunt, quorum alia Brunckius ipse animadvertit, ut in v. 251. huius fabulae:

νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων,

quae alibi quoque occurrunt. Nihil enim differt, utrum hanc sibi licentiam poeta quis assumat in melicis, an ubique.

v. 219. *Tzet. ad Lycophr.* ᾄσματα καὶ ᾠδὰς γράφειν πρὸς μουσικὴν καὶ φόρμιγγα καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί ἐστιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σιωπήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὁὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΕΠΟΨ.

ἐποποί, ποὶ ποποποποιποποί· ποποί.
ἰὼ, ἰώ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·
ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων,

v. 222. Post hunc vers. scriptum est αὐλεῖ, scilicet *Epops*, recte. Atque hinc versu 225. *Evelpides* ait:

ὁὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

v. 227. Edidi ut est in libro Ravennate.

v. 230. ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας, ita liber Ravennas. Vulgo: ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας. Toto hoc loco impressi libri differunt a libro Ravennate, in quo elegantissime poeta de uno in aliud genus mira quadam versuum temperatione frequenter pergit. Eos ita Brunckius edidit:

σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν,
ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε
λεπτὸν ἡδόμενα φωνᾷ.

— — —

ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει. τά τε κατ' ὄρεα

(quod

σπερμολόγων τε γένη
ταχὺ πετόμενα,
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον ἀμφι-
τιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν,
ἡδόμενα φωνᾷ·
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιό·
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους
ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει·
τά τε κατ' ὄρεα, τά τε
κοτινοτράγα, τά τε
κομαροφάγ'. ἀνύσατε πετόμενα
πρὸς ἐμὰν αὐδάν.
τριοτὸ, τριοτὸ, τοτοβρίξ.
οἵ θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους
ἐμπίδας κάπτεθ', ὅσαι τ' εὐδρόσους
γῆς τόπους ἔχετε, λει-
μῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος·
ὄρνις τε πτεροποίκιλος
ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται·
δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα.
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροίζομεν

οἰωνῶν

(quod emendavit Brunckius. Alii namque κατ' ὄρεα)

τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα.
ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδάν.
τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ.
ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας
τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας
κάπτεθ'. ὅσα τ' εὐδρόσους τε
γῆς τόπους ἔχετε καὶ λειμῶ-
να τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος
ὄρνις τε πτεροποίκιλος,

qui postremus versus omnino abest a libro nostro.

οἰωνῶν τῶν τανοαδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
καινὸς γνώμην,
καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα.
δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.
τοροτοροτοροτοροτίξ
κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτορολιλιλίξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
καί τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
ἐμβὰς, ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

τοροτὶξ, τοροτίξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.

ΕΥΕΛ-

v. 256. In libro Ravennate deest τῶν.
v. 260. Idem liber ἔργων τ' ut vulgo. Brunckius τ' ἔργων.
v. 262. Postremum δεῦρο vulgo deest.
v. 263. Ante hunc vers. nonnulli *Chorum* posuerunt. Quorumnam? Aves enim nondum advenerant. v. 266. ὁρᾷς τιν' ὄρνιν; ἐγὼ μὲν οὔ. et rursus v. 271. οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται etc. Recte ergo deest in libro Ravennate. In posterum non amplius animadvertam, editurum me has avium voces eo modo, quo scriptae sunt in libro Ravennate.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταὼς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;

ΕΠΟΨ.

οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί·
ἀλλὰ λιμναῖος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς.

ΕΠΟΨ.

εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος, ὦ σέ τοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί βωστρεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ΕΠΟΨ.

ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.

ΠΕΙΣ-

v. 278. ἕτερος δῆτα χ' οὗτος. Ita Rav. liber, et Brunckius. Vulgo: ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος.

v. 279. Ita Rav. liber, et Brunckius ex ingenio. Vulgo: τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις, et ὀρειβάτης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μῆδος; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις.
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐσέπτετο;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ;
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' οὗτος μέν ἐστιν Φιλοκλέους,
ἐξ Ἔποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγοις;
Ἱππόνικος Καλλίου, κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Καλλίας ἄρ' οὗτος οὕρνις ἐστίν· ὡς πτερορρυεῖ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος;

ΕΠΟΨ.

v. 281. ἐσέπτετο Rav. liber. Vulgo ἐπέπτατο.
v. 284. Ita Rav. liber. Vulgo:
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος — οὗτός ἐστι μὲν Φιλ.
Brunckius ex ingenio emendavit:
ἀλλ' ἔστιν μὲν οὗτος Φιλ.
v. 290. αὖ βαπτὸς. Brunckius. Vulgo αὖθις, Rav. liber αὖ τις.

ΕΠΟΨ.

οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;
πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἦ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ 'γαθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον συνείλεκται κακὸν ὀρνέων;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ, ἰού·
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε, νὴ Δί', ἀτταγᾶς·
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ· ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκυών.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τίς γάρ ἐσθ' οὔπισθεν αὐτῆς;

ΠΕΙΣ-

v. 294. ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων.
Ita Rav. liber, ut Brunckius in libro ſuo ſcriptum fuiſſe teſtatur. Imprudens tamen edidit:
ἀλλὰ μὲν τίς ἡ λόφωσίς ἐστιν ἡ τῶν ὀρνέων.
Vulgo inepta, quae hoc loco edita ſunt.

v. 296. Rav. liber: ἐπὶ τῶν λόφων οἰκοῦσ' ὦ 'γαθ'.

v. 301. Rav. liber: ἐκεινοσί γε νὴ Δί' ἀλκυών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅς τις ἐστί; κειρύλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γάρ ἐστι Σπόργιλος;
χ᾽ αὑτηΐ γε γλαύξ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί φής; τίς γλαῦκ᾽ Ἀθήναζ᾽ ἤγαγε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κίττα, τρυγὼν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περιστερὰ,
νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,
πορφυρὶς, κέρχνης, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν ὀρνέων·
ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν κοψίχων.
οἷα πιππίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ᾽ ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ποποποποποποποποποποί·

ποῦ

v. 307. κέρχνης Rav. liber. Vulgo κερχνηΐς. Brunckius ex ingenio κέρχνη.

ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται;

ΕΠΟΨ.

οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, κοὐκ ἀποστατῶ φίλων.

ΧΟΡΟΣ.

τιτιτιτιτιτιτιτί·
τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρός γ' ἐμὲ φίλον ἔχων πάρει;

ΕΠΟΨ.

κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.
ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ; πᾶ; πῶς φής;

ΕΠΟΨ.

φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν, ἐξ ὅτου 'τράφην ἐγὼ,
πῶς λέγεις;

ΕΠΟΨ.

μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

τί μ' εἰργάσω;

ΕΠΟΨ.

v. 314. Ita Rav. liber. Vulgo:
ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε;
τίνα τόπον ἄρα νέμεται.

v. 317. Ita Rav. liber. Vide *Suidam* in πάρει. Vulgo:
τίνα λόγον ἄρα ποτὲ
πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων.

v. 319. δεῦρ' ἀφῖχθον. Ita Rav. liber, ut ex ingenio Brunckius edidit. Vulgo: ἀφίκονθ'.

ΕΠΟΨ.

ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον;

ΕΠΟΨ.

καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.

ΧΟΡΟΣ.

κἄστιν ἤδη ποῦ;

ΕΠΟΨ.

παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα·
προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν.
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν
ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότ' ἐγένετο γ', ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιόν γ' ἐτράφη.
πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος·

τῶ

v. 334. Ita ex ingenio Brunckius, a quo Ravennas liber nequaquam diſſentit. Ita namque in eo ſcriptum eſt: γένος ἀνόσιον ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ. Vulgo: ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοὶ.

v. 336. Ita libri omnes. Brunckius tamen, ne quarto loco in verſu ſpondeus ſit, ita eumdem componit: ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμὶν ὕστερος λόγος.

τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην,
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
κάρτα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΠΕΙΣ-

Profecto cum libri omnes consentiant, paranda potius sunt exempla ex his locis, quam contendendum, libros omnes pessimo exemplo corruptos esse. Gratior certe ac venustior est auribus versus, ut cum exhibent libri veteres. Haec alibi quoque occurrunt, quae suis locis dicemus. Atque in hac ipsa fabula v. 390. libri omnes, ut noster:

τῶν ὅπλων ἐντός, παρὰ τὴν χύ-
τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας;

quos Brunckius, ne in primo versu sit tertio loco dactylus, ita ex ingenio emendat:

τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κλαυσεῖ γὰρ, ἢν ἅπαξ γε τὼ 'φθαλμὼ ἐκκοπῇς.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰώ·
ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε πάντα
ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμφω
καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
οὔτε πολιὸν πέλαγός ἐστιν, ὅ τι δέξεται
τώδ' ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ λέγω,

v. 356. ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ. Rav. liber. Vulgo τί σοι.

ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί δὲ χύτρα νὼ γ' ὠφελήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Γλαῦξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας,
εἶτα κατάπηξον πρὸς αὑτόν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν, ἢ τρυβλίον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλελελεῦ· χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μένειν ἐχρῆν.
ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.

ΕΠΟΨ.

v. 362. ὦ σοφώτατ' εὖ γ' ἀνεῦρες. Ita Rav. liber, ut Brunckius.

v. 364. οὐ μένειν ἐχρῆν. Ita Rav. liber. Vulgo μέλλειν.

ΕΠΟΨ.

εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι,
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;

ΧΟΡΟΣ.

φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;

ΕΠΟΨ.

εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν οἵδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν γ' ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ φίλων,
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

 ΧΟ-

v. 373. Rav. liber: χρήσιμον ἢ διδάξειάν ποτε.

v. 377. οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'. ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν. Ita Rav. liber. Vulgo: οὐ μάθοις ἂν οὐδὲν (quod Kusterus ex libro Vaticano emendavit) . . . αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.

ΕΠΟΨ.

καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν· ὥστε τὴν χύτραν
τώ τε τρυβλίω καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον,
περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρὰ τὴν χύ-
τραν, ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐτεόν· ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.

δημό-

v. 386. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν. ὥστε τὴν χύτραν. Ita Rav. liber.

v. 390. et seq. Vide quae diximus ad v. 336.

v. 395. ὁ Κεραμεικὸς) οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ

δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς,
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
    ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄπαγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας
παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ,
    καὶ πόθεν ἔμολον,
ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. ἰὼ
Ἔποψ, σέ τοι καλῶ.

ΕΠΟΨ.

καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;

v. 398. τοῖς πολεμίοισιν. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῖσι πολεμίοις.

v. 405. et 406. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν.— ἰὼ Ἔποψ. Brunckius ex ingenio:
καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ Ἔποψ.

ραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλίστρατος περὶ Ἀθηναίων συγγεγράμμασί φασιν. καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός· ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος· βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἐντεῦθεν εἰσὶ στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες. οἷον ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασιν. ἔχουσι δὲ καὶ αἱ στῆλαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος ἀπέθανε. λέγει δὲ παρ' ὑπόνοιαν τὰς χύτρας.

v. 399. ἐν Ὀρνεαῖς) ἀντὶ τοῦ παρὰ τὰ ὄρνεα. ἔστι δὲ τῆς Ἀργείας πόλις, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει λέγων Γ. ὀρνεάς τ' ἐνέμοντο.

v. 402. παρὰ τὴν ὀργὴν) παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·
    ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ'
        ἔγχεα.
οἷον ὅπλα μὴ ἔχων θυμῷ πολέμει μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

τίνες ποθ' οἵδε, καὶ πόθεν;

ΕΠΟΨ.

ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.

ΧΟΡΟΣ.

τύχη δὲ ποία κομίζει
ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρ-
νιθας ἐλθεῖν.

ΕΠΟΨ.

ἔρως
βίου, διαίτης τε, καὶ σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι,
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

τί φής; λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;

ΕΠΟΨ.

ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυνὼν,
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;

ΕΠΟΨ.

v. 411. et ſeqq. Edidi hos verſus uti ſcripti ſunt in libro Ravennate. Vulgo ita circumferuntur:

ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.
Επ. ἔρως βίου διαίτης τε
καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.
Χορ. τί φής;
λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;

v. 419. τῶν ἐχθρῶν Rav. liber.

ΕΠΟΨ.

λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔ-
τε λεκτὸν, οὔτε πιςόν· ὡς
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα μαινόμενος;

ΕΠΟΨ.

ἄφατον ὡς φρόνιμος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνι σοφόν τι φρενί;

ΕΠΟΨ.

πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

ΧΟΡΟΣ.

λέγειν, λέγειν, κέλευέ μοι.
κλύων γὰρ, ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.

ΕΠΟΨ.

ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιςάτου.
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἵσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.

v. 423. Idem liber: σὰ ταῦτα πάντα, καί.
v. 431. Ita vulgo circumfertur:
λέγειν κέλευέ μοι λέγειν.
v. 434. μὲν πάλιν. Rav. liber. Vulgo: αὖ πάλιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾽γὼ μὲν οὐκ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ᾽ οἵδε διαθήκην ἐμοί,
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ᾽ ὀρχίπεδ᾽ ἕλκειν, μήτ᾽ ὀρύττειν —

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τι που
τὸν...; οὐδαμῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τὼ ᾽φθαλμὼ λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

διατίθεμαι ᾽γωγε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὄμνυμ᾽ ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔσαι ταυταγί.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ᾽ ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ᾽ ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.

ΧΟΡΟΣ.

v. 445. ὄμνυμ᾽, ἀντὶ εὔχομαι. Rav. liber.

ΧΟΡΟΣ.

δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος· σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρηστὸν ἐξειπών, ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας,
λέγε θαρρήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει· φέρε παῖ στέφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἤ τι;

ΠΕΙΣ-

v. 460. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκεις. Dawesius, quem sequitur Brunckius, propterea quod censeat postremam πράγματι syllabam, ante γνώμην positam, produci debere, ita versum emendat:

ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας.

At in eam verborum collocationem, quam vulgo sequimur, omnes sane veteres libri consentiunt. Ex quo satius est concludere, brevem natura sua syllabam ante eas literas minime produci necessario debere, quam rationes emendandi veteres poetas quaeritare.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἵ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς —

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὑμεῖς,
πάντων, ὁπόσ' ἐστὶν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδὶ, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ γῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΧΟΡΟΣ.

τουτὶ, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·

γῆν

v. 466. θραύσει Rav. liber explicat πείσει.

γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.

ΕΠΟΨ.

οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρεσβυτάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·
οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιὸν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐςὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,
ἦρχέ τε Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου,

ὥςε

v. 480. Ita Rav. liber. Vulgo:
ὡς σὺ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον.

v. 484. Rav. liber Μεγαβάζου, et v. 486. ὁ βασιλεὺς μέγας.

v. 484. Μεγαβάζου) οὗτος σατράπης Δαρείου, ὁ τὴν Αἴγυπτον ἑλών·

ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μέγας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν,
ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ,
ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί.
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μοχθηρὸς Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄστει,
κἄρτι 'κάθευδον· καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ᾖσε·
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον, ἐχώρουν Ἁλιμουντάδε, κἄρτι προκύπτω

ἔξω

v. 491. Ita Rav. liber. Vulgo: τορνευτασπιδολυροπηγοί.
v. 495. Rav. liber δειπνεῖν.

ἑλών· οὗ μνημονεύει Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῳ. „Μεγάβαζον τὸν Ζωπύρου πέμπει ἄνδρα Πέρσην μετὰ πολλῆς στρατιᾶς, ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν τούς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς συμμάχους μάχῃ ἐκράτησε."

ἔξω τάχευς, καὶ λωποδύτης παίει ῥόπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴκτινος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἀβασίλευε.

ΕΠΟΨ.

τῶν Ἑλλήνων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων
προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
ἐκυλινδούμην ἴκτινον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν ἀναχάσκων,
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι

ἐν

ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·
ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, ἱέρακα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἵν', ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς εἰς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
τὰ σπλάγχνα διδοῖ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.

ὤμνυ

v. 515. ἕστηκεν. Rav. liber.

v. 519. ὅταν.... διδοῖ. Ita Ravennas liber, et ceteri omnes. Saepe occurrit in Aristophane particula ἂν et ὅταν, ἐὰν item, εἰ et ἢν, tum ὅπως ἂν, ἢν μὴ, et ἕως ἂν, aliaeque cum eo temporis modo coniunctae, qui communi

ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεόν· ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.
Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

οὕτως

muni rationi nequaquam consentit. Doctorum illorum hominum, qui Aristophani edendo studuerunt, alii exempli loco haec omnia integra atque incorrupta servarunt, alii vero, quos inter Brunckius maxime, ad communem formam easdem omnia perpetuo revocarunt. Nam hoc etiam loco Brunckius errorem emendaturus, διδῷ edendum curavit; propterea quod ὅταν particula cum subiunctivo, non autem cum optativo modo communiter coniungatur. Sed mihi longe elegantius fecisse videntur ii doctissimi homines, qui haec veluti exemplorum loco reliquerunt: quorum opinio eo certior nunc apud omnes debet esse, quod alii libri veteres accesserint diligenter scripti, qui in idem conspirant. Ex qua librorum omnium consensione fit, ut in his error excludatur, atque ut omnes existiment, eos libros, qui cum ceteris hac in re aliquando non consentiunt, librarii arbitrio communem formam, non autem ex poetae mente ac voluntate prae se ferre. Iam vero hac de re alibi diximus, nec singillatim loco singula, quae plura sunt, animadvertenda curabimus.

v. 520. Hic rursum Brunckius, ne in tertia sede sit *iambus*, ex ingenio versus voces sic pro suo arbitrio collocat:

ὤμνυ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν. ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.

Vulgo: ὤμνυέ (contra Atticam formam ὤμνυ) τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεόν. At libri omnes veteres una consensione versum exhibent, ut vulgo editus ille est, si ὤμνυ excipias, quod cum Brunckio libri nostri auctoritate Aristophani restituimus. Quare sollicitandus ille non est, ne atticam comicamque poesin brevioribus limitibus coangustemus.

v. 521. Eiusdem rei aliud in hoc versu exemplum occurrit, qui ita vulgo circumfertur:

λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τις τί.

In quo certe τις versum inepte conficit. Cetera vero librorum omnium veterum inprimisque libri nostri au-

οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον·
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
βάλλουσ' ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς.
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους.
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾷν,
ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.

ΧΟΡΟΣ.

πολὺ δὴ, πολὺ ἂν χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.

σὺ

ctoritate ſuſtentantur. Id Kuſterus vidit. Quare eo deiecto ex auctoritate libri Vaticani, ita verſum edendum cenſebat:

λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν' etc.

Erravit ille quidem, quod putavit, ſecundam ὄμνυσιν ſyllabam brevem eſſe. In ceteris libros omnes ſecutus eſt. At Brunckius, ut de tertia ſede a vulgari ſcriptura *tribrachym* removeret, ita verſum ex ingenio emendavit:

λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

v. 539. πολὺ ἂν Rav. liber. Vulgo: πολὺ δή.

σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ συν-
τυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γάρ ἐγώ σοι
τά τε νεόττια, κἀμαυτὸν, οἰκήσω.
ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ,
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

ΕΠΟΨ.

ὦ Κεβριόνα, καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

v. 544. et ſeq. Edidi hos verſus, uti ſcripti ſunt in libro Ravennate. Vulgo:

σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα καὶ
συντυχίαν ἀγαθὴν etc.

Brunckius vero ex ingenio:

σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν etc.

v. 547. Ita Rav. liber. Vulgo:

τὰ νεόττια κἀμαυτὸν οἰκήσω δή.

v. 548. ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρᾶν. Ita liber noſter. Vulgo:

ἀλλὰ τί χρή.

v. 553. Κεβριόνα libri omnes. Doricum. Ad rem certe vulgari quodam carmine tritam poeta huc reſpicit, id, quod ei frequenter in uſu eſt.

v. 552. Βαβυλῶνα) φασὶ γὰρ τὴν Βαβυλῶνα ἀπὸ ὀπτῶν πλίνθων οἰκοδομηθῆναι. καὶ ἀντὶ γύψου ἀσφάλτῳ συνδεθῆναι τὰς πλίνθους. ἡ Σεμίραμις δὲ ἔκτισε τὴν Βαβυλῶνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειτ' ἂν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πόλεμον πρωὐδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τὸ λοιπόν·
κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις. προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, πυροὺς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλεῖ θύῃ τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας·
κἂν Διῒ θύῃ βασιλεῖ κριὸν, βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις,
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν.

ΕΥΕΛ-

v. 567. ἢν δ' Ἡρακλεῖ θύῃ τις. Ita Rav. liber. Vulgo: ἢν δ' Ἡρακλεῖ τις βοῦν. Quod ex interpretum adnotationibus in verſum irrupit. Brunckius Ἡρακλέει edidit.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἥσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

ΕΠΟΨ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιοὺς,
οἳ πετόμεσθα, πτέρυγάς τ' ἔχομεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ληρεῖς. καὶ, νὴ Δί', ὅ γ' Ερμῆς
πέτεται, θεὸς ὢν, πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ πολλοί.
αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν. καὶ, νὴ Δί', Ερως γε.
Ιριν δέ γ' Ομηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.

ΕΠΟΨ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίζωσι τὸ μηδὲν,
τούτους δὲ θεοὺς, τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν,
καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

v. 575. Ιριν δέ γ'. Rav. liber idemque v. seq. ἡμῖν. Ita superiori v. 560. ἔτ' ἐκείνας; aliaque saepe huiusmodi, quae longum esset singillatim adnotare.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσιν,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ·
εἶθ' ὅ γ' Ἀπόλλων, ἰατρός γ' ὢν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ 'μὼ πρώτις' ἀποδῶμαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν δ' ἡγῶνταί σε θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσαι.

ΕΠΟΨ.

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κεγχνήδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

ΕΠΟΨ.

πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσι.

ΠΕΙΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὰ μέταλλα τοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστὰ,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

ΕΠΟΨ.

πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χειμὼν ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

γαυλὸν κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

v. 593. τὰ μέταλλα τοῖς μαντευομένοις. Ita Rav. liber. Vulgo: μέταλλ' αὐτοῖς.

v. 600. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex suo libro emendarat. Vulgo: οὗτοι γὰρ οἴδασι. Idemque liber v. seq. οἶδεν.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐςί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' εἰς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔς' ἐν Ὀλύμπῳ·
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

ΕΠΟΨ.

παρὰ τοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-

χὶ

v. 611. Ita ex ingenio Brunckius. Vulgo ut liber noster: πρῶτον μὲν οὐ —

χὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι
χρυσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν.
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων
δένδρον ἐλαίας ὁ νεὼς ἔσται·
κοὐδ' εἰς Δελφοὺς, οὐδ' εἰς Ἄμμω-
ν' ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυροὺς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τὼ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος
ὁμόφρονας λόγους δικαίους,
ἀδόλους, ὁσίους,
ἐπὶ θεοὺς ἴοις, ἐμοὶ
φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

v. 633. ἢν σὺ... ἴοις. Ita libri omnes. Brunckius ex aliorum usu ἂν, particulae ex ingenio emendat ἴῃς.

ΕΠΟΨ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾷν·
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾷν· πρῶτον δέ τε
εἰσέλθετ' εἰς νεοττίαν γε τὴν ἐμὴν,
καὶ τἀμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.

ΕΠΟΨ.

τῷ δὲ, τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Εὐελπίδης Θριῆθεν.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δεχόμεθα.

ΕΠΟΨ.

δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

ΕΠΟΨ.

ἴθι.

ΠΕΙΣ-

v. 645. Rav. liber Θριᾶθεν

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
Φέρ' ἴδω, φράσον νῷν πῶς ἔγωγε χ' οὑτοσὶ
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω;

ΕΠΟΨ.

καλῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτέ.

ΕΠΟΨ.

μηδὲν φοβηθῇς. ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία,
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ καλῶ.

ΕΠΟΨ.

τί καλεῖς;

ΧΟΡΟΣ.

v. 648. et seq. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex suis libris edidit. Vulgo inepte:

Πει. ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρουσαι πάλιν. Επ. φέρ' ἴδω.
Πει. φράσον γε νῷν, ὅπως ἐγώ τε, χ' οὑτοσί.

v. 658. σὲ καλῶ, σὲ καλῶ. Ita Rav. liber. Vulgo: σὲ καλῶ, σὲ λέγω.

Linus apud *Laertium in prooemio*:

Ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει.

ΧΟΡΟΣ.

τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ,
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης
κατάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν
μετ' ἐκείνης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ τοῦτο μέντοι, νὴ Δί', αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον·
ἐκβίβασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτὴν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾷν. ἡ Πρόκνη,
ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον·
ὡς δ' ἁπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἆρά γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.

ΕΥΕΛ-

v. 672. ὀβελίσκοιν Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex libro suo ὀβελίσκων.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ', ὥσπερ ᾠὸν, νὴ Δί', ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.

ΕΠΟΨ.

ἴωμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ὦ
φιλτάτη ὀρνέων
πάντων ξύννομε, τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ·
ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης,
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρου-
σ'; ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκου-
σ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

Αγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι,
προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρως, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν, γένεσίν τε θεῶν, ποταμῶν τ', Ερέβους τε, Χάους τε,

εἰδότες

εἰδότες ὀρθῶς, παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.
Χάος ἦν, καὶ Νὺξ, Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠὸν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν·
πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταὶ,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·

σπεί-

σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,
εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδὼν,
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ λῃδάριόν τι πρίασθαι.
ἐσμὲν δ' ὑμῖν Αμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός.
ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ', ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε·
ξύμβολον, ὄρνιν· φωνὴν, ὄρνιν· θεράποντ', ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν.
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς,
ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν

αὐτοῖς,

v. 715. λῃδάριον Rav. liber. Vulgo: ληΐδάριον. Brunckius ληδάριον cum Hesychio et Didymo apud Eustathium, atque Etymol. M.

αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.
ὥστε παρέσαι κοπιᾷν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ, τιὸ, τιτίγξ,
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω,
σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ·
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
Φρύνιχος ἀμβροσίων
μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ
φέρων γλυκεῖαν ᾠδήν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστιν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν
νόμῳ,

τοῦτ'

v. 751. Rav. liber: ᾠδάν.

τοῦτ᾽ ἐκεῖ καλὸν παρ᾽ ἡμῖν ἐστιν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει. —
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ᾽ ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ᾽ ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ᾽ ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ᾽ ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον·
ὡς παρ᾽ ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάδε κύκνοι,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τίγξ
συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιτίξ
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι
παρ᾽ Ἕβρον ποταμόν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιό·
διὰ δ᾽ αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
κύματά τ᾽ ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ
πᾶς δ᾽ ἐπεκτύπησ᾽ Ὄλυμπος·

εἷλε

v. 758. τοῦτ᾽ ἐκεῖ καλόν. Ita Ravennas liber.
v. 769. τοιάδε.
v. 774. Rav. liber:
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι
παρ᾽ Ἕβρον ποταμόν.
Etiam praecedd. et ſeqq., quae vocem avium referunt, ſcripta ſunt e lib. Rav.

εἷλε δὲ θάμβος ἄνακ-
τας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαί τ᾽ ἐπωλόλυξαν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδὲν ἔστ᾽ ἄμεινον, οὐδ᾽ ἥδιον, ἢ φῦσαι πτερά.
αὐτίχ᾽ ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε·
κᾆτ᾽ ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ᾽ ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ᾽ ἀνέπτετο,
κἀποπαρδὼν, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστὶν, ὅς τις τυγχάνει,
κᾆθ᾽ ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ᾽ ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ᾽ ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διϊτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
ἡρέθη Φύλαρχος, εἶθ᾽ Ἵππαρχος, εἶτ᾽ ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει· κᾆστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Τουτὶ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐπὶ τῷ γελᾷς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.

ΕΠΟΨ.

ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;

v. 801. Rav. liber: ταυτὶ τοιαυτί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ.

ΕΠΟΨ.

Φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ἡράκλεις.
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε κειρίαν γ' ἔχων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαῦνόν τι πάνυ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλει Νεφελοκοκκυγίαν;

ΕΠΟΨ.

ἰοὺ, ἰού·
καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

ΕΥΕΛ-

v. 816. χαμεύνῃ. Rav. liber, ut Brunckius.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ λῷστον μὲν, ἢ
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;

ΕΠΟΨ.

ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
Ἄρεος νεοττός.

v. 823. Rav. liber: καὶ λῷστον μὲν οὖν.
v. 828. ΑΘΗΝΑΣ ΠΟΛΙΑΔΟΣ mentio fit in veteri monumento, quod *Cyriacus Anconitanus* Athenis exſcripſit, quodque cum ipſe, tum *Gruterus* et *Corſinius* ediderunt.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ νεοττὲ δέσποτα.
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πέτρων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ἔργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωζε παρ' ἐμ'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴθ', ὦ 'γάθ', οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

ΧΟΡΟΣ.

ὁμορροθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν·
ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
πρόβατόν τι θύειν
ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ·

συνα-

συναδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδάν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν
τουτί; μὰ Δί᾽ ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν᾽ ἰδὼν,
οὔπω κόρακ᾽ εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

ΕΠΟΨ.

ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

ΙΕΡΕΥΣ.

δράσω τάδ᾽. ἀλλὰ ποῦ ᾿στὶν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ,
καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ,
καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι
πᾶσι καὶ πάσῃσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ᾽ ἄναξ Πελαργικέ.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ,
καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ᾽ Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ,

v. 858. Vocem ᾠδὰν Brunckius omittit, quam tamen, ut vulgo, Ravennas liber agnoſcit.
v. 862. Rav. liber τοῖς καινοῖσιν.

v. 873. Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ) παίζει πρὸς τὰ ὄνομα. ἐπεὶ Φρύ-
[illegible] γες

καὶ στρουθῷ, Μεγάλῃ
Μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

ΧΟΡΟΣ.

δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου,
διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ ἥρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἡρώων παισί,
καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,
καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἐλεᾷ, καὶ βάσκᾳ,
καὶ ἐλασᾷ, καὶ ἐρωδιῷ,
καὶ καταρράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ
καὶ αἰγιθάλλῳ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰού, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαιέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
ἰκτῖνος εἷς ἂν τουτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σύ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

v. 892. τοῦτό γ' οἴχοιθ'. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit.

γες τὸ εὐάζειν σαβάζειν λέγουσι. ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον λέγουσι. Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, καὶ τὰς βάκχους τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ ὕης καὶ εὔαιος καλεῖται.

ΙΕΡΕΥΣ.

εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβὲς
ὅσιον ἐπιβοᾷν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῆσον, ὦ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπόν; εἰπ' ἐμοί, τίς εἶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν,
Μουσάων θεράπων
ὀτρηρὸς, κατὰ τὸν Ὅμηρον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

οὐκ' ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες
ὀτρηροὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον.

v. 907. Rav. liber: τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; et ſuperiori v. 903. τοῖς πτερίνοις. Vulgo πτερίνοισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἐτὸς ὀτηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθένεια, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ;
καὶ τοὔνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ 'θέμην.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ κτίσορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλεις
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,

ἀπόδυ-

v. 916. ἀνεφθάρης. Ita Rav. liber. Alii ἂν ἐφθάρης.
v. 926. Rav. liber: σὺ δὲ πάτερ.

ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
— ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέξεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος· —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται.
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
ξύνες, ὅ τοι λέγω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ξυνίημ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἀπέρχομαι,
κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
κλῆσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν
τρομεράν, κρυεράν·
νιφόβολα πεδία, πολύσπορά
τ' ἤλυθον· ἀλαλάν.

ΠΕΙΣ-

v. 937. Rav. liber: Μοῦσα τόδε δῶρον, ut vulgo, quod scripturae vitium est.

v. 941. μομάδεσσι. Rav. liber.

v. 943. Idem: ὑφαιτοδόνητον, ut Suidas.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ
τὰ χρυσερὰ, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.

ΙΕΡΕΥΣ.

εὐφημί' ἔστω.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δ' εἶ τίς;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ὅστις; χρησμολόγος.

ΠΕΙΣ-

v. 954. νὴ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ. Ita Rav. liber. Vulgo:

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πέφευγα ταυταγί.

Brunckius ex libris suis πέφευγας edidit.

v. 956. Ita Rav. liber, et ceteri libri omnes: quo in versu duo quidem Brunckius reprehendit: alterum quod οὐδέποτε cum modo temporis praeteriti numquam coniungitur; alterum, quod ἂν particulam hoc loco ratio dicendi requirit. Horum autem primum tum exempla evertunt, quae apud ipsum Aristophanem occurrunt (Vide *Lysistr.* v. 301. et *Thesmoph.* v. 32. et alibi), tum veterum librorum omnium auctoritas et consensio. Alterum fieri a poeta sine vitio potuit. Emendat quidem Brunckius illa quoque loca, ubi adverbium illud cum eo tempore coniunctum est, ne ulla hac in re exempla supersint. Quod eam vim profecto non habet, ut plus valeat apud doctos homines opinio, quam plurium librorum veterum in errore non manifesto auctoritas.

v. 959. εὐφημί' ἔστω. Rav. liber.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμωζέ νυν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κᾄπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἔστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ἠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ σπλάγχνα διδόναι 'νεστι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.
κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῳῒ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ —

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

καὶ

v. 974. In libro Rav. ubique βύβλίον ſcriptum eſt.
v. 983. Ita Rav. liber, idemque v. antecedenti παρ' Απόλλωνος.

καὶ Φείδου μηδέν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ' ἐς κόρακας;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;

ΜΕΤΩΝ.

ἥκω παρ' ὑμᾶς —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήματος;
τίς ἡ 'πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;

ΜΕΤΩΝ.

γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν;

ΜΕΤΩΝ.

v. 996. διελεῖν κατὰ γύας. Ita Rav. liber, ut Davvesius ex ingenio emendavit. Vulgo: κατ' ἀγυιάς.

ΜΕΤΩΝ.

ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὡ Κολωνός.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἴπ' ἐμοὶ
ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;

ΜΕΤΩΝ.

κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην — μανθάνεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ μανθάνω.

ΜΕΤΩΝ.

ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος· κᾆν μέσῳ
ἀγορά· φέρουσαι δ' ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τἀστέρος,
αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῇ
ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄνθρωπος Θαλῆς,
Μέτων —

ΜΕΤΩΝ.

τί ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶσθ' ὁτιὴ φιλῶ σ' ἐγώ;

κἀμοὶ

κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

ΜΕΤΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.

ΜΕΤΩΝ.

μῶν στασιάζετε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.

ΜΕΤΩΝ.

ἀλλὰ πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁμοθυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.

ΜΕΤΩΝ.

ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ
φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταί.

ΜΕΤΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων.

ΠΕΙΣ-

v. 1011. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo:
κἄμοί γε πειθόμενος ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ποῦ Πρόξενοι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Φαῦλον βιβλίον
Τελέου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τι; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβὼν,
μὴ πράγματ᾽ ἔχειν, ἀλλ᾽ ἀπιέναι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς·
ἐκκλησιάσαι δ᾽ οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
ἔστιν γὰρ ἃ δι᾽ ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ᾽ ὁ μισθὸς οὑτοσί.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

τουτὶ τί ἦν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν Ἐπίσκοπος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἐὰν δ' ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀ-
θηναῖον ἀδικῇ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί ἐστιν αὖ κακὸν τὸ βιβλίον;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

ψηφισματοπώλης εἰμί, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ τί;

v. 1035. ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ. Ita Rav. liber. Nec alio modo ipsum se hic appellat v. 1037.

ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.

Hic ex iis erat, qui exscribendis decretis operam locabant iis, quibus erat necessarium eadem omnia domi atque in promtu habere, vel ad caussas dicendas, vel ad rempublicam diligenter administrandam.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας καὶ τοῖσδε τοῖς μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι, καθάπερ Ολοφύξιοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δέ γ' οἷσί περ Οτοτύξιοι χρήσει τάχα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

οὗτος, τί πάσχεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεων
ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

Εὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς Ἄρχοντας,
καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.

ΠΕΙΣ-

v. 1046. Ita Rav. liber. Vulgo: ὕβρεως. *Injuriarum eum postulo; dico ei diem mensem Munychionem.*

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐγὼ δέ σου γε τὼ κάδω διασκεδῶ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μέμνησ᾽, ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αἰβοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ᾽ ἐντευθενί,
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
θύσουσ᾽ εὐκταίαις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω,
σώζω δ᾽ εὐθαλέας καρποὺς,
κτείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, ἃ πάντ᾽ ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,
δένδρεσί τ᾽ ἐφεζόμενα, καρπὸν ἀποβόσκεται·
κτείνω δ᾽, οἳ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
ἑρπετά τε καὶ δάκεθ᾽, ὅσαπέρ ἐστιν,
ὑπ᾽ ἐμᾶς πτέρυγος φο-
ναῖσιν ἐξόλλυται.

v. 1054. Rav. liber κατετίλησας.

v. 1065. αὐξανόμενα. Ita Rav. liber; idemque v. seq. ἐφεζόμενα.

v. 1069. et seqq. Ita hi versus editi sunt vulgo:

ἑρπετά τε καὶ δάκεθ᾽ ὁπόσαπερ ἂν
ἐστιν, ὑπ᾽ ἐμᾶς πτέρυγος
ἐκ φοναῖς ὄλλυται.

ΧΟΡΟΣ.

Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον· ἢν δὲ ζῶντα ἀγάγῃ, τέτταρα·
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ 'βολοῦ.
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
ταῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά.
τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·
οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

χειμάζω

Brunckius quoque in duobus veteribus libris πτέρυγος Φοινῖσιν ἐξάλλυται ſe inveniſſe teſtatur.

v. 1072. ἐπαναγορεύεται. Ita Rav. liber, ut Kuſterus ex libro Vaticano emendavit.

v. 1090. Vulgo: ἀμπισχνοῦνται.

v. 1094. φύλλων ἐν κόλποις ναίω. Ita Rav. liber.

χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
των τε κηπεύματα.

ΧΟΡΟΣ.

Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ' ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθ' ἔτι·
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

v. 1103. ὅσ' ἀγάθ'. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰς ἀγάθ'.
v. 1111. Ita Rav. liber. Vulgo: βούλησθέ τι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΙΡΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Τὰ μὲν ἱέρ' ἡμῖν ἐστὶν, ὦ'ρνιθες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ,
ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν ἄρχων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὑτοσί.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὖ λέγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

ΠΕΙΣ-

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἡράκλεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγὼ,
ἑκατοντόργυιον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν·
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πελαργοὶ μυρίοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἐρωδιοὶ
λεκάναισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,

ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία,
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ';

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,
καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος,

ἐσθεῖ

ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῆς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, αἰετός.
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.

ΠΕΙΣ-

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκουν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα; χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.

ΧΟΡΟΣ.

πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατὸς,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον,
ὃν γ' Ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτῃ περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν, ὁπόθεν ποτ' εἶ.

ΙΡΙΣ.

παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

ΙΡΙΣ.

v. 1188. et ſeq. in libro Rav. unum faciunt, atque ita v. 1192. et ſeq. Sequentes vero ita in eo negligenter ſcripti ſunt:

μή σε λάθῃ
θεῶν τίς ταύτῃ περῶν.

v. 1197. πεδαρσίου. Rav. liber.

ΙΡΙΣ.

Ἶρις ταχεῖα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;

ΙΡΙΣ.

τί δὲ τοῦτο;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτάμενος τρίορχος;

ΙΡΙΣ.

ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐςὶ τουτὶ τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰμώξει μακρά.

ΙΡΙΣ.

ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;

ΙΡΙΣ.

οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;

ΙΡΙΣ.

ΙΡΙΣ.

τί τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλαβες;

ΙΡΙΣ.

ὑγιαίνεις μέν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;

ΙΡΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ὦ μέλε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;

ΙΡΙΣ.

ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
ἀδικεῖς μὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;

ΙΡΙΣ.

ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινό-

v. 1221. ἀδικεῖς μὲ. Rav. liber. Vulgo: ἀδικεῖς δέ.

δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ᾽, ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ᾽ οἱ θεοὶ
ἀκολασανεῖτε, κοὐδέπω γνώσεσθ᾽, ὅτι
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;

ΙΡΙΣ.

ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ᾽ ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ᾽ ἀγυιάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;

ΙΡΙΣ.

ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;

ΙΡΙΣ.

τίς γάρ ἐστ᾽ ἄλλος θεός;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί᾽, οὐ τῷ Διΐ.

ΙΡΙΣ.

ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη·
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς

καται-

v. 1229. φράσον δέ τοι μοι τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς. Ita Rav. liber, ut Brunckius edidit.

καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄκουσον. αὕτη, παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ', ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρων ὢν, στύομαι τριέμβολον.

ΙΡΙΣ.

διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.

ΠΕΙΣ.

v. 1243. ἄκουσον. αὕτη, παῦε. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄκουσον ἤδη. παῦε. Idemque v. seq. ἔχ' ἀτρέμα. Vulgo: ἀτρέμας.

v. 1244. *Cicero pro Flacco: Quis umquam Graecorum comoediam scripsit, in qua servus primarum partium non Lydus esset?*

v. 1256. στύομαι τριέμβολον. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Inepte vulgo σύομαι.

v. 1242. Λικυμνίαις βολαῖς) ἐν Λικυμνίῳ δράματι Εὐριπίδου εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήμασι ταυτὶ γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται.

v. 1256. τριέμβολον) πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή. καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπεν τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσι. τριέμβολον οὖν . . . δὲ ἐπίφθεγμα τάχους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως εὐρὰξ, πατάξ;

ΙΡΙΣ.

ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατὴρ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι τάλας. οὔκουν ἑτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκεκλήκαμεν
Διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν·
μηδέ τιν᾽ ἱερόθυτον
ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμ-
πειν ἂν καπνόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχό-

v. 1260. et seqq. Rav. liber. Ita editi vulgo hi versus fuerunt:

ἀποκεκλήκαμεν
διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν.
μηδέ τιν᾽ ἱερόθυ-
τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

Censuit Brunckius eos hoc ordine edendos esse:

μηκέτι τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν.
μηδέ τιν᾽ ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον
ἔτι τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατε,
ὦ γλαφυρώτατ', ὦ κατακέλευσον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λέγεις;

ΚΗΡΥΞ.

στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;

ΚΗΡΥΞ.

ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ', ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτουν,
σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ', ὑποστρέψαντες αὖ,
ὀρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ

πολ-

v. 1272. et ſeq. Ita editi ſunt vulgo:
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.

πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τοὔνομα·
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει·
Ἶβις Λυκούργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσίῳ δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
ὑπὸ συφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ,
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἆρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

v. 1296. Φιλοκλέει Ravennas liber, et Brunckius. Vulgo: Φιλοκλεῖ.

v. 1299. εἶκεν idem liber ut Brunckius. Alii ἦκεν.

v. 1300. συφοκόμπου. Sic plane Ravennas liber, ut ceteri omnes. Putant alii συφοκόπου legendum eſſe *Pollucis* auctoritate VII, 136. et IX, 107.

v. 1301. ᾖδον δ' ὑπὸ vulgo. δε deeſt in libro noſtro.

v. 1304. σμικρὸν Rav. liber.

ΧΟΡΟΣ.

ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα
τάνδε πόλιν
καλεῖ τις ἀνθρώπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τύχη μόνον προσείη.

ΧΟΡΟΣ.

κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θᾶττον φέρειν κελεύω.

ΧΟΡΟΣ.

τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, Πόθος,
'Αμβρόσια, Χάριτες,
τό τε τῆς ἀγανό-
φρονος Ἡσυχίας
εὐήμερον πρόσωπον.

ΠΕΙΣ-

v. 1314. et ſeq. Ita Brunckius, ſere ut vulgo, hos verſus edidit:

ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλοῖ τις ἀνθρώπων ἄν.

Obſervandum eſt, in libro Ravennate plane ſcriptum eſſe futurum καλεῖ non adiecta ἂν particula, quod Brunckius ubique docet ferendum non eſſe. Conſentiunt autem cum libro noſtro omnes fere libri veteres, atque omnes impreſſi.

v. 1322. Vulgo: σοφία, πόθος, ἀμβρόσια (Brunckius ἀμβρόσιαι) χάριτες,

τό τε τῆς ἀγανόφροσιος ἡσυχίας.

v. ſeq. doricam formam Brunckius εὐάμερον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς βλακικῶς διακονεῖς.
οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

Φερέτω κάλαθον
ταχύ τις πτερῶν·
σὺ δ' αὖθις ἔξορμα,
τύπτων γε τοῦτον ὡδί.
πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν, ὥσπερ ὄνος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
διάθες τάδε κόσμῳ·
τά τε μούσιχ' ἐμοῦ, τά τε μαντικὰ, καὶ
τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔ τοι, μὰ τὰς κερχνῆδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην
ὑπὲρ ἀτρυγέτου

v. 1329. Vulgo: Φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερῶν.
σὺ δ' αὖθις αὖτ' ἔξορμα.
quo posteriori versu alii αὖθις αὖ γ'. Brunckius vero testatur, in veteri quoque libro suo scriptum esse hunc versum, uti scriptus ille est in libro Ravennate.

v. 1340. Vulgo οὔ τι.

γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος.
ᾄδων γὰρ ὅδε τις αἐτοὺς προσέρχεται.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
ὀρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

διὰ ταῦτα μέν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.

ΠΕΙΣ-

v. 1343. et ſeq. Ita vulgo editi ſunt:
ὡς ἂν ποταθάην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.
Cum libro Ravennate conſentire librum ſuum Brunckius teſtatur.

v. 1354. Rav. liber τοῖσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἔςιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

ἀπέλαυσα γὰρ ἂν, νὴ Δί', ἐλθὼν ἐνθαδὶ,
εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦν. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταύτην δέ γε λαβὼν
τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον,
φρούρει, ςρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·
τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νοῦν ἄρ' ἕξεις, νὴ Δία.

v. 1360. Rav. liber ἐν ταῖς κύρβεσιν. Vulgo ἐν τοῖς.
v. 1364. ἀπέλαυσα γὰρ ἂν νὴ Δί', Rav. liber. Vulgo: ἀπελαυσάμην γὰρ νὴ Δί'.
v. 1368. ὑποθήσομαι — συμβουλεύω. Rav.
v. 1372. Rav. liber: ἔχειν τόνδε τὸν λόφον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον
πτερύγεσσιν κούφαις·
πέτομαι δ' ὁδὸν
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀφόβῳ φρενὶ
σώματί τε νέαν ἐφέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
λιγύφθογγος ἀηδών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἰπ' ἐμοί.

ΚΙ-

v. 1378. Κινησίας διθυραμβοποιός. Rav. liber.

v. 1379. et ſeq. Ita vulgo circumferuntur:

πτερύγεσσι κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὰν

Brunckius ex his quatuor verſiculis duos efficit dithyrambicos choriambicos, ductus auctoritate *Hephaeſtionis*, qui pag. 30. ex Anacreonte primum horum in eum modum affert. Ad eumdemque modum ex verſibus 1383. et 84. unum efficit. Nos vero in libri Ravennatis auctoritate, ubi error manifeſtus non eſt, lubentes volentesque conquieſcimus.

v. 1388. λιγύφθογγος Rav. liber, quod in ſuo quoque libro Brunckius deprehendit. Vulgo λιγύμυθος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μεταρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται,
ἀέρια, καὶ σκοτια γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα
εἴδωλα πετεινῶν
αἰθεροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὠόπ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος
ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην —

v. 1391. ἀναπτόμενος, et v. 1392. νιφοβόλους Rav. liber: νεφοβόλους Brunckius. In libro Ravennate v. 1396. deest particula γε.

v. 1400. et seq. vulgo unum versum efformant.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδὸν,
τοτὲ δ' αὖ Βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητος εἰμ' ἀεί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδῃ χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὄρνιθες τίνες οἵδε,
οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;

ΠΕΙΣ-

v. 1405. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo:
νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
v. 1418. πένης συκοφάντης Rav. liber.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαύλως ἐξεγρήγορεν.
ὅδ᾽ αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τανυσίπτερε ποικίλα μάλ᾽ αὖθις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ᾽ ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τίς ὁ πτερῶν δεῦρ᾽ ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ᾽ ὅτου δεῖ, χρὴ λέγειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ μακάριε τῆς τέχνης.

ΣΥΚΟ-

v. 1421. οὐ φαύλως Rav. liber, vulgo φαῦλον; idemque v. 1427. δεῖ χρή.

v. 1431. Borg. liber in *Pluto*: συκοφάντης) συκοφάντης γὰρ ἦν καὶ ἐπίορκος διατρίβων ἐν δίκαις.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσαί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἴπ' ἐμοί;
νεανίας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικοῤῥαφεῖν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πτέρου.

ΠΕΙΣ-

v. 1434. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν.
v. 1436. Expulit particulam τε Brunckius, quam exhibent libri omnes.
v. 1443. Rav. liber: ἐκ τῶν τοῦ δικαίου, et 1445. νῦν τοι λέγων.

v. 1434. ὑπαὶ πτερύγων) ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων. Ἡσίο-δος· τοί γε μὲν οὖν γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρι' ἕκαστος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νῦν ταῦτα λέγων πτερῶ σε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντες;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·
Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.—
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

λόγοισίν τ' ἄρα καὶ πτεροῦνται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

ΣΥΚΟ-

v. 1454. Rav. liber: λόγοισίν τ' ἄρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ βούλομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ ποιήσεις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος, ἢ κερχνῆδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ,
κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω.
ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάνυ μανθάνεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κᾄπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει
ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντ' ἔχεις.
βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω
βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νὴ τὸν Δία,

κάλ-

v. 1467. Rav. liber: σὺ δ' ἐκεῖ, et v. 1486. in eo deest particula γε, ut vulgo.

κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας. μάστιγ' ἔχεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πτερῶ μὲν οὖν,
οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.

ΧΟΡΟΣ.

πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-
μάστ' ἐπεπτόμεσθα,
καὶ δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο μέν γε ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόῤῥω τις
ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-

ποι ξυναριστῶσι, καὶ
ξύνεισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟ-

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔα· τουτὶ τί ἦν;
τίς ὁ συγκαλυμμός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;

ΠΕΙΣ-

v. 1502. In libro Ravennate deest particula γε, quae vulgo inest. v. 1505. μὰ Δί' idem liber, vulgo μὰ τὸν Δί'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμωζε μεγάλ'.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὕτω μὲν ἐκκαλύψομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλε Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

παῦε, παῦε, μὴ βόα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί γάρ ἐστι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γάρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἰού, ἰού·

εὖ γ'

v. 1511. ἐκκαλύψομαι Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis ἐκκεκαλύψομαι.

v. 1514. ἀπὸ γάρ μ' ὀλέσει, Rav. liber.

εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δὴ, κᾆτα θαῤῥήσας λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄκουε δὴ νῦν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς ἀκούοντος λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
ἀλλ' ὡσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλυριοὶ, κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διῒ,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα,
ἵν' εἰσάγοιντο σπλάγχνα κατατετμημένα.

v. 1518. προμηθικῶς. Iocus in verbo. Nam *Luciano* teste in Prometheo, figulos Athenienses τοὺς προμηθέας vocabant.

v. 1521. πηνίκ' ἄττ'. Rav. liber ut vulgo. *Eustathius* ad Homerum hanc scripturam confirmat pag. 148. Alii eius loco supponunt ἄρ', quod Brunckius suo in libro deprehendit.

v. 1526. Θεσμοφορίοισι, Rav. liber.

v. 1531. ἵν' εἰσάγοιντο. Ita libri omnes. Modus temporis displicet Brunckio. Quare ad communem formam emendat ἵν' εἰσάγωνται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἐστιν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο.

ΠΡΟ-

v. 1534. Ἐξηκεστίδῃ. Ita Brunckius recte emendavit. Atque ita videtur liber Ravennas habere, qui nonnullis in locis temporis iniuria corruptus est. Solebant librarii vetustiores ἰῶτα dandi casus addere postremae litterae. Factum hinc saepe illud librariorum negligentia est σῖγμα et ν. Inepte vulgo:

ὅθεν ὁ πατρῷος ἐστιν Ἐξεκεστίδης.

Locum illustrat Brunckius erudite. In censum Athenienses non inferebant nisi illos, quibus Ἀπόλλων esset Πατρῷος. Hinc exagitat poeta *Execestidem*, cui Barbarus deus esset Πατρῷος. *Demosthenes* a Brunckio allatus:

τὸν Ἀπόλλω, ὅς Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει.

Vide Petitum ad leges atticas pag. 321. Idemque contigit sequenti v. 1625. in quo τῷ θεῷ scriptum debet esse, non ut vulgo inepte τῶ θεῶ. Nomen *Execestidis* Solonis patri fuit. In Herma ditissimi Borgiani Veliterni Musei Solonis atque Euripidis in anteriori parte scripta haec sunt:

ΣΟΛΩΝ ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΣΟΦΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μάλιϛα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές.
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ᾽, ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ᾽ ἔχειν διδῷ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἐϛιν ἡ Βασίλεια;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καλλίϛη κόρη,
ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς,
καὶ τἄλλ᾽ ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἅπαντά γ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ ταμιεύει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

φήμ᾽ ἐγώ.
ἣν γ᾽ ἢν σὺ παρ᾽ ἐκείνου παραλάβῃς, πάντ᾽ ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ᾽ ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί ποτ᾽ ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἰμ᾽ ἐγώ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μόνον θεῶν γὰρ διά σ᾽ ἀπανθρακίζομεν.

v. 1545. Rav. liber ταμιεύει. Vulgo: κεραμεύει τὸν κεραυνόν. Pisthetaerus admiratus non κεραμεύει, sed ταμιεύει respondet.

v. 1550. παραλάβῃς, πάντ᾽ ἔχεις. Rav. liber. Vulgo: λάβῃς, ἅπαντ᾽ ἔχεις.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
Φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι λί-
μνη τις ἔστ' ἄλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·

ἔνθα

v. 1557. φέρε τὸ σκιάδειον Rav. liber et Brunckius. Vulgo φέρε μοι σκιάδειον.

v. 1559. Ita Kusterus et Brunckius ex veteribus libris. Atque ita scriptus est hic versus in libro nostro. Vulgo:

καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λαβών.

v. 1560. Ita hos versus Brunckius ex ingenio distinguit:

πρὸς δὲ τοῖς σκιάποσι

λίμνη etc., ut strophae cum antistrophis congruant. Nos vero alibi iam observavimus, non hanc sibi poetam fecisse necessitatem, neque eam vere sibi facere debuisse, ut versus omnino responderent, accedente praesertim librorum vetustorum auctoritate. Ob eamque rationem fingit ipse omnino versum 1568. qui licet ubique scriptus ita sit:

ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε;

emendandum esse:

ὡς Ὀδυσσεὺς πάλιν ἔβη.

ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν,
ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν·
σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀ-
μνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμών,
ὡς Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε.
κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

v. 1564. et ſeq. Ita vulgo circumferuntur:

δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε·
σφάγι' ἔχων κάμηλον
ἀμνὸν etc.

v. 1563. Πείσανδρος) ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής, ὡς Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι. δύο δὲ εἰσὶ Πείσανδροι, καθάπερ Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ φησὶν etc.

v. 1570. τὸ λαῖμα) ἔστι δὲ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ·

καὶ λῆμα βακχεύει λαβὼν τὰ
χρήματα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,
ὁρᾷς, τοδὶ πάρεστιν, ἣ πρεσβεύομεν.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά;
τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ἕξεις ἀτρέμας;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

οἴμωζε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ
ὥρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.
ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀκήκοας
ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.

ΗΡΑ-

v. 1573. Rav. liber ὁρᾷν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄρνιθές τινες
ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις,
ἔδοξαν ἀδικεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.
τί ἐστι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν

v. 1586. μοι δότω Rav. liber, et v. 1594. in eo deest ἐνθάδ'.
v. 1590. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo: τὰ κρέα δὲ τοῦ.

παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
ὑμεῖς τ' ἄν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
σπονδὰς ποιεῖσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀπαιτεῖν· καὶ διαλλαττώμεθα
ἐπὶ τοῖσδε. τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί, ὦ κακόδαιμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.

ἀποστε-

v. 1595. περὶ πολέμου καταλλαγῆς. Ita libri omnes. Rav. liber:

παρὰ τῶν θεῶν περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαλλαγῆς.

v. 1597. In libro Ravennate deest γ' εἶναι.

v. 1608. τὸν Δί' ἀπαιτεῖν, καὶ διαλλαττώμεθα
ἐπὶ τοῖσδε. τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.

Ita Rav. liber. Vulgo: τὸν Δί' ἀποδοῦναι.

ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ 'πιορκοῦντος, λάθρα
προσπτάμενος, ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτά γε σὺ καλῶς λέγεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀμοὶ δοκεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ σὺ φῇς;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ναβαισατρεῦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χ' οὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
μενετοὶ θεοί, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μισητίαν,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

φέρ' ἴδω, τῷ τρόπῳ;

ΠΕΙΣ-

v. 1611. Ravennas liber γάστριος, idemque v. ſeq. τῆς βασιλείας loco τῆς τυραννίδος.
v. 1621. Rav. liber γέ τοι καλῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
καταπτόμενος ἰκτῖνος, ἁρπάσας λάθρα,
προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

σαυνάκα
βακταρικροῦσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ συνδοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὗτος, δοκεῖ δρᾷν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἕτερόν γ' ἐστὶν, οὗ 'μνήσθην ἐγώ.

τὴν

v. 1631. καταπτάμενος ἰκτῖνος κἀναρπάσας, Rav. liber.
v. 1634. Edidi ut ſcriptus eſt in libro Ravennate. Vulgo: τὸν τριβαλλόν γε νῦν ἔρου.
v. 1637. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα. Ita Rav. liber. Vulgo: εἴ τινι δοκεῖ.

τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διΐ·
τὴν δὲ Βασίλειαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.
ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί δαὶ ποιῶμεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅ τι; διαλλαττώμεθα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί δ', ὦ 'ζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τουτοισὶ τὴν τυραννίδα,
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

τῶν

v. 1643. ὀλίγον μοι μέλει) ἢ ὀλίγον μοι παῖδα. ἀντὶ τοῦ οὐ φροντίζω. Ὅμηρος·

τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοὐ γνήσιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ μέντοι, νὴ Δία,
ὤν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ', ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νόθῳ 'ξαποθνήσκων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον·
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν,
παίδων ὄντων γνησίων.
ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι,
τοῖς ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι τῶν χρημάτων.

ΗΡΑ-

v. 1663. τὰ νόθῳ 'ξαποθνήσκων, Rav. liber. Vulgo: τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων.

v. 1668. et seq. Ita vulgo editi sunt:
νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παίδων ὄντων γνη-
σίων. ἐὰν δὲ παῖδες
μὴ ὦσι γνήσιοι τοῖς
ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι.

Quo in postremo versu in libro nostro deest articulus.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων μέτεστιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοί,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν ἦς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ σὺ φῄς;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τἀναντία ψηφίζομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙ-

v. 1676. Rav. liber: οὐ δῆτά τ' ἐμέ γε καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον. Vulgo: καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον.

v. 1677. αἰκίαν liber noſter ut Kuſterus et Brunckius. Vulgo inepte αἰτίαν.

v. 1678. μεθ' ἡμῶν ἦς. Rav. liber ut vulgo. Brunckius ᾖς.

v. 1680. Vulgo πάλαι.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλισσαναῦ
ὄρνιθο παραδίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παραδοῦναι λέγεις;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

σφῷ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἡμῖν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.

ἀλλ'

v. 1684. βασιλιναῦ. Rav. liber, ut vulgo. Brunckius βασιλισσαναῦ.

v. 1685. ὄρνιθο Rav. liber. Vulgo ὄρνιθι. Cum barbare loqui debeat barbarus hic *Triballus*, nihil intereſt, utro modo loquatur.

v. 1687. εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰ μὴ βαδίζων ὥσπερ. Brunckius cenſet huic verbo locum hic eſſe non poſſe. Itaque ex ingenio ei ſubſtituit τιτυβίζοι. At verbum βαδίζει iocum omnem ſuſtinet, alterum vero ineptum eſt. Nam τιτυβίζειν, ut ait Heſychius, a Brunckio allatus, eſt ὡς χελιδὼν φωνεῖν, bisque poeta tum eo verbo, tum aliis ſequentibus ὥσπερ χελιδόνες rem eamdem dixiſſet. Contra vero βαδίζειν huc ſpectat ad peculiarem illum volatum hirundinum, quae et irruunt in volatum ociſſime, et inter volandum *crebro ſubſiliunt*, ut inquit Apuleius *Metam.* Lib. II. cum praelium deſcribit illud, quod poeta hoc ipſo verbo deſignat.

ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐς καιρὸν ἆρα κατεκόπησαν οὑτοιῒ
ἐς τοὺς γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος,

Γοργίαι

v. 1704. et ſeq. Hi verſus ita ſcripti ſunt in libro noſtro:
— ρουσι καὶ τρυγῶσι καὶ ταῖς
γλώτταισι συκάζουσί τε.

Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

v. 1709. ἐκείνων Rav. liber ut Brunckius. Vulgo κείνων.

v. 1707. Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι) ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν. ηὔξει δὲ τῷ πληθυντικῷ τὴν κατηγορίαν. Γοργίαν δὲ νῦν λέγει τὸν ῥήτορα, οὗ Πλάτων μνημονεύει. ἦν δὲ καὶ ἕτερος ἰατρὸς, οὗ μνημονεύει Ἀλκαῖος ἐν Ενδυμίωνι. τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοκλῆς.

ΑΓΓΕ-

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἔλαμψεν ἰδεῖν χρυσαυγεῖ δόμῳ·
οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. ἔνδον ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων
δ' αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε,
περιπέτεσθε

v. 1716. ἔλαμψεν ἰδεῖν Rav. liber. Vulgo: ἰδεῖν ἔλαμψε.
v. 1718. ἔνδον ἔρχεται Rav. liber. Vulgo: οἷον δ' ἔρχεται.
v. 1726. Versum hunc edidi, uti scriptus est in libro Ravennate.
v. 1727. et seq. Longe aliter vulgo circumferuntur. Eos adponam uti a Brunckio editi sunt:

περιπέτεσθε τὸν μάκαρ'
ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
τῇδε τῇ πόλει.

τὸν μάκαρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
ὦ φεῦ, φεῦ
τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
τῇδε πόλει γήμας.
μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄν-
δρ'. ἀλλ' ὑμεναίοισι καὶ νυμφιδίοι-
σι δέχεσθ' ᾠδαῖς αὐτὸν
καὶ τὴν Βασίλειαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ
τῶν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως
χρυσόπτερος ἡνίας
εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.

ΠΕΙΣ-

Et rursus 1734.
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'.
ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
δέξασθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασίλειαν.

v. 1738. ἕτερος ἡμίχορος Rav. liber. Vulgo extat ante v. 1733. quem Brunckius merito de theatro deiecit.

v. 1741. ξυνεκοίμισαν Rav. liber, ut ex ingenio Davvesius emendaverat.

v. 1749. s. Bis in libro Ravennate ὑμὴν ὦ, ὑμέναι' ὦ, ut alibi quoque occurrit.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπὰς,
δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγα χρύσεον ἀ-
στεροπῆς φάος. ὦ
Διὸς ἄμβροτον ἔγχος
πυρφόρον, ὦ χθόνιαι
βαρυαχέες ὀμ-
βροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ,
αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ
πάρεδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἕπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ
φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ', ἐπὶ πέδον Διὸς
καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν
χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν

v. 1756. et seq. Hi versus ita vulgo circumferuntur:
ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα
βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ etc.

v. 1764. Βασιλείαν ἔχει Rav. liber et Brunckius, vulgo ἔχων.

λαβοῦσα συγχόρευσον· αἴ-
ρων δὲ κουφιῶ σ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλαλαλαὶ, ἰὴ Παιὼν,
Τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὑπέρτατε.

v. 1772. et ſeq. Ita hi verſus vulgo:
λαβοῦσα συγχόρευσον.
αἴρων δὲ etc.

v. 1774. ἀλαλαλαὶ. Sic plane ſcriptum in libro Ravennate, quod alii ἀλαλαὶ, alii ἀλλαλὴ, alii ἀλλαλαὶ edidere.

v. 1775. Τήνελλα καλλίνικος) τὸ τήνελλα μίμησις φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου, οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τῶν ἄθλων αὐτοῦ·

τήνελλα καλλίνικε χαῖρε, ἄναξ Ἡράκλεις
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὴς δύο.

δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐν Πάρῳ νικήσας τὸν Δήμητρος ὕμνον ἑαυτοῦ τοῦτον ἐπιπεφωνηκέναι.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δρᾶμα τῶν Ἱππέων ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προσαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες, ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφὰς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἀθροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ

τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος, τοῦ δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς, ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξαυτῆς ἐς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Αγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Αθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Αθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτη-

Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους ϛρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν ϛρατηγῶν χρονισάντων, ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν, καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναςὰς, ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ ϛρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐςρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριςοφάνης, καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ· ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν· ἀφῃρέθη δὲ τὴν ϛρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραςήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε, διὰ τὸ πλεῖςα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ δῆμος· οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἱππέων ἐςὶν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν· ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους Ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριςοφάνους.

πρῶτος

πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος, Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος, Αριστομένης Ολοφυρμοῖς. Ισέον, ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Αθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ιππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Παράγει τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κἄτι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα·
κἀν παραλογισμοῖς διαφέροντ' ἐῤῥωμένως
ἀλλαντοπώλην, εὐθέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισι,
τοῖς ἐν χορῷ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκάκως·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ,
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταί.
κακῶς Παφλαγόνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγαῖς ἀεὶ προστρίβεται τοὺς οἰκέτας.

ΝΙΚΙΑΣ.

κάκιστα δῆθ᾽ οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.

ΔΗΜΟ-

Adnotationes in Equites.

Desunt omnia argumenta huius fabulae in libro Ravennate.

v. 5. πληγαῖς ἀεὶ προστρίβεται τοὺς οἰκέτας. Ita Rav. liber. Exempla sunt apud *Stephanum.* Vulgo:
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

v. 2. Παφλαγόνα) τὸν Κλέωνα διὰ τὸ τῆς φωνῆς ἀπηχὲς ἀπὸ τοῦ παφλάζειν ὠνόμασεν. ἔφην γὰρ, ὅτι ξένος ὢν ἐπολιτεύετο. ὀνειδίζει οὖν αὐτὸν ὡς ξένον καὶ βάρβαρον.

v. 5. πληγαῖς) ὕβρεις καὶ κακὰ πράγματα κατασκευάζει καὶ μηχανάς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;

ΝΙΚΙΑΣ.

κακῶς, καθάπερ σύ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

ΝΙΚΙΑΣ.

μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινὰ
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

ΝΙΚΙΑΣ.

τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.

ΝΙΚΙΑΣ.

v. 8. δεῦρο δή. Rav. liber. Vulgo δεῦρό νυν.

v. 9. ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. Ita plane Rav. liber, ut vulgo. Atque ita apud *Euſtathium* pag. 1125. hic verſus extat. *Suidas* πενθήσωμεν. Ex quo *Toupius*, et cum eo *Brunckius* ita verſum, quod non erat neceſſarium, ſibi emendandum eſſe exiſtimarunt:

ξυναυλίαν πενθήσομεν Ολύμπου νόμον.

v. 8. πρόσελθ') πλησίασον. ἐγγὺς ἐλθέ.

v. 9. Οὐλύμπου) ὁ δὲ Ολυμπος αὐλητὴς γέγονε. καὶ αὐτὸς δυστυχήσας διὰ μουσικήν. μιμησώμεθα οὖν ἐν τῷ θρηνεῖν συναυλίαν Ολύμπου. καὶ ὡς ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδυρώμεθα.

ΝΙΚΙΑΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ·
ἀλλ' εἰπὲ θαῤῥῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ με χρὴ λέγειν;

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.

ΝΙΚΙΑΣ.

λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

καὶ δὴ λέγω· μόλωμεν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐξόπισθε νῦν
αὐτὸ φάθι τοῦ μόλωμεν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

αὐτό.

ΝΙΚΙΑΣ.

πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε

τὸ

v. 18. κομψευριπιδικῶς (ita) πανούργως, ὡς ὁ Εὐριπίδης.

v. 19. διασκανδικίσῃς) μὴ εὐριπιδίσῃς· σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν.

τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτὸ, κατεπάγων πυκνόν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν αὐτομόλωμεν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἦν.

οὐχ ἡδύ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

τί δαί;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τὸ δέρμ' ὅτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

ΝΙ-

v. 29. ὅτιὴ τὸ δέρμα Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo τὸ δέρμ' ὅτιὴ.

v. 31. που πρός. Rav. liber. Alii ποι.

v. 32. βρέτας; ποῖον βρέτας; Ita Brunckius ex libro ſuo. In libro Ravennate ποῖον βρέτας. Nam βρέτας, quae ultima vox eſt verſus antecedentis, in cauſa fuit, ut librarii ſequenti in verſu primam ipſam vocem omitterent. Id quod certe oſtendit, quantas in geminandis vocibus capere ubique poſſit in emendandis ſcriptoribus veteribus ingenium doctorum hominum utilitates. Vulgo: ποῖον βρετέττας. — ἡγεῖ γὰρ θεούς. Ita vulgo: Rav. liber: ἡγεῖ σὺ θεούς.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἔγωγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;

ΝΙΚΙΑΣ.

ὅτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εὖ προσβιβάζεις μ'.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ' ἑτέρᾳ ποι σκεπτέον.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;

ΝΙΚΙΑΣ.

οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος,

v. 35. ἀλλ' ἑτέρᾳ) δοῦλος ἑτέρᾳ ἀλλαχῆ ἕτερόν τι.

v. 38. ἐπίδηλον ἡμῖν) δεικνύουσι ἡμῖν, φησὶν, διὰ τῶν προσώπων, ἐὰν χαίρωσι τοῖς λεγομένοις.

v. 41. κυαμοτρὼξ) ὑπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενος. πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν Ἀρχόντων καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ὡς καὶ τῶν ψηφιζομένων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας πλέον.

— ἀκράχολος) εἰς ὀργὴν εὔκολος.

Δῆμος Πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον, καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
Ω Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; — εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισαι τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μάζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας,
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
δειπνοῦντος, ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,

τέχνην

v. 42. Πυκνίτης. Ita Rav. liber, ut nonnulli ex impressis libris. Hac ratione scripta in libro nostro semper occurrit haec vox, itemque frequentissime Πυκνή. Alii vero Πνυκίτης, Πνυκὴ etc. edere voluerunt. Ego librum vetustissimum sequor.

v. 61. ὁ δὲ γέρων. Ita Rav. liber. Vulgo: ὁ δ' ὁ γέρων.

v. 42. Πυκνίτης) Πνὺξ τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον.

— γερόντιον) αἰνίττεται, ὅτι πρωτόγονοι οἱ Ἀθηναῖοι.

v. 51. ἔχε τριώβολον) ὡς τοσούτου ὄντος τοῦ δικαστικοῦ νῦν καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. οὐχ ὁμοίως δὲ οὐδὲ τὸ αὐτὸ διώριστο. ἀλλὰ κατὰ διαφόρους καιροὺς διάφορος ἦν καὶ ὁ μισθός.

v. 59. βυρσίνην) ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν μυρσίνην. παραγραμματισμῷ ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ μ. τὸ β. ταῖς γὰρ μυρσίναις ἀποσοβοῦσι τὰς μυίας. ὁ δὲ τοὺς ῥήτορας εἶπεν.

τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων τάδε.
Ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε τήμερον. —
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μή, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ 'γαθὲ,
ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστ' ἐκείνην, ἣν μόλωμεν, ὦ 'γαθέ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ οὗτος πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι·
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως

v. 68. εἰ μή μ' ἀναπείσητ'. Ita plane liber noster, ut vulgo. Brunckius ex ingenio ἀναπείσετ'.

v. 70. ὀκταπλάσια. Ita Rav. liber. Vulgo ὀκταπλάσιον.

v. 72. ὁδὸν νῷν. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro suo. Vulgo: ὁδὸν νώ.

v. 73. ἣν μόλωμεν. Ita eleganter Rav. liber. Vulgo: τὴν μόλωμεν.

v. 75. οὗτος πάντ'. Rav. liber. Vulgo: αὐτὸς πάντ'.

v. 79. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex ingenio ὁ δὲ νοῦς.

v. 73. κράτιστ' ἐκείνην) βέλτιον τὸ αὐτομολῆσαι καὶ χωρῆσαι πρὸς τοὺς πολεμίους.

ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;

ΝΙΚΙΑΣ.

βέλτιςον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιςοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηςόν τι βουλευσαίμεθα.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐςί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηςόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;

ὁρᾷς;

v. 81. ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν. Ita plane Rav. liber ut vulgo. Brunckius ἀποθάνοιμεν.

v. 89. Grammaticus *Demosthenis*: Ολυνθ. γ. οἱ μὲν φασι τοὺς κρουνεὺς λέγειν παρὰ τὸ λίαν ῥεῖν. οἱ δὲ τὰ λήρου ἄξια πράγματα. ἐκεῖθεν γὰρ καὶ ὁ Ἀριςοφάνης παρὰ τὸ ληρεῖν ἐποίησε τὴν σύνθεσιν, θέλων τινὰ ὑβρίσαι, ἐν τῷ κρουνοχυτρολήραιον.

v. 85. Ἀγαθοῦ Δαίμονος) τὸ πρῶτον ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον, τουτέςιν ἀγαθοῦ θεοῦ. καὶ αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον περιεφέρετο καὶ ἐκαλεῖτο ἀγαθοῦ δαίμονος.

ἐρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοϊδίων.

ΝΙΚΙΑΣ.

ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εἰπ' ἐμοὶ, Παφλαγὼν τί δρᾷ;

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐπίπασα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

ΝΙΚΙΑΣ.

σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, Αγαθοῦ Δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.

v. 96. Ravennas liber: *καὶ λέξω τί δεξιόν.*

v. 101. *ὅτι οὐκ.* Ravennas liber, ut Brunckius. Vulgo: *ὅτ' οὐκ.*

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ Δαῖμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ᾽, οὐκ ἐμόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἴπ᾽, ἀντιβολῶ, τί ἐστί;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.

ΝΙΚΙΑΣ.

ταῦτ᾽ ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ᾽ ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Φέρε νυν ἐγὼ ᾽μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν᾽ ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ὡς μεγάλ᾽ ὁ Παφλαγὼν πέρδεται καὶ ῥέγκεται,
ὥστ᾽ ἔλαθον αὐτὸν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβὼν,
ὅνπερ μάλιστ᾽ ἐφύλαττεν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ σοφώτατε,
Φέρ᾽ αὐτὸν, ἵν᾽ ἀναγνῶ· σὺ δ᾽ ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ᾽ ἴδω, τί ἄρ᾽ ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δός μοι, δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

ΝΙ-

v. 120. δός μοι, δὸς τὸ ποτήριον ταχύ. Ita elegantissime Rav. liber. Vulgo: δὸς σύ μοι τὸ ποτήριον.

v. 112. δέδοιχ᾽ ὅπως) μὴ τύχω κακοῦ δαίμονος. διὰ τὸν δαίμονα τὸν ἀγαθὸν τύ-

ΝΙΚΙΑΣ.

ἰδού· τί φησιν ὁ χρησμός;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἑτέραν ἔγχεον.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἑτέραν ἔγχεον;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ Βάκι.

ΝΙΚΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

ΝΙΚΙΑΣ.

πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μιαρὲ Παφλαγὼν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν;

ΝΙΚΙΑΣ.

τιή;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.

ΝΙΚΙΑΣ.

καὶ πῶς;

v. 126. ὀῤῥωδῶν) φοβούμενος, εὐλαβούμενος. ἐπειδὴ συμβαίνει τοῖς φοβουμένοις τὸν ὄῤῥον τουτέστι τὸν πρωκτὸν ἱδροῦν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἷς θ' οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.

ΝΙΚΙΑΣ.

δύο τώδε πώλα. καὶ τί τόνδε χρὴ παθεῖν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένοιτο· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

ΝΙΚΙΑΣ.

τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δί'.

ΝΙ-

v. 129. Rav. liber: στυπιοπώλης.
v. 131. εἷς θ' οὑτοσὶ. Ravennas liber. Vulgo θ' deest.
v. 133. τόνδε χρὴ παθεῖν. Rav. liber. Vulgo:
τοῦτον χρὴ παθεῖν.
v. 135. ἕως ἂν γένοιτο. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunck. γένηται.
v. 136. Ita Rav. liber.

v. 129. στυππειοπώλης) ὁ τὰ στυπεῖα πωλῶν, τουτέστιν τὰ καννάβινα λίνα. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πολιτείαν.

v. 133. δύω τώδε πώλω) παίζει παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εἴπω;

ΝΙΚΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ζητῶμεν αὐτόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ καταθείων, εἰς ἀγοράν.

ΔΗ-

v. 143. Rav. liber ἐξελῶν.
v. 147. καταθείων. Ita plane Ravennas liber, cuius interpres: καταθείων, inquit, τοὺς ἐξαίφνης φαινομένους οὕτως ἔλεγον κατὰ θεῖον ἀφθαι. Vulgo: κατὰ θεῖον.

v. 142. ἀντιβολῶ) παρακαλῶ, .. γονυκετῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί ἐστι; τί με καλεῖτε;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δεῦρ' ἐλθ', ἵνα πύθῃ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ, καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδού· τί ἐστιν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.

τὰς

v. 153. Brunck, αὐτὸν ἀναδίδαξον.

τὰς εἴχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁρῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυκνός.
Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγώ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ,
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καθορῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τί δαί; τἀμπόρια, καὶ τὰς ὁλκάδας;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔγωγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα.

ΑΛ-

v. 174. Καρχηδόνα. Ita Rav. liber. Alii Καλχηδόνα, Brunck. Χαλκηδόνα. v. seq. δ' εἰ. Rav. liber.

v. 165. Πυκνός) τῆς ἐκκλησίας. μετάθεσις ἐστὶ στοιχείου. ἔδει γὰρ Πνυκός.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἰπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἀνὴρ γενήσομαι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πόνηρος, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰμ' ἐκ πονηρῶν γ'.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάριε τῆς τύχης,

ὅσον

v. 177. Rav. liber: γίγνει γὰρ οὕτως, ὡς ὁ χρησμὸς λέγει. Explicatio ſententiae in verſum irruit propter librariorum ſtupiditatem.

v. 182. ἰσχύειν μέγα. Ita Rav. liber. Vulgo ἰσχύσειν. Brunckius ex libris ſuis ἰσχύσαι.

ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς δῆτά φησ' ὁ χρησμός;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εὖ, νὴ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σαφῶς ᾐνιγμένος.
Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,

αἱ

v. 187. ὅσον πέπονθας Rav. liber. Vulgo: οἷον πέπονθας.

v. 190. Vulgo: τουτί σε μόνον ἔβλαψεν.

v. 195. φησ' ὁ. Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex ingenio: φησιν ὁ.

v. 196. σαφῶς libri omnes. Brunckius ex Suida in ᾐνιγμένος, in quo poteſt error ineſſe, σοφῶς contra librorum omnium fidem.

v. 197. *Lycophronis Alex.* v. 357.:

Τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου λέχος
Γαμφαῖσιν ἅρπαις οἰνὰς ἑλκυσθήσομαι.

αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐςίν; ἀναδίδασκέ με.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγὼν ἔσθ' οὑτοσί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐςίν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τοῦτο περιφανέςατον.
ὁ δράκων γάρ ἐςι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν·
εἶθ' αἱματοπώτης ἐςὶν ὅ τ' ἀλλᾶς, χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὰ μὲν λόγι' αὖ καλεῖ με. θαυμάζω δ', ὅπως

τὸν

v. 201. Rav. liber: αἴ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας ἕλωνται.

v. 207. ὁ δράκων γάρ ἐςι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν. Ita profecto libri omnes, quibus noster accedit. Quid in eo vitii, vel inelegantiae deprehenderit Davvesius, prorsus certe ignoro. Ita enim vir clarissimus, et cum eo Brunckius, edendum esse ex ingenio versum putavit: ὁ δράκων γάρ ἐςι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

v. 211. τὰ μὲν λόγι' αὖ καλεῖ με. Ita Rav. liber. Vulgo: λόγι' αἰκάλλει με. Brunckius ex libris suis: μὲν λόγια καλεῖ με.

τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Φαυλότατον ἔργον ταῦθ', ἅπερ ποιεῖς, ποίει·
τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλ' εἰσὶν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,

καὶ

v. 212. οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ. Rav. liber. Vulgo: οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

v. 214. Post hunc versum omnino desunt grammatici animadversiones in libro Ravennate.

v. 219. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libris suis edidit. Vulgo editus hic versus est aliter ab alio, saepe etiam inepte.

v. 214. χόρδευε] τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσι. καὶ τοῦτο οὖν ἀπὸ τῆς τέχνης τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸ ὄνομα εὕρηται.

καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεούς, χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες Ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ΧΟΡΟΣ

v. 230. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐξεικασμένος.

v. 231. οὐδεὶς αὐτόν. Rav. liber; et

v. 238. οὐκ ἔσθ' ὅπως, ubi vulgo: οὐκ ἔστιν ὅπως.

v. 239. Rav. liber: ἀπολεῖσθον ἀπολεῖσθον ὦ.

v. 242. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex ingenio emendavit. Vulgo παραγίγνεσθε.

v. 243. Rav. liber ὦ Παναίτι'.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΩΝ.

παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν δίκῃ γ'· ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
κἤν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου, διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας·
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

v. 254. Rav. liber ἔφυγεν.

v. 260. Hoc loco putat Brunckius de ſede ſua verſus dejectos eſſe, eisque alium ordinem proponit. Sed ſententia plana eſt, et libri omnes veteres in eum verſuum ordinem conſentiunt.

v. 262. Ita recte ex ingenio Brunckius. Libri omnes veteres inepte διαβαλὼν ἀγκυρίσας.

ΚΛΕΩΝ.

ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς· ἐγὼ δ', ἄνδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρείας χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ' ὑπέρχεται
ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κ' ἐκκοβαλικεύεται.
ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηὶ πεπλήξεται·
ἢν δ' ἐκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσει.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ κέκραγας, ὥσπερ ἀεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτα τρέψομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΚΛΕΩΝ.

τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὰ Δία, κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδρα-

v. 272. ἢν δ' ἐκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσει. Ita plane Rav. liber. Vulgo:
ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.
v. 275. πρῶτα Rav. liber. Vulgo πρῶτος.

ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέῳ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δί', ἐξαγαγὼν μὲν τἀπόῤῥηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέα
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ΚΛΕΩΝ.

ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τριπλάσιον κεκράξομαί σου.

ΚΛΕΩΝ.

καταβοήσομαι βοῶν σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κατακεκράξομαί σε κράζων.

ΚΛΕΩΝ.

διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.

ΚΛΕΩΝ.

περιελῶ σ' ἀλαζονείας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.

ΚΛΕΩΝ.

βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.

v. 282. ἐξαγαγὼν μὲν τἀπόῤῥηθ'. Ita Rav. liber. Vulgo: γε. — ἄρτον καὶ κρέα. Idem liber. Vulgo: καὶ κρέας.
v. 292. εἴς μ'. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰς ἔμ'.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.

ΚΛΕΩΝ.

διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.

ΚΛΕΩΝ.

ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαὶ,
καὶ δικαστήρι', ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακὼς,
ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν.

ΚΛΕΩΝ.

ΚΛΕΩΝ.

οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων
πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχέθειν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναίδειαν,
ἥπερ μόνη προστατεῖ τῶν
ῥητόρων,

v. 319. νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων.
Ita plane Rav. liber. Vulgo:

καὶ, νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων.

Kusterus, quem sequitur Brunckius, ita ex ingenio versum emendavit:

κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων.

v. 320. πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχέθειν. Ita Rav. liber, ut *Kusterus* ex ingenio emendavit. Vulgo:

τοῖς δημόταισι καὶ τοῖς φίλοις.

Brunckius ex ingenio:

τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις.

v. 322. et seq. Hi versus ita vulgo circumferuntur:

ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη
προστατεῖ τῶν ῥητόρων.

Sequutus sum ordinem libri Ravennatis, qui v. seq. habet ἀμέλγει.

ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὤν; ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστ' ἐμὲ χαίρειν,
ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,
καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ', ὦ τραφεὶς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, οἵπερ εἰσὶ,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀκούσαθ', οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ', ὅτι κἀκ πονηρῶν.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ μὰ Δία.

ΚΛΕΩΝ.

v. 330. Rav. liber πάρεισι ut Brunckius, quod antea erat vulgo πάρεστι.

v. 333. ὅθεν πέρεισιν, unde facili coniectura assequi possumus πάρεισιν, quod recte Brunckius posuit. Vulgo: ὅθενπερ εἰσιν.

v. 336. Post hunc versum vulgo sequitur ille, quem Rav. liber exhibet post versum 338. Satis quidem inepte versus ille loco suo motus fuerat. Verumtamen in libro nostro scriptus ille est δὲ μαχοῦμαι σοὶ et v. 339. ut vulgo ἐγώ σ' σύ.

ΚΛΕΩΝ.

ναὶ μὰ Δία.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι διαῤῥαγήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.

ΧΟΡΟΣ.

πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.

ΚΛΕΩΝ.

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἐναντία;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, καὶ καρυκκοποιεῖν.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι

v. 342. Edidi hunc verſum, uti eſt ſcriptus in libro Ravennate; atque eum libri omnes exhibent. Sed quia Brunckius putabat tetrametro acatalectico poetam uſum nuſpiam eſſe, contra auctoritatem librorum omnium, atque ingenio ſuo extremam eius partem, numerosque ita immutavit: ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ. An haec liceant veteris editori ſcriptoris, hominum prudentum iudicium eſto.

v. 343. καρυκκοποιεῖν Ravennas liber. Alii unico κ. v. ſeq. idem liber οὖν σοι πρᾶγμα.

ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηςῶς.
ἀλλ' οἶσθ', ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,
τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥςε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;

ΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν'; ὅςις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἀκράτου
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ ςρατηγούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δέ γ' ἤνυςρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.

ΚΛΕΩΝ.

v. 346. Rav. liber:
ἀλλ' οἶσθ' ὅπερ κεπονθέναι μοι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.

v. 356. Rav. liber: ἐγὼ δ' ἤνυςρον. In eodemque ſupra ὑείαν ſcriptum eſt οἰείαν.

v. 357. Ravennas liber κᾆτ' ἐπιπιών.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽ οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ᾽ ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ κινήσω γε σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ᾽ ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ᾽ ἆρ᾽, ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.

ΚΛΕΩΝ.

οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

διώξομαί σε δειλίας.

ΚΛΕΩΝ.

ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.

ΚΛΕΩΝ.

v. 364. γε σου Rav. liber. Vulgo: γε σοι; et v. seq. ἐγὼ δ᾽ ἐξελέγξω σε. Vulgo: ἐγὼ δέ γ᾽ ἐξελῶ σε.

ΚΛΕΩΝ.

διαπατταλευθήσει χαμαί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

περικόμματ᾽ ἐκ σοῦ σκευάσω.

ΚΛΕΩΝ.

τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸν πρηγορεῶνά σου ᾽κτεμῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

καὶ νὴ Δί᾽ ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ᾽, εἶτα δ᾽ ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ᾽ εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ἄρα πυρός γ᾽ ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ᾽ ἦν ἄρ᾽ οὐ φαῦλον
ὧδ᾽. ἀλλ᾽ ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ἔλαττον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·

ὡς

v. 373. παρατιλῶ idem liber. Vulgo: περιτιλῶ, et v. ſeq. σου γε ᾽κτεμῶ.

v. 385. et ſeq. Vulgo hos verſus ita exhibent libri:

καὶ τὸ πρᾶγμ᾽ οὐκ ἦν
(Brunckius ex libris ſuis οὐκ ἄρ᾽ ἦν) φαῦλον ὧδ᾽.
ἀλλ᾽ ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.

ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις, ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναι-
δεύεται, κοὐ μεθί-
στησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.

ΚΛΕΩΝ.

εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον,
καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι,
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς. —
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυῤῥοπίπην,
ἡσθέντ'

v. 397. et seq. Vulgo hi versus ita digesti sunt:
ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.

v. 408. Rav. liber οἴμαι, et πυῤῥοπίτην.

ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μή ποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγώ, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ τοῖς πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;

ΑΛ-

v. 409. Ita Rav. liber et Brunckius. Ita etiam *Suidas* a Brunckio laudatus. Inepte vulgo:

ἥσθέντα καὶ παιῶνα δὴ καὶ etc.

v. 412. Ita Rav. liber. Vulgo:

ἔγωγε νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς.

v. 413. ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς. Ita Rav. liber. Alii ἐκ παιδίων μαχαιριδίων. *Pollux* a Brunckio laudatus μαχαιρίδων X, 104.; ibidemque omnes vulgo ἐκ παιδίων. v. ſeq. vulgo μάτην γ' ἄν.

v. 415. Verſus hic deeſt in libro Ravennate. Quare eum appoſui, ut ex *Suida* Brunckius eum protulit, cum vulgo antea editus eſſet ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Ac revera Ravennas liber ſequenti verſu eodem modo ſe habet, ut Suidas. Ad caſum quod attinet, verbum σιτεῖσθαι cum quarto caſu iungi etiam ab Ariſtophane, *Stephanus*, allatis exemplis, aliique adnotarunt.

v. 416. μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ. ita omnes libri, quod propterea ſollicitandum non eſt. v. ſeq. Rav. liber: νὴ τὸν Δί'. Vulgo: καὶ νὴ Δί', idemque v. 418. λέγων τοιαυτί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλά γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών. —
εἰ δ' ἔβλεπον, κᾀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥς εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει. —

ΧΟΡΟΣ.

εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιεὶς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.

ΑΛ-

v. 426. ὥς εἶπ' Rav. liber. Vulgo: ὧς' εἶπ'; ita v. 488. ὥς οὗτος εἰσπεσὼν; et v. 438. ὥς οὗτος ἦτοι.
v. 428. εὖγε ut ſaepe alibi, quod vulgo eſt εὖ γάρ.
v. 429. Rav. liber: καὶ τὸ κρέας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ᾽ ἀφήσω
κατὰ κῦμ᾽ ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε πολλὰ κελεύσας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

κἄγωγ᾽, ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
κλέψας Ἀθηναίων.

ΧΟΡΟΣ.

ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤτοι κακίας, ἢ συκοφαντίας πνεῖ.

ΚΛΕΩΝ.

v. 434. κλαίειν σε πολλὰ κελεύσας. Rav. liber. Vulgo: κλάειν σε μακρὰ κελεύων.

v. 436. Huic versui persona Ἀλλαντ. in libro Ravennate male apposita est. Sequentem versum edidi, uti est liquido scriptus in eodem libro. In vetustioribus editionibus vulgo:

ὡς οὗτος ἤδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

Aliae vero inepte ἤδη γε κακίας. Qua de re Kusterus et cum eo Brunckius ad καικίαν ventum, ita quoque monente Grammatico in hunc locum, erudite confugerunt, ut aliquam sententiam ex hoc versu eruerent, eumque ita emendarunt:

ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

Sed Rav. liber ostendit, quantum saepe viri docti a vero abhorreant, quando ex ingenio scriptorum veterum assequi mentem conantur. Versibus superioribus Aristophanes res nauticas adhibet lepidissime. Eas ergo *Chorus* recolens, inquit:

ὡς οὗτος ἤτοι κακίας, ἢ συκοφαντίας πνεῖ.

Quibus verbis facetissime eum perstringit, significans, omnino malum ac perditum hominem eum esse. Nam sicuti

ΚΛΕΩΝ.

σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς τερθρίους παρίει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ſicuti in ventis alii navigantibus proſunt, alii vero perdite obſunt, in qua tamen ventorum varietate arbitrio ſuo nautae ad vela facienda utuntur, ne ſe malis ventis committant; ita in *Cleone* tam mali tamque perditi mores ſunt, ut quibusvis ille utatur, nemo melior altero poſſit eſſe. Sententia haec, vel alia quaevis huius modi plana, aperta, atque expedita eſt, ut neceſſarium non ſit ad ventorum nomen confugere: quod Kuſterus fecit, qui non animadvertit, neque poſt eum Brunckius, inficetam inde ſententiam manare, ſi ſcribatur ut ii ediderunt:

ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

Iocus enim omnis non ex una re petitus eſſet, neque in iisdem comparationis limitibus verſaretur: quod frigidum atque ineptum ſolet eſſe.

V. 441. τερθρίας. Ita Rav. liber. Vulgo omnes τοὺς δὲ θρίους παρίει. Brunckius, ut verſui conſuleret, τοὺς δὴ θρίους. Grammaticus Ariſtophanis in hunc locum θρίοι, inquit, οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται. Sed hoc loco Ariſtophanes non ſcripſit θρίους; ſcripſit τερθρίους, cuius vocis veſtigia Brunckius in ſuis libris deprehendit. *Age iam,* inquit Chorus Cleoni, *praeſtigias eas para, quibus populum circumvenis.* Hoc enim paulo poſt ei vitio *Iſiciarius* vertit v. 632.

ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος.

ΧΟΡΟΣ.

φεύξει γραφὰς
ἑκατονταλάντους τέτταρας.

ΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' ἀστρατείας εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φη-
μι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

ΚΛΕΩΝ.

τὸν πάππον εἶναί φημί σου τῶν δορυφόρων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ποίων; φράσον.

ΚΛΕΩΝ.

τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου.

ΑΛ-

v. 443. et ſeq. Totum locum edidi uti eſt ſcriptus in libro Ravennate, qui vulgo alia perſonarum et verſuum diſtinctione editus eſt. Ne perſequar ſingula, locum apponam, ut editus a Brunckio eſt:

Κλ. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.
Αλλ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
Κλ. — — —
Αλλ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων. Κλ. ποίων; φράσον.
Αλλ. τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου.
Κλ. κόβαλος εἶ. Αλλ. πανοῦργος εἶ.
— — —
γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις.

Vulgo iam editus fuerat καὶ τοῖς ἐντέροις, quod arbitrio pro ſuo more Brunckius emendavit.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κόβαλος εἶ.

ΚΛΕΩΝ.

πανοῦργος εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

παῖ' ἀνδρικῶς.

ΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού.
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.

ΧΟΡΟΣ.

παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ
γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις καὶ τοῖς κόλοις.
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ Φανεὶς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;

ΚΛΕΩΝ.

ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρά, μ' οὐκ ἐλάνθανε
τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμεν' αὖ τὰ παντα καὶ κολλώμενα.

ΧΟΡΟΣ.

οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὔκουν μ', ἐν Ἄργει οἷα πράττει, λανθάνει.
πρόφασιν μὲν Ἀργείους Φίλους ἡμῖν ποιεῖ·

 ἰδίᾳ

v. 466. γομφούμεν' αὖ τὰ πάντα. Rav. liber. Vulgo: γομφούμενά γε τὰ πάντα.

ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγᾦδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

εὖγ', εὖγε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ συγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ', οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς, ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς βουλὴν ἰὼν,
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐν τῇ πόλει,
καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνόμνυτε,
καὶ τὰκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;

ΚΛΕΩΝ.

ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα γνώμην ἔχεις;
νυνὶ διδάξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω ποτὲ

ἐς

v. 480. Rav. liber: ἐν τῇ πόλει, vulgo ἐπὶ τῇ πόλει.

v. 485. Rav. liber: γνώμην ἔχεις, vulgo ψυχὴν ἔχεις.

v. 486. νυνὶ διδάξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω ποτε. Ita Rav. liber. Vulgo: νυνὶ διδάξεις . . . . τότε. Brunckius: νυνὶ δὲ δείξεις ex libro ſuo et τότε.

ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ᾄξας εἰς τὸ βουλευτήριον,
ὡς οὗτος εἰσπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳΐ,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δαί;

ΧΟΡΟΣ.

ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ταῦτα δρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησό νυν
δάκνειν, διαβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,

v. 489. ὡς οὗτος εἰσπεσὼν Ravennas liber, vulgo ἐμπεσών. v. ſeq. idem liber κεκραγὸν κεκράξεται.

v. 496. Rav. liber: ἐπίγκαμψον.

v. 499. διαβάλλειν Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo καταβάλλειν.

χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν
πάλιν ὡς ἡμᾶς ἔλθοις
στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις,
ὦ παντοίας ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι,

οὐκ

v. 504. et seq. Apud alios hic eſt horum verſuum ordo:

αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν

(Brunckius praeter neceſſitatem contra auctoritatem librorum omnium emendavit ἡμῶν. Ordo hic eſt:

ὑμεῖς δὲ προσέχετε τὸν νοῦν ἡμῖν,
καὶ τοῖς ἀναπαίστοις.

Non hic unicus eſt locus apud Ariſtophanem, in quo deſit adverbium coniungendae orationis cauſa. At eleganter hoc loco ἡμῖν eamdem habet vim ac ſi eſſet ἡμῶν. Simili fere modo Horatius L. I. Od. 2. *Quem vocet divum populus ruentis rebus imperii?*)

προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις ὦ παντοίας
ἤδη μούσης.

v. 511. Hic verſus ita eſt in libro Ravennate: εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν, cetera deſunt. Forte exſcriptor propter libri, quem exſcribebat, vetuſtatem, reliqua eius verſus non potuit intelligere.

v. 512. λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ Rav. liber. Vulgo: ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τό.

οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητὴς,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ἀνὴρ,
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.

εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν συμποσίῳ, πλὴν, Δωροῖ συκοπέδιλε,
καὶ τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτον γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,

κᾆτ'

v. 535. Liber noster νῦν δ' ὑμεῖς, et v. seq. καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἐόντος.

v. 539. Ravennas liber: ὃν χρή.

v. 546. Ravennas liber: πρῶτον, vulgo πρῶτα.

κᾆτ᾽ ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων οὖν εἵνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικῶς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ᾽ αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ᾽ ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν᾽ ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἱππ᾽ ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ᾽ ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν,
καὶ βαρυδαιμονούντων.
δεῦρ᾽ ἔλθ᾽ ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν᾽, ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ᾽, ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναίοις πρὸς τὸ παρεστώς.

v. 548. οὖν εἵνεκα Ravennas liber. Vulgo: τούτων οὕνεκα. Kusterus, quem ſequitur Brunckius, τούτων γοῦν οὕνεκα, ex ingenio edidit. v. ſeq. σωφρονικῶς libri omnes. Brunckius ſine neceſſitate σωφρονικὸς.
v. 554. μετώπῳ. Ita liber noſter. Vulgo προσώπῳ, quod ex grammaticis eſt.
v. 560. et ſeq. Vulgo:
μειρακίων θ᾽ ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασι.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ τῆς
ἱερωτάτης ἁπασῶν
πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,

δεῦρ'

v. 573. οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν Rav. liber. Vulgo: κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν, et v. 576. τοῦτ', vulgo ταῦτ'.

v. 582. Rav. liber μόνον vulgo μόνος, et v. 584. φθονεῖσθ' ἡμῖν κομῶσιν μηδ' ἀπεστεγγισμένοις.

v. 585. et seq. Ita editi vulgo sunt hi versus:

ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε καὶ ποιη-
ταῖς etc.

δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν ϛρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐϛιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν ϛασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

Α ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαι-
νέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγ-
ματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τὰν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμ-
μυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Ιππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμ-
φόρα; —
ἐξεπήδων τ' ἐς Κόρινθον· εἶτα δ' οἱ νεώτατοι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς, καὶ μετῆσαν ϛρώ-
ματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τι ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥϛ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·

Δεινὰ

v. 601. Rav. liber εἰσβουλάς τε, et v. 604. οἱ δὲ σκόροδα.

v. 608. εἶτα δ' οἱ νεώτατοι. Rav. liber. Vulgo: εἶτά γ' οἱ νεώτεροι, et seq. μετῆσαν, ubi vulgo μετήεσαν.

Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μήτ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

v. 613. μήτ' ἐν Rav. liber; et v. ſeq. μήτ' ἐν γῇ, ut vulgo. Somniat Brunckius, quando contra librorum omnium auctoritatem primum μηδ', alterum μήτε γῇ emendat, ſollicitatque verſum 538. Acharnenſium, in quo etiam ſcriptum eſt in omnibus libris, vetuſtiſſimo accedente noſtro:

μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν ἀγορᾷ.

Timocreon Rhodius apud *Scaligerum*:

ὤφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε
μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ
φανήμεναι.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

Ω φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;

ΧΟΡΟΣ.

νῦν ἄρ' ἄξιον πᾶσιν ἐστὶν ὀλολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ
δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλθοις
ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν,
ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅπαντες ἡδόμεσθά σοι.

ΑΛ-

v. 620. et seq. Vulgo hi versus ita editi sunt :
νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς.
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν ὥστ' ἀκοῦσαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,
τερατευόμενος. ἥρει δὲ κατὰ τῶν ἱππέων
κρημνοὺς, ἐρείδων, καὶ ξυνωμότας λέγων.

πι-

v. 633. Torſit ingenia interpretum nonnullorum hic verſus. Ante *Kuſterum* omnes probarant:

ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων κρημνοὺς ἐρείδων.

Ille vero, ne una in ſententia idem verbum bis eſſet, quod certe inelegans eſt, locum ita emendavit:

ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων κρημνοὺς, ἐρίζων.

Brunckius, cui haec Kuſteri emendatio, qui mos eius eſt, haud placuit, ita locum corrigendum putavit:

ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων κρημνοὺς ἐρείπων,

allato Homeri loco, in quo Ἰλ. ό. 355. κρσσὶν ἐρείπων. Utraque haec, et ſi quae aliae ſunt huiusmodi emendationes, parvi faciendae ſunt. Quamquam enim corruptis locis aliquam medelam afferant, ut in iis ſcilicet elegans aliqua ſententia inſit; numquam tamen illius, quem ornant, auctoris manum reſtituunt. Quaerenda eſt namque in emendando ea ratio, quae verba omnia, et litteras ipſas, omnium veterum librorum conſenſione nobis commendatas, ſi fieri poſſit, integras imminutasque conſervet: propterea quod neceſſario credendum eſt, facilius exſcriptores, librariosque in re minori, quam in graviori peccaſſe. Quaerendi hinc primum ſunt diligenter ipſi accentus, et ſi quae alia huiuscemodi ſunt: mox ad litteras ac praepoſitiones, ad verba tandem ipſa veniendum eſt. Cum itaque in hoc verſu, de quo agimus, omnes libri praebeant ἤρειδε et ἐρείδων, intra iſtorum verborum fines invenienda quidem emendatio eſt. Liber noſter, in quo appoſitum ſaepe, numquam vero extat ſubſcriptum ἰῶτα ullo in verbo, ita ſe habet hoc loco:

ἥρει δὲ κατὰ τῶν ἱππέων κρημνοὺς ἐρείδων.

Adde nunc ἰῶτα illud, quod deeſt in ἥρει, manus ſtatim poetae erumpit, cum legeris:

ᾔρει ὁ Κλέων κρημνοὺς κατὰ τῶν ἱππέων, ἐρείδων etc.

fluente

πιθανώτατα δ' ἡ Βουλ' ἅπασ' ἂν ἀκροωμένη,
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κἄγωγ', ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην·
„Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι. καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ." — ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· „Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατεῤῥάγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας." —
οἱ δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα

αὐτοῖς

fluente ac planiſſima ſententia. *Homerus Iliad.* φ. κῦμα .... ἦρεε πηλείωνα, idemque ſaepiſſime τοὺς δὲ χλωρὸν δέος et χόλος ἄγριος ᾕρει, et *Iliad.* ρ. v. 463. ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, et *Odyſſ.* τ. v. 61. αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον. Conſtituendus itaque hic locus ex librorum omnium veterum auctoritate:

ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,
τερατευόμενος. ᾕρει δὲ κατὰ τῶν ἱππέων
κρημνοὺς, ἐρείδων, καὶ ξυνωμότας λέγων.

v. 635. πιθανώτατα δ' ἡ βουλ' ἅπασ' ἂν ἀκροωμένη.
Ita liber noſter. Vulgo:
πιθανώτατα δ' ἡ βουλή γ' ἅπασ' ἀκροωμένη.
Brunckius ex libro ſuo:
πιθανώταθ' ἡ βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη.

v. 640. Rav. liber Σκύταλοι.

v. 652. οἱ δ' εὐθέως. Ita Rav. liber. Vulgo: τῶν δ' εὐθέως.

αὐτοῖς ἀπόῤῥητον, ποιησάμενος ταχὺ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὤνοιντο πολλὰς τοῦ 'βολοῦ,
τῶν δημιουργῶν συλλαβεῖν τὰ τρυβλία.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν, εἰδώς τ' ἅμα
οἷς ἥδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασιν,
γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἂν κἀμοὶ δοκεῖ,
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. —
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κἄγωγ', ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα·
τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσαύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοῦ 'βολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοὺς, ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει,
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. —
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω. —
ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχῇ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑπεκδραμὼν

ἅπαντα,

v. 658. εἰδώς τ' ἅμα. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰδὼς ἄρα.

v. 660. Ἄνδρες ἂν κἀμοὶ δοκεῖ. Ita ex Rav. libro, in quo deest ἂν negligentia librarii. Vulgo: Ἄνδρες ἤδη μοι δοκεῖ. At v. seq. ἠγγελμέναις.

v. 682. ὑπεκδραμών. Rav. liber: Vulgo: ὑποδραμών.

ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀπορεῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπῄνουν, ὑπερεπύππαζόν τ' ἐμὲ
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ΧΟΡΟΣ.

ἅπαντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον,
πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμυλίοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα· συμμάχους
δ' ἡμᾶς εὔνους
ἐπίστασαι πάλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται.

ὠθῶν

v. 683. Rav. liber:
ἅπαιτά τε τὰ γήτει' ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ.

v. 685. Rav. liber: ἀπαιροῦσιν αὐτοῖς, et v. 686. ὑπερεπυππάζοντό με.

v. 689. et seq. Alio modo hi versus editi vulgo sunt:
πάντα δὴ πέπραγας (alii πέπραχας), οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα.
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον πολὺ πανουργίαις
— — — —
ῥήμασί θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα. ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.

Quo loco ἔχων manum grammaticorum imperitam sapit.

ὤθων κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.

ΚΛΕΩΝ.

εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρά γ', εἰ μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἰ μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω,
κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπολῶ σε, νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.

ΚΛΕΩΝ.

ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν.

ΑΛ-

v. 706. μὰ τὴν Δήμητρά γ', εἰ μή. Ita Rav. liber. Vulgo: μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή.

v. 708. Rav. liber: εἰ μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ γ' εἰ μή σ' ἐκπίω, qui versus ita vulgo est editus:
ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ σ', ἢν μή γ' ἐκπίω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

ΚΛΕΩΝ.

ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ σιτία.

ΚΛΕΩΝ.

ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἀγὼ δέ σ' ἕλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πονηρέ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.

ΚΛΕΩΝ.

ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.

v. 718. *Plautus in Aulularia:*
Eu. *Nisi refers.* Ly. *Quid tibi ego referam?*
Eu. *Quod surripuisti meum.*
Iam quidem hercle te ad Praetorem rapiam, et tibi scribam dicam.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ, νὴ Δί', ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτοῒ σοφίζεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ὦ 'γάθ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν ἐς τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε,
νὴ Δί', ὦ πάτερ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔξελθε δῆτ' ἄν, ὦ Δημίδιον φίλτατον,
ἔξελθ',

v. 729. Rav. liber: τουτό τὶ σοφίζεται.
v. 731. et ſeq. Edere hos verſus volui, quemadmodum ſcripti ſunt in libro Ravennate. Alia ratione vulgo editi, et collocati ſunt:

ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον. Ἀλλ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ βάδιζε. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Κλ. ὦ δῆμε δεῦρ' ἔξελθε, νὴ Δί', ὦ πάτερ.
Ἀλλ. ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φίλτατον.
Δημ. τίνες οἱ βοῶντες, οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
Ἀλλ. ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷά περ γ' ὑβρίζομαι.
Κλ. τίς, ὦ Παφλαγὼν etc.

v. 736. Brunckius ita emendavit:
ἔξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον.

ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷάπερ ὑβρίζομαι.

ΔΗΜΟΣ.

τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἐκ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε...
τίς, ὦ Παφλαγὼν, ἀδικεῖ σε;

ΚΛΕΩΝ.

διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουΐ, καὶ τῶν νεανίσκων.

ΔΗΜΟΣ.

τιή;

Mm 3 ΚΛΕΩΝ.

At *Orvillius* vir ſane doctus *ad Charitonem* leviori mutatione:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φιλτάτιον.

Mihi vero placuit ex uſu poetae emendare:

ἔξελθε δῆτ' ἂν, ὦ δημίδιον φίλτατον.

Nam ſaepiſſime in exſcriptorum manibus huiusmodi particulae excidere.

v. 737. In editis loco ſuo motus eſt. Longe elegantiori in loco eum ponit Ravennas liber. Haec autem omnia — ἴωμεν ἐς τὸν δῆμον — οὐδὲν κωλύει — ὦ δῆμε δεῦρ' ἔξελθε — νὴ Δί' ὦ πάτερ, quae ſingulis verſiculis poeta complexus eſt, infimae plebis pertritus omnium ore eſt ſermo, quo poeta, ut ſolet, in hoc humillimorum hominum dialogo utitur, ut plebem irrideat, quae leviſſimis quibusque in rebus, delaturam ſe nomen, diemque dicturam minatur, et populo ac magiſtratibus aſſentatur. Quod autem mox ait *populus* in Scenam egrediens, τίνες οἱ βοῶντες, etc. haec dicit ille, antequam perſonas clamantes conſpiciat. Statim vero ac videt Cleonem, paſſis manibus ſibi occurrentem, primus ipſe eum interrogat, quid ſit illud, quod patitur, et quis ei moleſtus eſt. Quo in loco poeta elegantiſſime, ut amorem exprimeret, quo, deceptus ab eius arte, populus Cleonem proſequebatur, imitatus eſt morem illorum, qui perdite aliquem amant; quem cum vident anxium, atque ſollicitum, quid ei, et a quo mali acciderit, continuo ipſi per ſe exquirunt.

ΚΛΕΩΝ.

ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.

ΔΗΜΟΣ.

σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀντεραστὴς τουτουΐ,
ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλῃσι, καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλῃσιν δίδως.

ΚΛΕΩΝ.

εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἰπέ νυν, τί δρῶν;

ΚΛΕΩΝ.

ὅτι, τῶν στρατηγῶν ὑποδραμόντων ἐκ Πύλου,
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

ΑΛ-

v. 746. Rav. liber: οἷτ' ἐσμὲν.
v. 749. Ita ſcriptus eſt hic verſus in eodem libro:
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλησι καὶ νευρορράφοις.
et v. ſeq. βυρσοπώλαισιν, et altero ſeq. εἶπε μοι νῦν.
v. 752. Hic verſus ita ſcriptus eſt in libro Ravennate:
ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑποδραμαντῶν ἐκ Πύλου.
Quare unius litterae emendatione locum reſtitui:
ὑποδραμόντων ἐκ Πύλου.
Plana et aperta ſententia eſt. *Non extant mea in popu-lum beneficia, qui, deſerentibus ducibus noſtris Pylum, huc navigans, Lacones adduxi?*

τῶν

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου,
ἕψοντος ἑτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πυκνῇ.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν Πύκνα.

τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν,

ſcriptum eſſe in uno ex libris, quos conſuluit Brunckius, ipſe teſtatur. Quae vulgo edita hic ſunt, parum apta videntur conſtituendae ſententiae. Vulgo:

ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου.

Brunckius ex ingenio:

ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ.

Quod aeque ineptum eſt, ut quisque videt. Mihi certe religio eſſet, tam longe a librorum vetuſtiorum auctoritate diſcedere, ut Brunckius ubique locorum fecit.

v. 758. ἵνα τοῦτον φιλῇς ex eodem libro eſt. Vulgo: ἵν' ἐκεῖνον φιλῇς.

v. 761. ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν Πύκνα. Ita Rav. liber. Ac recte. *Etenim nunc eſt concio indicenda.* Hoc loco ἐς τὸ πρόσθε iudicialis eſt formula, quam male monet Grammaticus hoc ipſo in loco εἰς τὴν αὔριον ſignificare: quod poetae vitium fuiſſet, quum debeat Comicus unius diei ſpatio univerſae actioni finem facere. At cum libri omnes veteres ἐς τὸ πρόσθε prae ſe ferant, horum conſenſione et auctoritate ſtatuimus, hanc formulam in iudicio praeſens quidem tempus ſignificare. Vulgo inepte

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

ΚΛΕΩΝ.

τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι,
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκχαν,
ὥσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκὼς,
ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, κατατμηθείην τε λέπαδνα.

ΑΛ-

epte χρῆν. Brunckius vero arbitrio ſuo ita verſum edidit:

ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 's τὴν Πνύκα.

v. 771. Rav. liber: προσικέσθαι σου πρότερον.
v. 774. et 842. Rav. liber: τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων.
v. 775. Idem liber Σαλαβάκχω.
v. 778. Rav. liber κατατμηθείην, vulgo διατμηθείην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν, ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενὸς, εἰ σοι χαρισοίμην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω.
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ', ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,

v. 782. Rav. liber ἐσελκοίμην, et v. 786. χαριοίμην.
v. 791. Rav. liber ut vulgo:
σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας ἐν Μαραθῶνι.
Hunc versum tetrametrum acatalectum eo emendant Kuste-

καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗΜΟΣ.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὔργον γενναῖον καὶ φιλόδημον.

ΚΛΕΩΝ.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εἴ που τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,

ἢ μᾶλ-

Kusterus et Brunckius, quod eo genere numquam Aristophanes usus sit. Nil enim facilius potest esse, quam quod librarii de suo ἐν adiecerint, quod necessarium non est. Alter itaque illorum τὴν sustulit, alter ἐν.

v. 793. Idem liber ut vulgo ἐπὶ ταῖς, et v. 796. ἔγγονος.

v. 797. τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὔργον γενναῖον, καὶ φιλόδημον. Ita plane Ravennas liber. Vulgo:
τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς ἐστὶ γενναῖον καὶ φιλόδημον:
quod quidem ἐστὶν manum interpretum sapit.

v. 798. Idem liber γεγένησε, et v. seq. δελεάσμασι σὺν εἷλες.

ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὁρῶν οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι,
καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

ΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ' Ἑλλήνων πάντων ἄρξῃ. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον

σὺ

v. 802. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς ὁρῶν οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι.

Ita Rav. liber. Vulgo:

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις.

Davvesius et Brunckius haec postrema emendarunt ταῖς πιθάκναισι, cum esset in libris editis: ἐν ταῖσι πιθάκναις.

v. 811. Rav. liber: ἀλλ' ἵνα μᾶλλον.

σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσῃ, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ,
γνώσεται, οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατά σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

ΚΛΕΩΝ.

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ,
νὴ τὴν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφε-

v. 815. ᾖ διατρίψῃ . . . . ἀναθαῤῥήσῃ . . . . ἔλθῃ. Rav. liber. Brunckius, ut solet: διατρίψαι, ἀναθαῤῥήσαι, ἔλθοι.
v. 816. Rav. liber στεμφύλῳ, ut Kusterus et post eum Brunckius ex ingenio emendarunt; vulgo στεμφύλων.
v. 820. Rav. liber: δεινὰ ταυτί.

ἀφελὼν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμισοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐςίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

ΔΗΜΟΣ.

παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυςιλᾶται τῶν δημοσίων.

ΚΛΕΩΝ.

v. 830. Rav. liber: ταῦτα δεινόν, et ἐςὶν ὑπό.

v. 831. Ita emendat versum Brunckius. Liber Ravennas fere ut vulgo: παῦ' οὑτοσὶ καὶ μὴ σκέρβολε; et v. 836. χεροῖν ut vulgo.

v. 837. Vulgo: μυςιλλᾶται. In *hac fabula* v. 1178.:
ἐγὼ δὲ μυςίλας μεμυςιλημένας.
Et in *Pluto* v. 677.:
ὦ πλεῖστα Θησείοισι μεμυςιλημένοι.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω,
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν συμμάχων τ' ἄρξεις, ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει, σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τὶ λοιπόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.

οὐ

v. 841. Liber noſter: πρὸς τὸν δῆμον.
v. 846. Brunckius: ἀνθρώποισι; et v. 853. ταῦτ' ἐστί σοι ταυτὶ idem liber noſter.
v. 854. ἐργασμένον. Rav. liber.

οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'γγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἕν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ', εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

ΔΗΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας· καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῳὶ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;

ΔΗΜΟΣ.

v. 866. Rav. liber καταςπάσαντες.
v. 879. Rav. liber: κάττυμα τούτῳ.

ΔΗΜΟΣ.

οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ.

κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγῷδα, περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένοιντο.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον,
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ.

v. 883. Ita Rav. liber, addito ex editis σε ante ὅσον. Vulgo: γ' ἐγῷδα περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον.

v. 888. Rav. liber: σε ταῦτα δεινόν.

v. 890. γένοιντο. Rav. liber. Vulgo: γένωνται.

v. 891. τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον. Ita Rav. liber, ſicuti ex ingenio Brunckius hunc verſum emendandum cenſuit. Vulgo: τοῦτον δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικουτονί.

ΔΗΜΟΣ.

τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυτίοισι, χρῶμαι.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρε.

ΔΗΜΟΣ.

αἰβοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον
τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον;

ΔΗΜΟΣ.

οἶδα μέντοι.

ΑΛ-

v. 899. Rav. liber: ὥσπερ βαλαντίοισι.
v. 903. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libris suis. Vulgo: περιήμπεσχ' ἵνα; et v. 905. τοῦ σιλφίου, vulgo τόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ᾽ ἄξιον γενέσθαι,
ἵν᾽ ἐσθίοιτ᾽ ὠνούμενοι, κᾆπειτ᾽, ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.

ΔΗΜΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ᾽ εἶπ᾽ ἀνὴρ κόπρειος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ γὰρ τόθ᾽ ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου ᾽γένεσθε πυῤῥοί;

ΔΗΜΟΣ.

καὶ νὴ Δί᾽ ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.

ΚΛΕΩΝ.

οἵοισί μ᾽, ὦ πανοῦργε, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ γὰρ θεός μ᾽ ἐκέλευσε νικῆσαί σ᾽ ἀλαζονείᾳ.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽ οὐχὶ νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ῥοφῆσαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν γε σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι,
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.

ΚΛΕΩΝ.

v. 906. Rav. liber: ἔσπευσεν.
v. 909. Ita Rav. liber. Vulgo:
νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τουτί γ᾽ εἶπ᾽ ἀνὴρ κόπρειος.
v. 912. ὦ πανοῦργε. Rav. liber. Vulgo: ὦ πονηρέ.
v. 914. Rav. liber: ἀλλ᾽ οὐχὶ νικήσεις, ubi vulgo: ἀλλ᾽ οὔ με νικήσεις.
v. 916. Ita Rav. liber. Vulgo: τέ σοι.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου 'κλέγων, νέον ποιήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγῶ, τὀφθαλμιδίω περιψῆν.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν
ἀποψῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐμοῦ μὲν οὖν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐμοῦ μὲν οὖν.
ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχον-
τ', εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἱςίον σαπρὸν λάβῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ'
ὑπερζέονθ'· ὑφελκτέον
τι τῶν δαδῶν. ἀπαρυςέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηΐ.

v. 919. τὀφθαλμιδίω. Rav. liber. Vulgo: τὼ 'φθαλμιδίω.
v. 921. Vulgo haec omnia uni *Isiciario* tributa ſunt, atque unum verſum faciunt. Longe elegantior eſt liber noſter.
v. 930. ὑπερζέονθ', ita Brunckius. Libri omnes ὑπερζέων.
v. 931. τὶ τῶν. Vulgo: δὲ τῶν. Utrumque deeſt in libro noſtro, in quo τῶν δαδῶν, vulgo ξύλων. Etenim δαδῶν in ſuis quoque libris Brunckius invenit.

ΚΛΕΩΝ.

δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ᾽ ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δ᾽ ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὔχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ᾽ εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπειτα
πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ με-
θήκοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐσθίων ἀποπνιγείης.

ΧΟΡΟΣ.

εὖ γε, νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω,
καὶ τὴν Δήμητρα.

ΔΗΜΟΣ.

κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ᾽ εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου

ἀνὴρ

v. 946. et seq. Vulgo hi versus ita distincti sunt:

ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος ἐ-
σθίων ἀποπνιγείης.

Placuit vero Brunckio duos postremos illos coniungere.

ἀνὴρ γένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ 'βολοῦ.
σὺ δ', ὦ Παφλαγὼν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

ΚΛΕΩΝ.

ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι,
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;

ΔΗΜΟΣ.

δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτ' ἔνεστιν.

ΔΗΜΟΣ.

οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

ΔΗΜΟΣ.

αἰβοῖ τάλας.

v. 964. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν. Rav. liber. Vulgo: οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί ἐστιν;

ΔΗΜΟΣ.

ἀπόφερ' ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.

ΚΛΕΩΝ.

μὴ δῆτά πω γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγώ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τῶν ἐμῶν νυν.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἂν γε τουτῳί,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἱ 'μοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.

ΔΗΜΟΣ.

v. 979. Hunc versum ex auctoritate eiusdem libri Δήμῳ attribui. Vulgo namque minus apte Cleoni tribuitur.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πάνυ γε.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ σὺ νῦν φέρε.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.

ΧΟΡΟΣ.

ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσαι τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
οἵων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς, εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ. φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρ-

v. 980. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ σὺ δὴ φέρε.

μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἢν μὴ Δωροδοκηστί.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

Ἰδοὺ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἶμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ τί ἐστι;

ΚΛΕΩΝ.

λόγια.

ΔΗΜΟΣ.

πάντ';

ΚΛΕΩΝ.

ἐθαύμασας;
καὶ, νὴ Δί', ἔτι γ' ἐμοῦ 'στι κιβωτὸς πλέα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐμοὶ δ' ὑπερῷον, καὶ ξυνοικία δύο.

ΔΗΜΟΣ.

Φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;

v. 1009. ἔτι γ' ἐμοῦ 'στι scriptum est in libro nostro, ut vulgo. Brunckius ἐμοί.

ΚΛΕΩΝ.

οἱ 'μοὶ μέν εἰσι Βάκιδος.

ΔΗΜΟΣ.

οἱ δὲ σοὶ, τίνος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.

ΔΗΜΟΣ.

εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;

ΚΛΕΩΝ.

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.

ΔΗΜΟΣ.

οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.

ΔΗΜΟΣ.

ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.

ΚΛΕΩΝ.

ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,

ὃς

ὃς πρόσθε χάσκων, καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγώ γ' οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γὰρ ἔστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω.
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτο φήσ' ὁ χρησμός· ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ,
ὥσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γὰρ ἔστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.

ΔΗΜΟΣ.

λέγε νῦν· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,

ἐξέδε-

v. 1027. ὃς πρόσθε χάσκων, καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγώς. Ita plane atque eleganter Rav. liber. Vulgo inepte:

ὃς πρόσθεν δάκνων, καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγώς.

Brunckius partim arbitrio, partim ex libro ſuo nihil melius:

ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγώς.

Ex quo quisque intelligit, in Brunckianum librum λάσκων et χάσκων ex librariorum negligentia manaſſe.

v. 1030. ἐγὼ γ' οὐκ Rav. liber. Vulgo: ἐγὼ οὐκ.

v. 1032. Vulgo: ἐγὼ μέν εἰμ'.

v. 1037. Vulgo: λέγε δῆτ'.

ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκης·
ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

ΔΗΜΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ 'τάν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἔστι γυνή, τέξει τε λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.

ΔΗΜΟΣ.

ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΚΛΕΩΝ.

ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.
ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκών,

ὃ μόνον

v. 1041. Rav. liber: ἐξέλεταί σου τοὖψον.
v. 1048. Rav. liber:
ὡς περὶ σκύμνοισι βεβηκώς, τὸν σὺ φύλαξαι.
v. 1051. ἔφραζεν. Ita Rav. liber, ut Brunckius. Vulgo: ἔφρασεν.

ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τουτονὶ
δῆσκί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.

ΚΛΕΩΝ.

μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσὶν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοῦτο δέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ τόδε φράζευ, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο —

ΔΗΜΟΣ.

τί τοῦτο λέγει πρὸ Πύλοιο;

ΑΛ-

v. 1067. Rav. liber: ἀλλὰ τόδε φράσαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.
οὗτος γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.

ΔΗΜΟΣ.

προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδὼ, πολυΐδριν.
οἶσθ' ὅ τι γ' ἐστὶν τοῦτο;

ΔΗΜΟΣ.

Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὅπως;

ὅτι

v. 1071. Hunc verſum Δήμῳ reſtitui, quem alii perperam *Iſiciario* tribuunt. — οὗτος. Rav. liber. Vulgo: αὐτός.

ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὠ κύων, ταχύ.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν,
ὅτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.

ΔΗΜΟΣ.

εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὅν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.

ΔΗΜΟΣ.

ποίαν Κυλλήνην;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὅτιὴ φήσ', Ἔμβαλε κυλλῇ.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
εἰς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·
αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,

χὤτι

v. 1093. Rav. liber: ὀρθῶς φράζει.

χῶτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι 'δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι 'δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

ΔΗΜΟΣ.

ἰοὺ, ἰού·
οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

ΚΛΕΩΝ.

μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι ποριῶ 'σκευασμένα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὔψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ 'σθιε.

ΔΗΜΟΣ.

v. 1106. Vulgo: καὶ μήν.

ΔΗΜΟΣ.

ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσεθ᾽· ὡς ἐγὼ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

ΚΛΕΩΝ.

τρέχοιμ᾽ ἂν εἴσω πρότερος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ δῆτ᾽, ἀλλ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Δῆμε, καλήν γ᾽ ἔχεις
ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ᾽, ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ᾽ εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ᾽ ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.

ΔΗΜΟΣ.

νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτε μ᾽ οὐ φρονεῖν
νομίζετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἑκὼν
ταῦτ᾽ ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ᾽ ἡμέραν·
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·

τοῦτον,

v. 1118. τρέχοιμ᾽ ἂν εἴσω πρότερος. Ita Rav. liber. Vulgo: ἂν ἤδη.

τοῦτον, ὅταν δ' ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

ΧΟΡΟΣ.

χοὔτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνε-
στ' ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή.
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις
ἐν τῇ Πυκνί· κᾆθ', ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

ΔΗΜΟΣ.

σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
κἄμ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τοὺς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾷν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.

v. 1137. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦτον δ', ὅταν ᾖ.
v. 1139. χοὔτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς. Ita Rav. liber. Vulgo: οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῇς. Brunckius ex libro suo ποιοῖς.
v. 1152. Vulgo: καί μ'.

ΚΛΕΩΝ,

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

Απαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

σύ γ', ὦ φθόρε.

ΚΛΕΩΝ.

ω Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;

ΔΗΜΟΣ.

εἰ δὲ μὴ, φράσεις γε σύ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονὶ,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.

ΔΗΜΟΣ.

δρᾶν ταῦτα χρή.

ἄπιτον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδού.

ΔΗΜΟΣ.

θέοιτ' ἄν.

ΚΛΕΩΝ.

ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.

ΔΗΜΟΣ.

ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύψομαι.

ΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ 'λεφαντίνῃ.

ΔΗΜΟΣ.

ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.

ΚΛΕΩΝ.

v. 1176. Vide, quae diximus ad v. 1176.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον, εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμάχος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.

ΔΗΜΟΣ.

οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;

ΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τέμαχός σοι 'δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,
καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.

ΔΗΜΟΣ.

καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.

ΚΛΕΩΝ.

ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουῒ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

λαβὲ καὶ ταδὶ νῦν.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι

εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

ΔΗΜΟΣ.

ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.

ΚΛΕΩΝ.

λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς· ἀλλ' ἐγώ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἴμοι· πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.

ΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὀλίγον μοι μέλει·
ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.

ΚΛΕΩΝ.

τίνες;

ΑΛ-

v. 1204. Rav. liber: ... ἐκεῖνοι γὰρ ὡς ἔμ' ἔρχονται. Exſcriptor certe ob libri, quem exſcribebat, vetuſtatem cetera non intellexit.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.

ΚΛΕΩΝ.

ποῦ, ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἅ σοι φέρω;

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.

ΔΗΜΟΣ.

εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.

ΔΗΜΟΣ.

ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ᾽, ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ, καὶ τὴν γαστέρα;

ΔΗΜΟΣ.

τῷ δῆτ᾽ ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ᾽ ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.

ΔΗΜΟΣ.

φέρ᾽ ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐχ ὁρᾷς κενὴν,
ὦ παππίδιον; ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.

ΔΗΜΟΣ.

αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς νυν;

ΔΗΜΟΣ.

οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·

ἐμοὶ

v. 1222. φέρ᾽ ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν; — οὐχ ὁρᾷς κενὴν, ὦ παππίδιον; Ita plane Rav. liber. Alii vulgo:
φέρ᾽ ἴδω τί οὖν ἐστ᾽ — ἀλλά γ᾽ οὐχ ὁρᾷς κενὴν, ὦ παππίδιον.
Alii:
φέρ᾽ ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν — ἀλλ᾽ ὁρᾷς κενὴν, ὦ παππίδιον.

ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
σοὶ μὲν προτεδίδου μικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν·
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ μιαρὲ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐςεφάνιξα, κἀδωρησάμην.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

ΔΗΜΟΣ.

κατάθου ταχέως τὸν ςέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτωῒ
αὐτὸν περιθῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κατάθου ταχέως, μαςιγία.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐςι Πυθικὸς
φράζων, ὑφ' οὗ δεήσει μ' ἡττᾶσθαι μόνου.

v. 1230. Confer *Demosthenem* Ὀλυνθ. γ. μικρὸν ut vulgo Rav. liber. Brunckius σμικρὸν.

v. 1233. Rav. liber: ἐγὼ δέ τοι.

v. 1238. Ita libri omnes veteres atque impreſſi, optime fluente verſu. Brunckius tamen pro arbitrio ſuo numerorum reſtituendorum cauſa praeter neceſſitatem, et contra librorum omnium auctoritatem, ita ex ingenio edendum ſibi verſum eſſe exiſtimavit:

φράζων ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.

Si verſus huiusmodi emendandi eſſent, poetae omnes magna in parte eſſent profecto labefactandi.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνείσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.

ΚΛΕΩΝ.

πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντία.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτ' ἔμ' ἐργάσει,
τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἠλλαντοπώλουν.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ τί;

ΑΛ-

v. 1246. Ita vulgo libri omnes: εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα etc.
quod εἶεν, profecto non necessarium, deest in libro nostro.

v. 1247. κλέπτων ἐπιορκεῖν καὶ βλέπειν ἐναντία. Ita Rav. liber. Vulgo: κλέπτειν . . . . ἐναντίον. Sequenti v. deest in libro nostro Λύκιε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἀβινεσκόμην.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν, ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχὺ,
ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

ΔΗΜΟΣ.

v. 1250. κἀβινεσκόμην. Ita edendum est, ut iam Brunckius vidit. Vulgo καὶ βινεσκόμην. Ita quoque liber noster, cuius tamen perpetua fere consuetudo hac in re est, ne augmentum verbi cum καὶ coniungat.

v. 1256. Rav. liber: οἴμοι κακοδαίμων πέπρακται etc. Grammaticorum animadversio in Versum irrupit.

v. 1262. et seqq. Nimis inepte hi versus *Choro* tributi quidem hactenus fuerunt. Ravennas liber monet, eosdem

ΔΗΜΟΣ.

ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἰπέ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἀγοράκριτος.
ἐν τῇ 'γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.

ΔΗΜΟΣ.

Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.

ΧΟΡΟΣ.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,

μηδὲν

dem ad *Demosthenem* pertinere, quod profecto sine ullo monitore intelligi poterat. Quomodo enim integer *Chorus* scribae munus, quod tum *Phanus* usurpabat, homo ob sordidum munus suum infimae plebi notus, poterat postulare? Contra *Demosthenes*, qui *Isiciarium* compellarat, monuerat, foverat, et oraculis donarat, videt iam eum potitum republica, orans accedit, mercedem postulaturus suorum officiorum. Poeta vero lepide, cum quisque expectaret, rem magnam ipsum postulaturum, praeter expectationem facit, ut ipse postulet munus sordidum *dicarum scribendarum.*

v. 1264. Liber noster: ὅπως ἔσομαί σοι, et v. 1274. ἐλατῆρος ἀΐδειν.

v. 1272. Ante hunc versum vulgo est *Semichorus*, ante v. 1284. *Chorus*, ante v. 1300. iterum Semichorus, denique ante v. 1311. iterum Chorus. Ego hunc Chorum distinxi ad auctoritatem libri Ravennatis.

μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν
τὸν ἀνέστιον αὖ,
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὑτοσ' ὦ, φίλ' Ἄπολλον,
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοις
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
Πυθῶνι ἐν, διὰ
κακῶς πένεσθαι·
Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι Χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπους οὐ συγγενὴς,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,

ἐν

v. 1276. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:

μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ.

v. 1279. οὑτοσ' ὦ φίλ'. Ita Rav. liber. Vulgo: οὑτοσὶ φίλ'.
v. seq. Brunckius: θαλεροῖσι δακρύοισιν, propter antitheticum versum, qui ab eo est editus:

τὴν δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίας;

in nostro autem libro:

τὴν δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίας.

Nam quod viri docti putant, legis esse debere apud omnes poetas, ut Chori versus sibi respondeant, falsum esse, tot Aristophanis ipsius loca, veterum omnium librorum auctoritate sustentata, planissime ostendunt.

v. 1282. Vulgo:

Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

v. 1287. Vulgo οὗτος.

ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Η πολλάκις ἐννυχίαισι
Φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε καὶ
σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.
Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥ τις ἦν γεραιτέρα·
Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
Φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καρχηδόνα
ἄνδρα πονηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον. —
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀνασχετὸν,
καί τιν' εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει·
Ἀποτρόπαι', οὐ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει ποτ'· ἀλλ' ἐάν με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι·

οὐδὲ

v. 1298. Vulgo: οὔτε ποτ' ἐκ ταυτοῦ.
v. 1306. Rav. liber: ἀπὸ τῆς σιπύης.
v. 1307. τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως. Ita plane Rav. liber. Vulgo: τοὺς δ' ἀντιβολεῖς ἀνομοίως. Brunckius ex ingenio: τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐὰν ὁμοίως.
v. 1309. et seq. unum vulgo versum efformant.
v. 1314. Brunckius edidit: εἰς Χαλκηδόνα.
v. 1315. ἄνδρα πονηρὸν. Rav. liber. Vulgo: μοχθηρόν.

οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοί,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσῃ, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

v. 1322. Multi hunc versum tentarunt viri summi. Alii δοκῶ in δοκεῖ verterunt, alii πλεύσαις, quod vulgo fertur, et est in libro nostro, in πλεύσας vel πλεύσ' ἄν. Ego levem adhibeo manum, et ex πλεύσαις reddo πλεούσῃ. Positum hoc est in more librariorum, res huiuscemodi plurimas ex socordia ac negligentia in libros inferre. Scripserat Aristophanes πλεούσῃ. ἰῶτα illud iuxta Ἦτα positum in σίγμα paulatim migravit, ex quo πλεούσαις tandem manavit.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ. ΔΗΜΟΣ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ ϛόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαϛήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν·
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος τ' Ἀθήναις, καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ποῦ 'ϛιν νῦν, ὦ θαυμαϛὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

ΑΓΟ-

v. 1330. *ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος τ' Ἀθήναις, καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε.*

Ita Rav. liber. Vulgo:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις.

Kufterus ex ingenio addito de fuo *ἡμῶν*:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Valckenarius, quem fequitur Brunckius, aeque ex ingenio addito *φανεὶς*:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Dirimit controverfias optimus Ravennas liber.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἂν ἴδωμεν; ποίαν ἔχει σκευήν; καὶ ποῖος γεγένηται;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

ΑΓΟ-

v. 1334. Rav. liber: ἰοστεφάνοισιν.

v. 1335. Ita libri omnes, quibus noſter accedit. Brunckius, ne ſecunda ſyllaba ποίαν brevis ſit, neve in σκευὴν caeſura ſit poſt quartum pedem, licet conſenſus librorum omnium, et praeſertim vetuſtiſſimi Ravennatis, hanc licentiam vindicent, a qua, alio loco obſervavimus, non omnino poetam abhorruiſſe, ita tamen verſum ex ingenio emendat:

πῶς ἂν ἴδοιμεν, τίν' ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖός τις γεγένηται.

Mutatio ἴδωμεν in ἴδοιμεν ob particulam πῶς ἂν neceſſaria non eſt.

v. 1338. Rav. liber: φαινομέναισι.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρος, τῷ 'ρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυγχαίρομεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

ΔΗΜΟΣ.

τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ; κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ·
Ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τε σὲ,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος. —
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κἀκερουτίας.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγώ;

ΑΓΟ-

v. 1350. τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ; κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ.
Ita Rav. liber. Vulgo:
τί δ' ἔδρων κάτειπέ μοι πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ᾤχετο.

ΔΗΜΟΣ.

τί φής; ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾔδειν;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τὰ δ' ὦτά γ' ἄν σου, νὴ Δί', ἐξεπετάννυτο,
ὥσπερ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.

ΔΗΜΟΣ.

οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε,
ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς λέγων, ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;

ΔΗΜΟΣ.

αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς·
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον.

v. 1356. τί φής; ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾔδειν; Ita Rav. liber. Vulgo:
τί φής; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην;
et v. seq. vulgo γάρ σου.

v. 1359. σκιάδιον. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius σκιάδειον. Quo modo ſcribas, in idem res cadit.

v. 1362. ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς λέγων, ὁ δ' ἕτερος etc. Ita libri omnes. Brunckius ex libro ſuo ναῦς μακράς, qui putat ναῦς λέγων ineptum eſſe, quod certe ita non eſt, planiſſime procedente totius loci ſententia.

ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. —
τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ, τὸν ξυνήγορον;

ΔΗΜΟΣ.

ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.

ΔΗΜΟΣ.

πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακρὰς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

πολλοῖς δ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

ΔΗΜΟΣ.

ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.

ΔΗΜΟΣ.

οὐδ' ἀγοράσει τ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;

ΔΗΜΟΣ.

v. 1383. Vulgo: τὸν Κλεωνύμου.
v. 1384. Rav. liber: τ' ἀγένειος ἐν ἀγορᾷ οὐδείς.

ΔΗΜΟΣ.

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμύλλεται τοιαδὶ καθήμενα·
σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανεν.
συνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

ΔΗΜΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἄν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.

ΔΗΜΟΣ.

μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

φήσεις δ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;

v. 1388. Ita Rav. liber, ut vulgo. Brunckius ex coniectura totum hunc versum sic edidit:
δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα μὴ σὺ λάβῃς;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.

ΔΗΜΟΣ.

τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουτρὸν πίεται

ΔΗΜΟΣ.

εὖ γ' ἐπενόησας, οὗπερ ἐστὶν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οἷς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.

v. 1404. ἵνα μὴ σὺ λάβῃς. Libri omnes. Brunckius propter opinionem suam de his particulis, de qua alibi diximus, λάβοις ex ingenio emendat contra librorum omnium auctoritatem.

v. 1409. Brunckius ex ingenio: ἐπὶ ταῖσι πύλαις.

v. 1419. οἷς ἐλωβᾶθ'. Ita plane Rav. liber. Vulgo: οὓς ἐλωβᾶθ'.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ.

Additiones

Additiones Notarum in Plutum.

v. 66. πάμπαν. Rav. liber: ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ἔστιν γὰρ Αττικόν. Eadem *Harpocration.*

v. 169. οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; *nonne quia dives est, elatus est animis?* Borgianus liber: κομᾷ) ἐπαίρεται.

v. 183. Cod. Borg. καὶ τῶν καλῶν hac adiecta adnotatione: καλὸς ἐπὶ τῷ σώματι, ἀγαθὸς ἐπὶ ψυχῇ.

v. 244. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ *brevi.* Ravennas liber in hunc locum: ἐν ἀκαρεῖ — τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε διακεῖραι καὶ διακόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποίηται δὴ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων παρῆναι. In Avibus quoque οὐδ' ἀκαρῆ *nihil omnino,* et in Nubibus ἀκαρῆ διαλιπών, ubi Ravennas liber ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ ὀλίγον χρόνον.

v. 661. Ἡφαίστου. Grammaticus Apollonii Rhodii in libro membranaceo Vaticanae Bibliothecae haec ad Lib. IV. v. 761. scribit: ἄντου Αἰόλου νῆσοι ἑπτά. τούτων ἐν τῇ Λιπάρᾳ καλουμένῃ καὶ τῇ Στρογγύλῃ ὁ Ἥφαιστος διατρίβειν καὶ ἀκούεσθαι βρέμον πυρὸς, καὶ ἦχον σφοδρόν. τὸ δὲ παλαιὸν ἐλέγετο τὸν βουλόμενον ἀργὸν σίδηρον ἀποφέρειν, καὶ τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἢ ξίφος λαμβάνειν ἢ εἴ τι ἄλλο ἤθελε κατασκευάσαι, καὶ τὸν μισθὸν ἀπεδίδου. ταῦτα ἱστορεῖ Πυθέας ἐν περιόδῳ γῆς, καὶ τὴν θάλατταν λέγων ζεῖν· εἰσὶ δὲ αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι ἑπτὰ αἵδε· Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Λιπάρα, Ἱέρα, Διδύμη, Ερικώδης, καὶ Φοινίκη.

v. 751. ὄντες. Hoc a recenti manu ad marginem Libri Ravennatis adiectum est, uti integer versus 755. οὐκ ἐκ δικαίου etc. Nec praetereundum esse mihi videtur, in ipso libro ad v. 368. grammaticum legisse πεπανουργευκότι, ubi haec adnotavit: ἀντὶ τοῦ πεπανουργηκότι. Nec secus ipse ante medium versum 897. *Servum* ponit, haec addens: τινὲς δὲ ὁ Δίκαιος. Ipse denique ad v. 1163. συμφορώτερον legit, haec subdens: ἀντὶ τοῦ ἁρμόδιον.

In Nubes.

v. 136. ἀπεριμερίμνως. Rav. liber in hunc locum: ἀσκόπως, ἀμαθῶς, καὶ ἀπείρως, καὶ ἀνεπιστημόνως.

v. 223. ὦ Σωκρατίδιον. Ἀντὶ τοῦ ὦ Σώκρατες. ὑποκοριστικῶς διαβάλλει αὐτόν. Ita Grammaticus libri Ravennatis.

v. 255. τουτονὶ τοίνυν λαβέ. Vetustior scriptura in libro Ravennate est βλέπε, quam posterior calamus delevit; in eiusque locum λάβε subrogavit.

v. 297. σμῆνος ἀοιδαῖς. Grammaticus Apollonii in membranaceo eo Vaticano libro ad v. 130. Lib. II. Σμῆνος δέ ἐστι τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος· ὡς καὶ βόμβος ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν.

v. 306. καὶ πρόσοδοι. Rav. liber in hunc locum: καὶ θρησκεῦσαι περὶ τοὺς θεούς.

v. 374. κυλινδόμεναι. Idem liber in hunc locum: κυλιόμεναι καὶ πρὸς ἀλλήλας στρεφόμεναι.

v. 608. κωμαστὴς Διόνυσος. *Lucianus* ad extremum librum *Amorum*: τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς οὐδὲν ἀλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω.

v. 751. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν etc. *Apollonius in Quarto Argonauticorum* (v. 57.):

οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
οὐδ' οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι.
ἦ θαμὰ δὴ καὶ σεῖο, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς
μνησαμένη φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνὶ νυκτὶ
φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.

Quo loco eius Grammaticus ad haec verba ἦ θαμὰ in eodem Vaticano libro duobusque aliis chartaceis haec ait: τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ μυθεύονται, ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι· καὶ μάλιστα δοκοῦσι τοῦτο ποιεῖν αἱ Θετταλαί. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης (*Nub.* v. 751.) γυναῖκα φαρμακίδα πριάμενος Θετταλήν, νύκτωρ τὴν σελήνην καθέλοιμι δι' αὐτῆς: quibus verbis totum scholion in hunc locum continetur. Atque ex hoc ipso Aristophanico exemplo intelligitur, quoad verborum ordinem Grammaticis fidendum non esse, qui de sententia antiquorum auctorum, non autem de verbis solliciti fere semper fuerunt.

v. 765. μηλολόνθην. Ravennas liber in hunc locum: εἶδος ζωυφίου τινὸς παρὰ τὸν κάνθαρον, ὃ τοῖς ἄνθεσιν ἐπικαθέζεται. ταύταις οὖν εἰς παιδιὰν ἐχρῶντο Ἀθήνησι παῖδες. Et paucis adiectis de ratione, qua volare eis lino pedibus obligatis liceret, haec addit: λέγει δὲ τὸν χρυσοκάνθαρον, quem nos *Moscone* nuncupamus.

v. 866. ἁμαξίδα. Hoc loco idem liber: ἅμαξις δὲ πλακοῦντος εἶδος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν. Σύμμαχος δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. ταῦτα γὰρ τοῖς παιδίοις ἠγόραζον.

v. 885. τὸν κρείττονα — καὶ τὸν ἥττονα, quod et aliis locis huius Comoediae occurrit. *Cicero* in *Claris Oratoribus*

bus de oratoribus graecis verba faciens haec ait (c. 8.): *Sed ut intellectum est, quantam vim haberet accurata et facta quodammodo oratio, tum etiam magistri dicendi multi subito extiterunt: tum Leontinus Gorgias, Thrasymachus .... aliique multi temporibus iisdem docere se profitebantur, arrogantibus sane verbis, quemadmodum causa inferior (ita enim loquebantur) dicendo fieri superior possit. His opposuit sese Socrates, qui subtilitate quadam disputandi refellere eorum instituta solebat verbis.* Ex quo intelligitur, comica impudentia Aristophanem in hac Comoedia illam Socrati personam tribuisse, quae minime ei conveniebat.

v. 925. *πανδελετείους.* Rav. liber in hunc locum: *δυσρόπυς. ὁ πανδέλιτος* (ita Codex) *τῶν περὶ τὰ δικαστήρια ἐςὶ διατριβόντων συκοφαντῶν.*

v. 959. *κρεμνώδη.* Idem liber in hunc locum: *κρίμμα* (sic) *εἶδος ἀλεύρυ, ἐξ οὗ ἡ παιπάλη γίνεται. τοῦτο ἄλευρον.*

v. 977. *κιχλίζων.* Haec idem liber ad hoc verbum notata unice habet: *λιπαροὺς ὄρτυγας ἐσθίειν, ἤγουν κίχλας. ἄλλοι δὲ ἀτάκτως γελᾶν.* In sequenti versu 1063. ubi ex auctoritate libri Ravennatis *καχασμῶν* posuimus, grammaticus eiusdem libri *κιχλισμῶν* legit, hac adiecta vocis explicatione: *κιχλισμῶν δὲ ἀντὶ τοῦ γελώτων ἀδιαφόρων.*

v. 1101. *ὅπως εὖ μοι στομώσεις.* Idem liber in hunc locum: *ἀντὶ τοῦ ὀξυνεῖς, ὡς ἐπὶ σιδήρυ φησὶ μεταφορικῶς ἀκονήσεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν.*

v. 1111. *νεῶν — τοὺς ἀγρούς.* Idem liber: *νεῶν ἀντὶ τοῦ ἀροτριᾶν καὶ σπείρειν.*

In Ranas.

v. 533. *οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν, vacuum ingenio ac mente. κενὸς* pro vacuo alibi quoque in Aristophane occurrit. In Philemonis Comici versibus *apud Laertium* ab Ignatio Rossio emendatis *φιλοσοφίαν κενὴν* legimus *pro vacua et ieiuna philosophia* nullam pariente utilitatem. Ita quoque Lucianus in ΦΙΛΙΑι hac voce Tragoedias exagitat nihil meliores facientes spectatores: *αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδίαι τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι.*

v. 661. *ἄνθρωπος ἱερός.* Grammaticus Apollonii ad v. 1019. L. I. ita in tribus Vaticanis Codicibus: *ἱερὴ δὲ φατίζεται)*

 κατ'

κατ' εὐφημισμόν· τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλὰ φασίν. ὡς καὶ τὰς Ἐριννύας, Εὐμενίδας, καὶ τὴν ἱερὰν νόσον· καὶ Καλλίμαχος „ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν."

v. 824. χόλον ἔνδοθεν ἴξει. Idem Grammaticus ad v. 1404. L. IV. ex iisdem Codicibus: χόλον) ἀντὶ τοῦ τὴν χολήν. Ομηρος „χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·"

v. 1419. Αργοῦς — σκάφος. Idem Grammaticus in Apollonium haec ad versum 2. L. I. ait in quatuor Vaticanis Libris: ἐΰζυγον) Αργώ. ὁ μὲν Απολλώνιος καλεῖ τὴν Αργὼ ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης ἀπὸ Αργου τοῦ Φρίξου υἱοῦ. ταύτην δὲ λέγουσι πρώτην ναῦν γενέσθαι. ἄλλοι δὲ ἣν ὁ Δαναὸς κατεσκεύασε διωκόμενος ὑπὸ Αἰγύπτου· ἡ δὲ Δαναΐς ἐκλήθη. Quorum librorum alter: ὑπὸ Αἰγύπτου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ πρῶτον etc.

In Aves.

v. 33. φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι, *municipio et genere* clari.

v. 230. ἀγροίκων γύας. In hac ipsa fabula διελεῖν ἀέρα κατὰ γύας in aequas partes, tanquam in iugera aërem dividere, et paulo post: κανόνες ἀέρος instrumenta aeris mensoria.

v. 234. σπερμολόγων. σπερμολόγος *circulator*, quod in hac ipsa Comoedia alibi quoque occurrit, et in Actis Apostolorum.

v. 820. ἀτεχνῶς. Ravennas liber ad Nub. v. 408. ubi item occurrit, haec: ἀτεχνῶς· ἀπείρως. Ad Acharn. v. 37. ἀτεχνῶς· ἀσφαλῶς. Ad Plut. autem v. 109. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ. ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον, τήν τε τῆς τέχνης στέρησιν καὶ τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως. ἀτεχνῶς, οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστι. In Vespis pro, *omnino, equidem, certe.*

v. 1250. καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην, *neque se ad edictum conformarit.*

v. 1294. Ἴβις. His usum Moysen ad serpentes fugandos late scribit Ioseph. Antiqq. II. c. 5.

v. 1504. συγκαλυμμὸς, *capite obvolutus.* De Prometheo haec Grammaticus Apollonii ad Lib. II. v. 1249. edit. Brunck.: δεθῆναι τὸν Προμηθέα, ὡς μὲν Ἡσίοδος λέγει διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπήν. Δοῦρις δὲ φησι, διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι. ἔνθα κατερχόμενος ἀετὸς τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατήσθιε, ὃν Ἡρακλῆς

κλῆς ἀποκτείνας ἠλευθέρωσε τὸν Προμηθέα. δι᾽ ὃ καὶ οἱ περὶ τὸ Καυκάσιον οἰκοῦντες ὄρος μόνῳ Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ οὐδαμῶς θύουσιν, ὡς κολάσεως αἰτίοις τῷ Προμηθεῖ γενομένους. καθ᾽ ὑπερβολὴν δὲ σέβουσιν Ἡρακλέα τῆς τοῦ ἀετοῦ τοξείας χάριν.

v. 1581. Ἡρακλῆς. Herculis gulam, fatis comice hoc loco exagitatam, in Amoribus hoc exemplo *Lucianus* eleganter irridet.

In Equites.

v. 248. Χάρυβδιν. Scholia in v. 825. Lib. IV. Apollon. Argon. in Vaticano libro: ἡ Σικελία ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἰταλίας ἐστὶ, μέσον τούτων ὄντος στενοτάτου πορθμοῦ. τὸ οὖν ἓν ἄκρον τὸ Πάχυνον ἀφορᾷ εἰς Ἰταλίαν, ἐν ᾧ ἐστι κάτω ἡ καλουμένη Χάρυβδις. ἡ δὲ Σκύλλα πάλιν ἐν Ἰταλίᾳ ἀντικρὺ τοῦ Παχύνου. αὐτὴ ἡ Σκύλλα ἀκρωτήριόν ἐστιν ἐξέχον εἰς θάλασσαν, ὁμοίωμα καὶ πρόσωπον ἔχον γυναικός, κάτω δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰσὶν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς θαλάσσια θηρία μένουσιν, ἅτινα τῶν πλοίων ἐκεῖ ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τῆς Χαρύβδεως καὶ συγκλωμένων καὶ ἐξιόντων τῶν σπηλαίων ἐσθίουσι τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶν ἄνδρας. δοκεῖ δὲ ἡ Σκύλλα καὶ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἔχειν ἓξ κεφαλὰς ἐξεχούσας ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στήθους, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς δι᾽ αὐτῆς πλέοντας, ἐπεὶ κάτωθεν ἐκ τῶν κοίλων μερῶν καὶ πετρῶν, ἐφ᾽ ὧν μένουσιν, ἀνιόντες οἱ θῆρες ὑπονοοῦνται ὡς ἐξιόντες αὐτῆς ἐκ τοῦ στήθους καὶ τῶν πλευρῶν. Et ad v. 828. ἥν τε καὶ Φόρκυς (ita Cod.). Ἀκουσίλαος Φορκύνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. Ὅμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κράταιιν καλεῖ. Στησίχορος δὲ εἶδος τινὸς Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶν εἶναι.

v. 552. λάμποντι μετώπῳ, ubi, ut diximus, vulgo προσώπῳ. Neutrum horum censet Tullius vim habere explicandi hominis vultum, cuius haec sunt in I. de Legibus c. 9. verba: *Et is, qui appellatur vultus, qui nullo in animante esse praeter hominem potest, indicat mores, cuius vim Graeci norunt, nomen omnino non habent.*

LIPSIAE

EX OFFICINA SOLBRIGIANA.

Cod:

ἐργάται κοθήμονι μ... [illegible]
... [illegible] προσιόντες ...
δούμοι [illegible] ...
καλῆμοι [illegible] τοὺς [illegible] ...
[illegible] ... ἄγ...
καὶ [illegible] ...
καὶ [illegible] ταύτας ...
ὁ [illegible] τοὺς ...
μορίχοι · [illegible] · ...
[illegible] ... πολλοὺς · ...
ἢ [illegible] ...
τοὺς [illegible] ...
[illegible] ... δεῖν · ...

τὸ ἀν... ἀλίχνοις τε καί ... τὸ ἐσθίειν ὁ τὰν ὁ νέος ὃν πόδα τεν δεικνύσιο :-

ὁ τοσμοῦ αὐτοῦ :- ἐν καιροῖς τὸ ὁ
ρῶς ὁ τό ν αι ἀπεσχολημέν
- μορίχοι [illegible] :- ἐκ τούτου ἀεὶ ἀ
ὥσπερ τρικάρτους · ὡς [illegible] ἐν
ἴσως [illegible] παρουσίᾳ [illegible]
τρατοῖ διάς ποιητ. ὥσπερ εἴρη·

τὸ ἀν τῶν λίχνοις
τένθαις
τὸ ἐσθίειν
ὀψοφάγος
ὃν τὸ δὲ τένθην
δεικνύς:

ἐμπλῆσαι μεγάλων ἀγαθῶν σκορόδων·
σικύων· πρῴων· μήλων ῥοιῶν·
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ βοιωτῶν γ' ἔφερον τὰς ἰδεῖν·
χῆνας· νήττας· φάττας· τροχίλους·
καὶ κωπᾳδων ἐλθεῖν σπυρίδας·
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι·
μορύχῳ· τελέᾳ· γλαυκέτῃ· ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς· κᾆτα μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον ἐς τὴν ἀγοράν· τὰς μὲν ἀνι-
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι· τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ μηδείας

κὠβοιωτῶν:-
ὁ τῆς ὄρνιθος τρόφιμος ὁ [illegible]
ὡς ἐν ἀχάρνευσιν ἤδη ὡς π[illegible]
χειμῶνι ἦλθε σὺν ὄρνισι
εἰς ἀγορὰν φέρων ὅτε
ἐπὶ τῶν βοιωτῶν [illegible]

ἐκ κωπᾳδων:-
κωπαῒς λίμνη βοιωτίας
ἐν ᾗ μεγάλαι ἐγχέλεις
γίνονται· ὡς καὶ ἐν ἀχαρ-
νεῦσι πρέσβειρα πεντή-
κοντα· κωπᾳδων κόρα[illegible]

ὀψωνοῦντας:- ἐν καιρῷ τὸ ὀψωνεῖν προσέθηκε προσδοκᾶν πολεμίων· ἐν εἰρήνῃ ἐρῶσι τοῦ ὠνεῖσθαι ἀπεσχολημένοι ἐν τοῖς θορύβοις αὐτοὺς τοὺς κακούς:-
- μορύχῳ τελέᾳ:- βούλεται εἰπεῖν ὅτι ὀψωνεῖν τοιούτους καλά [illegible]
ὥσπερ τριμάρτους ὡς φησὶν ἐν τοῖς ἀχαρνεῦσι· νῦν δὲ οὐκ οἶδα ὅπως τὸ [illegible]
ἴσως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τὸ μελάνθιον χλευάσαι βουλεύεται ὄντι ὡς ἑαυτοῦ χιλ[illegible]
τραγῳδίας ποιητὴ ὥσπερ εἴρηται:-

Ἀριστοφάνους Ἀθηναίου Πλοῦτος

δύσκολον, δυσχερές :-

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,

ὁ πλοῦτος :- δεῖ δὴ νοεῖν τὸν πλοῦτον ῥυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα